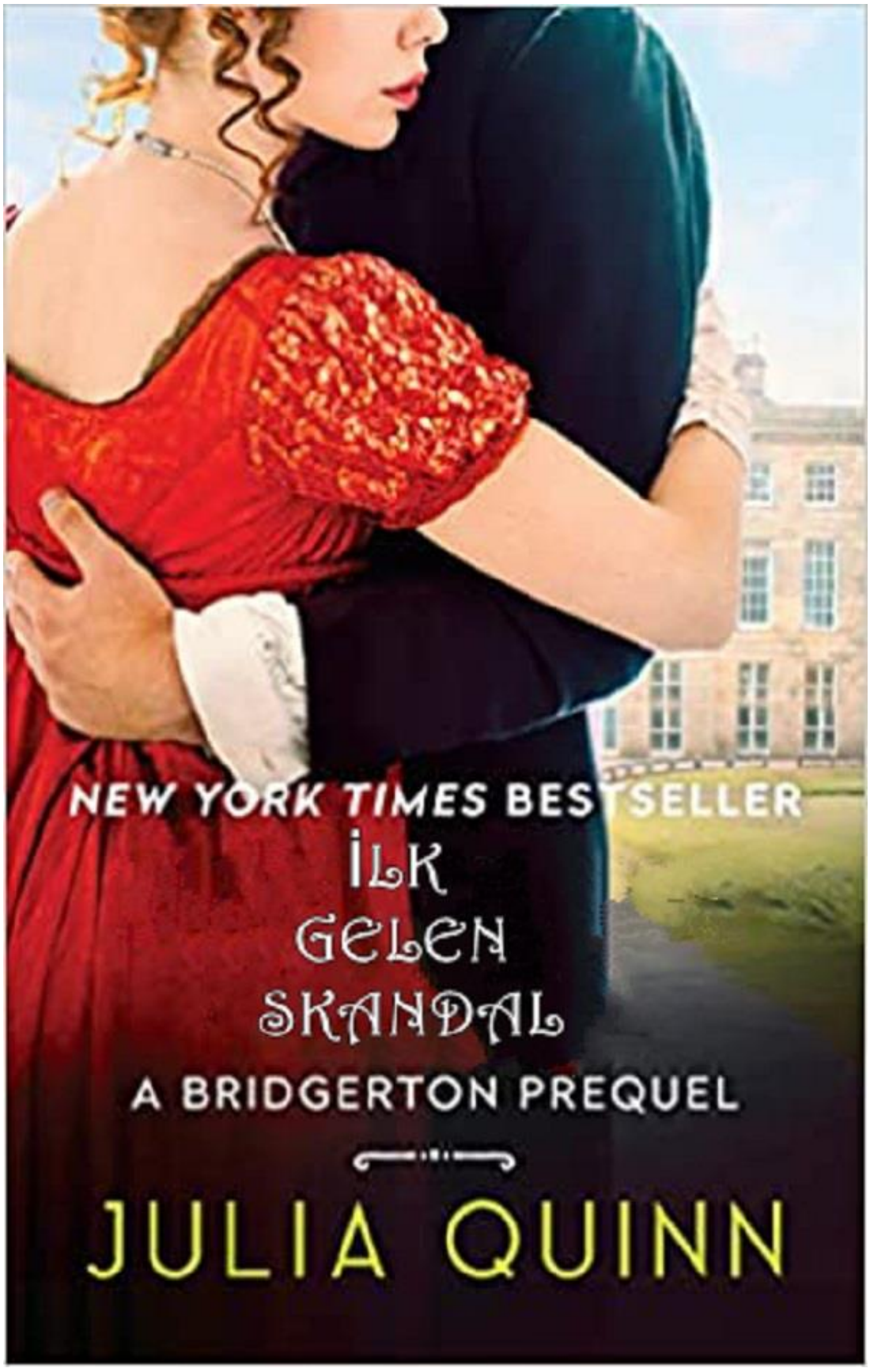

NEW YORK TIMES BESTSELLER
İLK
GELEN
SKANDAL
A BRIDGERTON PREQUEL
JULIA QUINN

Julia Quinn *ilk kitabını üniversiteyi bitirdikten bir ay sonra yazmaya başladı ve o zamandan beri klavyesine dokunuyor. İki düzineden fazla romanıyla New York Times'ın 1 numaralı en çok satan yazarı, Harvard ve Radcliffe Kolejleri mezunudur ve Amerika Romantik Yazarlar Onur Listesi'ne girmiş on altı yazardan biridir. Ailesiyle birlikte Kuzeybatı Pasifik'te yaşıyor.*

İlk Gelen Skandal
Julia Quinn

İçindekiler

yazar hakkında

Julia Quinn tarafından

Giriş sayfası

Telif hakkı

özveri

Bölüm 1: Kent, İngiltere 1791

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6: Crake House, o gecenin ilerleyen saatlerinde

Bölüm 7

Bölüm 8

9. Bölüm

10. Bölüm

Bölüm 11

12. Bölüm

13. Bölüm

14. Bölüm

15. Bölüm

16. Bölüm

17. Bölüm

18. Bölüm

19. Bölüm

Bölüm 20: Üç hafta sonra

21. Bölüm

22. Bölüm

23. Bölüm

sonsöz

Julia Quinn'e övgü

Tarihi kurguyu sever misin?

Abi ve onun
azim, kararlılık ve dayanıklılık yılı için.

Ve ayrıca Paul için.
Ailede bir doktorun olması güzel
ama sadece sana sahip olmak kadar güzel değil.

Bölüm 1

Kent, İngiltere 1791

En azından kimse ölmemişti.

Bunun ötesinde, Nicholas Rokesby'nin neden Kent'e çağrıldığına dair hiçbir fikri yoktu.

Eğer biri ölseydi, diye düşündü, babası Edinburgh'daki Nicholas'a gönderdiği mesajda bu kadarını söylerdi. Onu hızlı bir biniciyle göndermişti, bu yüzden belli ki bir aciliyet meselesiydi, ama eğer biri ölseydi, kesinlikle Lord Manston şunlardan fazlasını yazardı:

Lütfen mümkün olan tüm aceleyle Crake'e dönün. Annen ve benim seninle mümkün olan en kısa sürede konuşmamız çok önemli.

Eğitimini böldüğüm için üzgünüm.

Seni seven baban ,

Manston

Nicholas, yolculuğunun son ayağına girerken tanıdık ağaç gölgeliğine baktı. Edinburgh'dan Londra'ya posta arabasıyla, Londra'dan Maidstone'a posta arabasıyla çoktan seyahat etmişti ve şimdi son on beş mili at sırtında tamamlıyordu.

Yağmur sonunda durmuştu - Tanrı'ya şükürler olsun - ama bineği kanlı, saçma bir miktarda çamur atıyordu ve bununla polen arasında Nicholas, Crake'e eve vardığında onun gibi görüneceğini hissetti. impetigosu vardı.

Krak. Bir milden az kaldı.

Sıcak banyo, ılık yemek ve sonra babasını bu kadar köpüklü yapan şeyin ne olduğunu öğrenecekti.

Ciddi bir şey olsa iyi olur. Ölüm değil elbette, ama iki ülkeden sadece erkek kardeşlerinden biri kraldan ödül aldığı için çağrıldığını öğrenirse birinin kanlı kolunu koparacaktı.

Nasıl yapacağını da biliyordu. Tüm tıp öğrencilerinden fırsat doğduğunda ameliyatları gözlemlemeleri istendi. Programın Nicholas'ın en sevdiği kısmı değildi; tıbbın daha beyinsel yönlerini tercih etti - semptomları değerlendirmek ve bir teşhise yol açan sürekli değişen bulmacaları çözmek. Ancak bu gün ve yaşta bir uzvun nasıl kesileceğini bilmek önemliydi. Genellikle doktorun enfeksiyona karşı tek savunmasıydı. Tedavi edilemeyen şey, izlerinde durdurulabilirdi.

Yine de tedavi etmek daha iyi.

Hayır, önlemek daha iyi. Sorunları başlamadan durdurun.

Crake nihayet görüş alanına girdiğinde Nicholas zihinsel bir bakış attı. Bu yağmurlu bahar gününde onu Kent'e getiren her ne sorun olursa olsun, her şeyin yolunda olduğunu hissediyordu.

Ayrıca kardeşleri kraldan ödül alamıyordu. Üçü de stand-up beyefendileriydiler, ama gerçekten .

Yolun son köşesini dönerlerken atını tırısa kadar yavaşlattı. Ağaçlar onun çevresindeki görüş alanından kaydı ve birdenbire, iki buçuk asırlık topraktan bir kireçtaşı tanrıçası gibi yükselen görkemli ve sağlam evi oradaydı. Nicholas, bu kadar büyük ve gösterişli bir binanın son yaklaşma anına kadar nasıl bu kadar iyi gizlenebildiğine her zaman hayret etmişti. Bunda şiirsel bir şey olduğunu, her zaman bir parçası olan bir şeye sürekli şaşırabileceğini düşündü.

Annesinin gülleri tam açmış, kırmızı, pembe ve cüretkardı, tıpkı onların sevdiği gibi ve Nicholas yaklaşırken, nemli havada kokularını hissetti, kıyafetlerinin üzerinde ve burnunun altında hafifçe süzülüyordu. Gül kokusuna hiçbir zaman özellikle düşkün olmamıştı -

çiçeklerini daha az telaşlı tercih ederdi - ama her şey böyle anlarda bir araya geldiğinde: güller ve sis, toprağın nemi…

Evdeydi.

En azından birkaç hafta daha burada olmayı istememesi önemli görünmüyordu. Burası eviydi ve o evdeydi ve ne tür bir felaketin onu geri çağırdığını merak ederek beyni huzursuzluk içindeyken bile bu onu huzura erdirdi.

Personel, yaklaşmakta olan gelişi konusunda uyarılmış olmalı, çünkü bir seyis atını görmek için arabada bekliyordu ve daha Nicholas ön adımı atmadan Wheelock kapıyı açmıştı.

"Bay. Nicholas," dedi uşak. "Babanız sizi hemen görmek istiyor."

Nicholas çamura bulanmış elbisesini işaret etti. "Elbette o beni isteyecektir..."

"Hemen söyledi efendim." Wheelock'ın çenesi, neredeyse belli olmayacak şekilde, evin arkasını gösterecek kadar eğildi. "Altın ve yeşiller içinde annenle birlikte."

Nicholas alnının şaşkınlıkla aşağı indiğini hissetti. Ailesi çoğu kişiden daha az resmiydi, özellikle de burada, taşradayken, ama çamura bulanmış büyük bir palto, annesinin en sevdiği misafir odasında asla kabul edilebilir bir kıyafet değildi.

"Bunu ben alırım," dedi Wheelock, paltoya uzanarak. Adam her zaman acayip derecede iyi bir zihin okuyucu olmuştu.

Nicholas çizmelerine baktı.

"Ben giderdim," dedi Wheelock.

Tanrım, belki biri ölmüştü .

"Bunun ne hakkında olduğunu biliyor musun?" diye sordu, Wheelock ceketi omuzlarından alabilsin diye dönerek.

"Söylemek bana düşmez."

Nicholas omzunun üzerinden arkasına baktı. "Demek biliyorsun."

"Beyefendi." Wheelock acı içinde görünüyordu.

"Bir aydan daha kısa bir sürede aşağıda olurdum."

Wheelock, ceketindeki kurumuş çamur parçalarını fırçalayarak bir gösteri yaparken Nicholas'ın bakışlarından kaçındı. "Zamanın bir özü olduğuna inanıyorum."

Nicholas gözünü ovuşturdu. Aman Tanrım, yorgundu. "Kriptik olmaktan hoşlanıyor musun?"

"Pek değil."

Bu tamamen yalandı. Wheelock, yalnızca konumlarında son derece güvenli olan uşakların sahip olduğu özel mütevazi ifadeyi severdi. Ancak Nicholas, Wheelock'un bu özel konuşmada sevecek bir şey bulamadığını söyleyebilirdi.

"Üzgünüm," dedi Nicholas. "Seni böyle bir duruma sokmak benim için kötü oldu. Beni anons etmene gerek yok. Çamurlu çizmelerimi alıp ailemi bulacağım."

"Altın-yeşil," diye hatırlattı Wheelock.

"Elbette," diye mırıldandı Nicholas. Sanki unutacaktı.

Altın ve yeşil salona giriş holün sonundaydı ve Nicholas bu kısa yolculuğu yapmak için ebeveynlerinin onun eve girdiğini duymuş olması gerektiğini bilecek kadar zaman harcamıştı. Zeminler mermerdi ve her zaman kusursuz cilalıydı. Çoraplı ayaklar buz üzerinde paten gibi kayar ve ayakkabılar küçük bir orkestrayı vurmaya yetecek kadar ses çıkarırdı.

Ama açık kapıya ulaştığında ve içine baktı, ebeveynlerinin hiçbiri onun yönüne bakmadı. Babası pencerenin yanındaydı, yemyeşil çimenliğe bakıyordu ve annesi nane yeşili kanepede en sevdiği yerde kıvrılmıştı.

Her zaman sol tarafın sağdan daha rahat olduğunu söylerdi. Çocuğunun beşi de bu hipotezi bir yandan diğer yana kaydırarak test etmişti ve hiç kimse aynı sonuca varmayı başaramamıştı. Adil olmak gerekirse, hiç kimse doğrulanabilir bir sonuca varmamıştı. Mary her iki tarafın da aynı şeyi hissettiğini belirtmişti, Edward gerçekten rahat olmanın tek yolunun ayaklarını kaldırmak olduğuna dikkat çekti, ki

buna genellikle izin verilmezdi ve Andrew o kadar çok ileri geri sıçramıştı ki dikişi yırtmıştı. minderlerden birinde. George tüm alıştırmayı gülünç ilan etmişti, ama önce kendi kusurluluk testini yaptı ve Nicholas'a gelince...

Bu aile deneyi sırasında sadece beş yaşındaydı. Ama ayağa kalkmadan ve "Eh, onun yanıldığını kanıtlayamayız" demeden önce her yere oturmuştu.

Bu, pek çok hayatı kapsıyor gibiydi, fark etmişti.

Bir şeyin doğru olduğunu kanıtlamak, tersinin yanlış olduğunu kanıtlamakla aynı şey değildi.

Ve kanepenin sol tarafı annesini mutlu ettiyse, aksini kim söyleyebilirdi ki?

Kapı eşiğinde bir an tereddüt etti, ebeveynlerinden birinin onun varlığını fark etmesini bekledi. Yapmadılar, o da halının kenarında durarak içeri girdi. Zaten koridorda bir çamur izi bırakmıştı.

Boğazını temizledi ve sonunda ikisi de döndü.

Önce annesi konuştu. "Nicholas," dedi kolunu ona doğru uzatarak. "Tanrıya şükür buradasın."

Ebeveynden ebeveyne ihtiyatla baktı. "Bir sorun mu var?"

En saçma sorulardı. Elbette bir şeyler yanlıştı. Ama kimse siyah giymiyordu, yani…

Otur, dedi babası kanepeyi işaret ederek.

Nicholas annesinin yanına oturdu, elini onunkinin içine aldı. Bu yapılacak doğru şey gibi görünüyordu. Ama onu çekerek ve ayağa kalkarak onu şaşırttı.

"İkinizi sizin tartışmanıza bırakıyorum," dedi. Elini Nicholas'ın omzuna koydu ve kalkması gerekmediğini işaret etti. "Burada olmazsam daha kolay olacak."

Ne şeytan? Çözülmesi gereken bir sorun vardı ve annesi kontrolü almakla kalmıyor , olay yerinden kendi isteğiyle mi çıkıyordu?

Bu normal değildi.

"Bu kadar çabuk geldiğin için teşekkürler," diye mırıldandı, onu yanağından öpmek için eğilerek. "Bu beni söyleyebileceğimden daha fazla rahatlatıyor." O kocasına dönüp baktı. "Yazı masamda olacağım, bana ihtiyacın olursa..."

Ne diyeceğini bilmiyor gibiydi. Nicholas onu hiç bu kadar dengesiz görmemişti.

"Bana ihtiyacın olursa," diye bitirdi sonunda.

Nicholas, annesi kapıyı arkasından kapatana kadar sessizce ve muhtemelen gevşek bir şekilde uzaklaşırken izledi. Babasına döndü. " Neler oluyor?"

Babası içini çekti ve "Bir olay oldu" demeden önce uzun, ağır bir an geçti.

Babası her zaman kibar bir küçümseme ustası olmuştu.

"Bir içki içmelisin."

"Beyefendi." Nicholas içki istemedi. Bir açıklama istedi. Ama bu babasıydı, bu yüzden içkiyi aldı.

"Georgiana'yı ilgilendiriyor."

"Bridgerton mu?" Nicholas, sanki babasının kastetmiş olabileceği başka bir Georgiana varmış gibi, inanamayarak sordu.

Lord Manston sert bir şekilde başını salladı. "O zaman duymadın."

Nicholas ona, "Edinburgh'daydım," diye hatırlattı.

Babası konyakından bir yudum aldı. Sabahın bu erken saatlerinde normalden daha büyük bir yudum. Veya günün herhangi bir saatinde, bu konuda. "Eh, bu bir rahatlama oldu."

"Saygılarımla efendim, daha az şeffaf olmanızı rica ediyorum."

"Bir olay oldu."

"Hâlâ anlaşılmaz," diye mırıldandı Nicholas.

Babası onu duyduysa -ve dürüst olmak gerekirse, Nicholas duyduğunu düşündü- hiçbir tepki vermedi. Bunun yerine boğazını temizledi ve "O kaçırıldı" dedi.

"Ne?" Nicholas ayağa fırladı, kendi konyak kadehi parmaklarından aşağıdaki paha biçilmez halıya kaydı. " Konuşmaya bununla başlamayı düşünmedin mi? Yüce Tanrım, kimse-"

"Sakin ol," dedi babası sertçe. "O iyileşti. O güvende."

"O muydu ..."

"İhlal edilmedi."

Nicholas tanıdık olmayan bir şeyin damarlarında gezindiğini hissetti. Rahatlama, diye düşündü, ama onunla birlikte başka bir şey. Buruk ve ekşi bir şey.

Kendi istekleri dışında cinsel birleşmeye zorlanan kadınlarla tanışmıştı. Onlara bir şeyler yaptı. Biraz anlayabileceğini düşündüğü bedenlerine, sonra da hiç anlayamadığını bildiği ruhlarına.

İçimdeki bu his... rahatlamadan daha keskindi. Dişleri vardı ve yavaş bir öfke patlamasıyla geldi.

Georgiana Bridgerton onun için bir kız kardeş gibiydi. Hayır, tam olarak bir kız kardeş değil. Tam olarak değil. Ama erkek kardeşi Edmund , dürüst olmak gerekirse, kendi kardeşinden daha yakın olan bir erkek kardeş gibiydi.

Lord ve Leydi Manston, Nicholas ortaya çıktığında çocuk sahibi olmayı bitirdiklerini düşünmüşlerdi. Kendisinden tam sekiz yaş küçüktü. en yakın kardeş; Bebek bezleriyle oyalanmaktan fazlasını yapacak yaşa geldiğinde, hepsi okula gitmişti.

Ama Edmund Bridgerton buralardaydı, sadece birkaç mil ötede Aubrey Malikanesi'ndeydi. Hemen hemen aynı yaştaydılar, sadece iki ay arayla doğdular.

Ayrılmazlardı.

"Ne oldu?" Nicholas babasına sordu.

"Kanlı fal avcısı onun peşinden gitti," diye sözünü kesti babası. "Nithercott'un oğlu."

"Freddie Oakes?" dedi Nicholas, küçük bir sürprizle. Okula beraber gitmişlerdi. En azından birkaç yıllığına. Freddie bitirmemişti.

Popülerdi, cana yakındı ve krikette delicesine iyiydi, ama birinin sınavlarda başarısız olmaktan daha kötü olan tek şeyin onları kopya çekmek olduğu ve on altı yaşında Eton'dan atıldığı ortaya çıktı.

"Doğru," diye mırıldandı Lord Manston. "Onu biliyorsun."

"İyi değil. Biz asla arkadaş olmadık."

"Numara?"

"Asla arkadaş olmam," diye açıkladı . "Herkes Freddie Oakes ile anlaştı."

Lord Manston ona keskin bir bakış attı. "Onu mu savunuyorsun?"

"Hayır," dedi Nicholas çabucak, hiçbir gerçek olmamasına rağmen, gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de Georgiana'nın hatalı olduğunu içeren bir senaryo hayal etmek zordu. "Ben sadece her zaman çok popüler olduğunu söyledi. O kaba değildi , ama gerçekten onu kırmak istemedin.

"Yani o bir zorbaydı."

"Numara." Nikola gözlerini ovuşturdu. Lanet olsun, yorgundu. Ve okul sosyal hiyerarşisinin inceliklerini orada olmayan birine açıklamak neredeyse imkansızdı. "Sadece... bilmiyorum. Dediğim gibi, biz gerçekten arkadaş değildik. O... sığdı, sanırım."

Babası ona meraklı bir bakış attı.

"Ya da belki de değildi. dürüstçe söyleyemedim. Onunla kahvaltıda ne olduğundan ya da yarım dönem eve kimin gideceğinden başka bir şey hakkında gerçekten konuşmadım." Nicholas bir an düşündü, okulla ilgili anılarını gözden geçirdi. "Çok fazla kriket oynadı."

"Kriket oynadın." "İyi değil."

Bu konuda onu düzeltmek için hemen harekete geçmemesi, babasının sıkıntısının bir işaretiydi. Manston Kontu'nun zihninde, dört oğlu da onun suretinde yaratılmıştı - Eton Koleji'nin spor alanlarına hakim olan muhteşem sporcular.

Sadece yüzde yirmi beş yanılıyordu.

Nicholas beceriksiz bir atlet değildi. Aksine, oldukça iyi bir eskrimciydi ve kardeşlerinden herhangi birini tüfek ya da yay ile vurabilirdi. Ama onu bir top (herhangi bir tür) ve birkaç adamla bir sahaya koyun ve umutsuzdu. Kalabalığın içinde nerede olduğunu bilmenin bir yeteneği vardı. Ya da belki bu bir içgüdüydü. Ne olursa olsun, ona sahip değildi. Kriket, Saha Oyunu, Duvar Oyunu…

Hepsine karşı korkunçtu. Okulla ilgili en kötü anıları oyun sahalarında geçiyordu. İzlenme ve eksik bulunma duygusu… Daha kötü olan tek şey takımlar seçilirken beklemekti. Oğlanların kimin topa vurabileceğini veya googly fırlatabileceğini anlaması uzun sürmedi.

Ve kim yapamadı.

Akademisyenlerde de böyle olduğunu sanıyordu. Eton'da, herkesin bilimlerde mükemmel notlara sahip kişi olduğunu öğrenmesinden sadece birkaç ay önceydi. Freddie Oakes bile zaman zaman yardım için ona gelmişti.

Nicholas sonunda düşürdüğü cam bardağı almak için diz çöktü. Birkaç saniye baktı, anın net bir kafa mı yoksa kenarlarda bir yumuşama mı gerektirdiğine karar vermeye çalıştı.

Muhtemelen arada bir şey.

Babasına baktı. "Belki de bana neler olduğunu anlatsan iyi olur," dedi bardağını yeniden doldurmak için odanın karşısına geçerek. İçmek isteyip istemediğine daha sonra karar verebilirdi.

"Çok iyi." Babası ağır bir tıkırtıyla kendi bardağını bıraktı. "Ne zaman tanıştıklarından emin değilim ama Oakes niyetini açıkça belirtmişti. Ona kur yapıyordu. Annen onun evlenme teklif edeceğini düşünüyor gibiydi."

Nicholas annesinin neden Freddie Oakes'in zihnini okuyabildiğini düşündüğünü hayal edemiyordu. ama açıkçası bunu belirtmenin zamanı değildi.

Lord Manston, "Georgiana evet der miydi bilmiyorum," diye devam etti. "Oakes çok fazla kumar oynuyor - bunu hepimiz biliyoruz - ama sonunda baronluğa sahip olacak ve Georgie hiç gençleşmiyor."

Yirmi altı yaşındaki Georgie, Nicholas'tan tam olarak bir yaş daha gençti, ancak kadınların erkeklerle aynı oranda, en azından İngiliz evliliğinin gelenek ve adetleriyle ilgili olarak yaşlanmadığının çok iyi farkındaydı.

"Her neyse," diye devam etti babası, "Leydi Bridgerton ve anneniz Londra'daydılar - sanırım alışveriş yapıyorlardı; Ben sormadım ve Georgiana da onlarla birlikte gitti."

Ama Sezon için değil, diye mırıldandı Nicholas. Bildiği kadarıyla, Georgie hiçbir zaman düzgün bir Londra Sezonu yaşamamıştı. Bir tane istemediğini söylemişti. Daha fazlasını hiç sormamıştı. Londra'da Bir Sezon ona dişlerini çektirmek kadar çekici geliyordu, peki onu kim sorgulayacaktı?

"Sadece bir ziyaret," diye onayladı babası. "Eminim bir olaya veya başka bir etkinliğe gittiler. Ama resmi bir şey yok. Zaten sezon bitmek üzere. Ama Oakes birkaç kez aradı ve Georgiana'yı dışarı çıkardı."

Nicholas bardağına biraz konyak döktü ve babasıyla yüzleşmek için arkasını döndü. "Leydi Bridgerton'ın izniyle mi?"

Lord Manston sertçe başını salladı ve içkisinden uzun bir yudum aldı. "Her şey olması gerektiği gibiydi. Hizmetçisi onlara eşlik etti. Bir kitapçıya gittiler."

"Georgie'ye benziyor."

Babası başını salladı. "Oakes çıkarken onu kaptı. Daha doğrusu onunla kaçtı. Arabaya isteyerek bindi, çünkü neden binmesin ki?"

"Peki ya hizmetçi?"

"Oakes, daha arabaya binemeden onu kaldırıma itti."

"Tanrım, o iyi mi?" Kafasını vurursa, oldukça ciddi olabilir.

Lord Manston gözlerini kırpıştırdı ve Nicholas'ın aklına babasının muhtemelen hizmetçinin sağlığı sorununu düşünmemiş olduğu geldi. Nicholas, "Hiçbir şey duymadıysan muhtemelen iyidir," dedi.

Babası bir an sessiz kaldı, sonra "O şimdi evde" dedi.

"George?"

Babası başını salladı. "Sadece bir gün onun gözetimindeydi, ama hasar verildi."

"O olmadığını söylediğini sanıyordum-"

Babası bardağını yan masaya çarptı. "İtibarının yok olması için ihlal edilmiş olması gerekmiyor. Tanrım, oğlum, kafanı kullan. Ona ne yaptığı ya da yapmadığı önemli değil. Mahvoldu. Ve bunu herkes biliyor." Soluk bir ifadeyle Nicholas'a baktı. "Görünüşe göre sen hariç."

Orada bir yerde bir hakaret vardı, ama Nicholas akışına bırakmaya karar verdi. "Edinburgh'daydım, efendim," dedi sert bir sesle. "Bunların herhangi birinin gerçekleştiğini bilmiyordum."

"Biliyorum. Üzgünüm. Bu çok üzücü." Lord Manston elini saçlarının arasından geçirdi. "O benim vaftiz kızım, biliyorsun."

"Ben yaparım."

"Onu korumaya yemin ettim. Kilisede."

Babası özellikle dindar bir adam olmadığı için Nicholas, yeminin yerinin neden bu kadar önemli olduğundan emin değildi, ama yine de başını salladı. Bardağını dudaklarına götürdü ama içmedi, bunun yerine babasını izlerken kendi ifadesini kısmen gizlemek için bardağı kullandı.

Onu hiç böyle görmemişti. Bundan ne çıkaracağından emin değildi.

"Onun mahvolduğunu göremiyorum," dedi babası kararlı bir şekilde. " Onun mahvolduğunu göremeyiz."

Nikola nefesini tuttu. Daha sonra beyninin bilmediğini ciğerlerinin bildiğini fark etti. Hayatı sert bir dönüş yapmak üzereydi.

"Yapılacak tek bir şey var," dedi babası. " Onunla evlenmelisin."

Bölüm 2

Babasının duyurusu üzerine Nicholas'ın aklından birkaç şey geçti.

Az önce ne dedin?

Deli misin?

Deli olmalısın.

Evet, eminim kızgınsındır.

Bekle, doğru mu duydum?

Her şey şu şekilde sonuçlanıyor: KANLI AKILINIZI ÇIKARMIŞ MISINIZ?

Ancak söylediği şey, "Özür dilerim?" oldu.

"Onunla evlenmelisin," dedi babası tekrar.

A) Nicholas'ın onu yanlış duymadığını ve B) babasının gerçekten aklını kaçırdığını kanıtlamak.

Nicholas bir yudumda konyakını içti. Georgiana ile evlenemem, dedi.

"Neden?"

"Çünkü—Çünkü—" Nicholas'ın bunları tek bir ifadede bir araya getirememesinin pek çok nedeni vardı.

Babası tek kaşını kaldırdı. "Başka biriyle evli misin?"

"Tabii ki değil!"

Başka biriyle evleneceğine söz verdin mi?"

"Tanrı aşkına, baba—"

"Öyleyse görevini yapmaman için hiçbir neden göremiyorum."

"Bu benim görevim değil!" Nicholas patladı.

Babası ona sert sert baktı ve kendini yeniden çocuk gibi hissetti, küçük bir ihlal için azarladı.

Ama bu küçük değildi. Bu evlilikti. Ve Georgiana Bridgerton ile evlenmek doğru ve onurlu bir şey olabilir - olabilir - olsa da, bu kesinlikle onun görevi değildi .

"Baba," diye tekrar denedi, "evlenebilecek durumda değilim."

"Tabiki öylesin. Yirmi yedi yaşındasın, aklın yerinde ve sağlığın yerinde."

“Edinburgh'da kiralık bir odada yaşıyorum. Bir uşağım bile yok.”

Babası elini salladı. "Kolayca düzeltildi. Sana şehrin yeni kısmında bir ev ayarlayabiliriz. Ağabeyin planlamaya dahil olan mimarlardan birkaçını tanıyor. Mükemmel bir yatırım olacak” dedi.

Nicholas bir an için sadece bakabildi. Babası emlak yatırımlarından mı bahsediyordu?

"Bunu bir düğün hediyesi olarak düşünebilirsin."

Nicholas, şakaklarına bastırmak için baş ve orta parmağını kullanarak elini alnına götürdü. Odaklanmaya ihtiyacı vardı. Düşünmek. Babası hâlâ dürüstlükten bahsediyordu ve görev ve doksan dokuz yıllık kiralamalar ve Nicholas'ın beyni ağrıyor.

"Tıp öğrenimine nelerin dahil olduğu hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu, gözleri elinin arkasında kapadı. "Bir karıya ayıracak vaktim yok."

"Zamanınıza ihtiyacı yok. Adına ihtiyacı var."

Nicholas elini hareket ettirdi. babasına baktı. "Sen ciddisin."

Babası ona, " Dinlemedin mi? " dercesine baktı.

"Onu görmezden gelmek niyetiyle biriyle evlenemem."

Babası, "Umarım durum böyle olmaz," diye yanıtladı. "Sadece bu konudaki işbirliğinizin bu kritik noktada hayatınızı olumsuz etkilemek zorunda olmadığına işaret etmeye çalışıyorum."

“Aslında bana kötü bir koca olduğumu söylemek için çok fazla kelime vardı.”

"Hayır, aslında sana genç bir kadının kahramanı olmanı söylemek için çok fazla kelime vardı."

Nikola gözlerini devirdi. "Bundan sonra gidip kötü bir koca olabilirim."

"Eğer dileğin buysa," dedi babası sessizce.

Nicholas babasına ne kadar süre inanamayarak baktığından emin değildi. Başını yavaşça salladığını fark ettiğinde kendini geri dönmeye zorladı. Dikkatini başka yöne çekmek için bunu bir bahane olarak kullanarak pencereye yürüdü. Şu an babasına bakmak istemiyordu. Onu ya da çılgın teklifini düşünmek istemiyordu.

Hayır, bu bir teklif değildi, değil mi? Bu bir emirdi. Babası, "Georgiana ile evlenir misin?" dememişti.

evlenmelisin " demişti .

Aynı değildi.

"Onu Kent'te bırakabilirsin," dedi babası, uygun şekilde düşünceli bir sessizlik olarak kabul ettiği her şeyden sonra. "Sana Edinburgh'a kadar eşlik etmesine gerek yok. Aslında, muhtemelen size Edinburgh'a kadar eşlik etmek istemiyor. Onun hiç olduğunu sanmıyorum."

Nicholas arkasını döndü.

"Elbette sana kalmış," dedi babası. "Fedakarlığı yapan sensin."

Nicholas, "Beni böyle ikna etmek istediğini düşünmek çok garip," dedi.

Ama iki ayrı görüşme yaptıkları belliydi çünkü babası daha sonra "Bu sadece evlilik" dedi.

Bunun üzerine Nicholas tam bir homurdandı. "Bunu anneme söyle ve sonra geri gel ve tekrar söyle."

Babasının ifadesi huysuzlaştı. "Bu bahsettiğimiz Georgiana. Neden bu kadar dirençlisin?"

"Ah, bilmiyorum… Belki de beni iki ülkeden, çalışmalarımdan uzaklaştırdığın için ve sonra geldiğimde, zor bir durumu çözecek araçlara sahip olabileceğimi önermedin . Bana evlilik fikri hakkında ne hissettiğimi sormadın . Beni oturttun ve neredeyse kız kardeşim olan bir kadınla evlenmemi emrettin."

"Ama o senin kız kardeşin değil ."

Nikola arkasını döndü. "Dur," dedi. "Lütfen dur."

"Annen bunun en iyi çözüm olduğu konusunda hemfikir."

"Aman Tanrım." Onun üzerine çullanıyorlardı.

"Tek çözüm bu."

Bir dakika, diye mırıldandı Nicholas. Parmaklarını tekrar şakaklarına bastırdı. Kafası çarpmaya başlamıştı. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Bizim-"

"Tanrı aşkına, düşünebilmem için bir saniyeliğine susabilir misin ?"

Babasının gözleri büyüdü ve bir adım geri çekildi.

Nicholas ellerine baktı. Titriyordular. Babasıyla hiç böyle konuşmamıştı. Bunun mümkün olduğunu düşünmemişti. "Bir içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı. Bu sefer uygun bir tane. Büfeye geri döndü ve bardağını neredeyse ağzına kadar doldurdu.

"İskoçya'dan aşağı tüm yolculuğu merak ettim," diye düşündü Nicholas, "bu kadar gizemli ama bariz bir şekilde göz ardı edilemez bir çağrının nedeni ne olabilir? Biri öldü mü, merak ettim."

"Ben asla..." "Hayır," diye araya girdi Nicholas. Babasının yorumunu istemiyordu. Bu onun konuşmasıydı, alaycılığıydı ve Tanrı'ya yemin ederim ki, bunu kendi zamanında atlatacaktı.

"Hayır," dedi tekrar.

"Kimse ölemezdi. Babam asla böyle şifreli bir beste yapmazdı. bunun için not. Ama başka ne olabilir? Böyle şaşırtıcı derecede uygunsuz bir zamanda beni aramasına ne sebep olmuş olabilir?"

Lord Manston ağzını açtı ama Nicholas başka bir sert bakışla onu susturdu.

"Her ne kadar uygunsuz olsa da, gerçekten tam olarak kapsamamaktadır. Sınavlarımı kaçırdığımı biliyor muydun?" Nicholas durakladı, ama sorunun retorik dışında bir şey olduğunu gösterecek kadar uzun sürmedi. "Profesörlerim döndüğümde onları yeniden

yönetmeyi kabul ettiler, ama tabii ki onlara ne zaman döneceğimi bilmediğimi itiraf etmem gerekiyordu ." Brendisinden uzun bir yudum aldı. "Şimdi, bu garip bir konuşma."

Nicholas babasına baktı, neredeyse sözünü kesmeye cesaret ediyordu. "Gecikmeyi kabul etmek istediklerini sanmıyorum," diye devam etti, "ama bu, bir kontun oğlu olmanın işe yaradığı durumlardan biri. Tabii ki arkadaş edinmek için değil. Çünkü kimse sınavlardan çıkmak için rütbe çeken birini gerçekten sevmez. Her ne kadar bu adam o sınavlara daha sonra girmeye niyetli olsa bile, daha önce de belirttiğim gibi, tarih belirtilmemiş olsa da."

Lord Manston gergin bir sesle, "Seni eğitiminden uzaklaştırdığım için şimdiden özür diledim," dedi.

"Evet," dedi Nicholas yumuşak bir sesle, "son derece ayrıntılı mektubunuzda."

Babası ona bir an baktıktan sonra, "Hırçınlığın bitti mi?" dedi.

"Şu an için." Nicholas bir yudum aldı. içkisini, sonra yeniden gözden geçirdi. Hala son bir sözü vardı. "Yine de size eve dönüş yolculuğunda aklımdan geçen tüm senaryoları anlatacağım, babamın bana evlilik sözü vermekten başka bir şey yapmadığını bulacağımı asla hayal etmemiştim."

"Evlilikteki elin," diye tekrarladı babası biraz rahatsız edici bir hırıltı ile. "Kendini kız gibi gösteriyorsun."

"Şu anda öyle hissetmeyi tercih ediyorum ve sana söylemeliyim ki, bundan hoşlanmadım." Kafasını salladı. "Hepsine yeni bir saygı duyuyorum, onlara ne yapacaklarını söylememize katlanıyorum."

Lord Manston homurdandı. "Annene ya da kız kardeşine ne yapacağını söylemeyi başardığımı sanıyorsan, ne yazık ki yanılıyorsun."

Nicholas bardağını bıraktı. Yeterince içmişti. Öğlen bile olmamıştı. "O zaman neden benimle yapıyorsun?"

"Çünkü başka seçeneğim yok," diye karşılık verdi babası. "Georgiana'nın sana ihtiyacı var."

"Vaftiz kızınızın iyiliği için oğlunu feda edersiniz."

"Yaptığım şey bu değil ve sen bunu biliyorsun."

Öyle hissettiriyordu ama. Babası en sevdiği çocuğu seçiyormuş gibi geldi ve bu Nicholas değildi.

Rokesby bile değildi.

Ancak Nicholas bile, Rokesby'lerin ve Bridgerton'ların hayatlarının tamamen iç içe geçmiş olduğunu kabul etmek zorunda kaldı. Yüzyıllardır komşuydular, ama bu şimdiki nesildi. bu bağı gerçekten sağlamlaştırmıştı. Lordlar ve leydiler en yakın arkadaşlardı ve her birine diğer aileden bir vaftiz çocuğu emanet edilmişti.

Rokesby'nin en büyük oğlu Bridgerton'ın en büyük kızıyla evlendiğinde her şey daha da resmileşmişti. Ve sonra üçüncü Rokesby oğlu Bridgerton kuzeniyle evlendi.

Dürüst olmak gerekirse, birine bir iplik yumağı ve aile ağacı verin ve kişi her şeyden oldukça ensest bir kedi beşiği yapabilir.

Nicholas, "Bunu düşünmem gerek," dedi, çünkü şu anda söyleyebileceği, babasının baskısını geçici olarak durdurabilecek tek şey olduğu açıktı.

"Elbette," dedi babası. "Bunun bir sürpriz olduğunu anlıyorum."

En hafif deyimiyle.

"Ama zaman çok önemli. Yarına kadar kararını vermen gerekecek."

"Yarın?"

Babası, "Elinden gelmiyor" dediğinde, kulağa en azından biraz pişman olma lütfunda bulundu.

"Yaklaşık iki hafta boyunca, en az altı şiddetli sağanak yağıştan geçtim, eğitimimi yarıda kestim ve neredeyse komşumla evlenmem emredildi ve bana bunu düşünmek için birkaç günlük nezaket bile vermiyorsunuz ? "

"Bu seninle ilgili değil. Georgie'yle ilgili."

"Nasıl bu benimle ilgili değil?" Nicholas kükredi.

"Evli olduğunu bile anlamayacaksın."

"Kafandan mı kaçtın?" Nicholas babasıyla hiç böyle konuşmadığından oldukça emindi; asla cesaret edemezdi. Ama babasının ağzından çıkan sözlere inanamadı.

Babası çıldırmış olmalıydı. Georgiana Bridgerton ile evlenmesini önermek bir şeydi; bunda Don Kişotvari bir mantık vardı. Ama bu davranışın anlamsız olduğunu öne sürmek... Nicholas'ın evlilik için elini tutmamış gibi devam edebileceğini...

Oğlunu hiç tanıyor muydu?

Seninle şu anda konuşamam, dedi Nicholas. Aniden çamurlu çizmelerini hiç çıkarmadığına sevinerek kapıya doğru yürüdü.

"Nicholas..."

"Numara. Sadece hayır." Bir elini kapının çerçevesine dayadı, sakin bir nefes almak için durakladı. Babasına dönüp bakacağına güvenmiyordu ama, "Vaftiz kızına duyduğun ilgi övgüye değer, ve ben ...

"Sinirlisin. Anladım."

"Bence yapmıyorsun. Kendi oğlunun duygularını tamamen küçümsemen..."

"Yanlış," diye çıkıştı babası. "Sizi temin ederim ki, en iyi çıkarlarınız asla aklımdan uzak durmadı. Bunu açıklığa kavuşturmadıysam, senin için değil Georgiana için endişeleniyorum."

Nikola yutkundu. Vücudundaki tüm kaslar kırılmaya hazır hissediyordu.

"Bu fikre alışmak için çok zamanım oldu," dedi babası sessizce. "Zaman bir fark yaratır."

Nicholas yüzünü ona döndü. "Benim için umduğun şey bu mu? Sevgisiz, cinsiyetsiz bir evlilik mi?"

"Tabii ki değil. Ama zaten sevgin var. Ve Georgiana iyi bir kız. Zamanla ikinizin de çok uygun olduğunuzu anlayacağınıza güvenim tam."

Nicholas sessizce, "Diğer çocuklarınız aşk için evlendi," dedi. "Dördü de."

"Ben de senin için aynısını ummuştum." Babası gülümsedi, ama bu üzücü, hüzünlü bir şeydi. "Bunu dışlamazdım."

“Georgiana'ya aşık olmayacağım. Tanrım, olsaydım, şimdiye kadar olmaz mıydı sence?”

Babası ona keyifli bir gülümseme gönderdi. Alay değil, sadece eğlendirdi.

Ama Nicholas buna sahip değildi. "Onu öpmeyi hayal bile edemiyorum," dedi.

"Onu öpmek zorunda değilsin. Sadece onunla evlenmelisin."

Nicholas'ın ağzı açık kaldı. "Bunu sadece bana söylemedin."

Lord Manston birdenbire dostane, babacan tavsiyeler vererek, "Çok az evlilik tutkuyla başlar," dedi. "Annen ve ben..."

" Sen ve annem hakkında bir şey duymak istemiyorum. "

"Aptallık etme," dedi babası homurdanarak.

O anda Nicholas merak etti mi? aslında tüm bu konuşmayı rüyasında görüyorlardı. Çünkü babasının annesiyle ilgili herhangi bir mahrem ayrıntıyı paylaşmasını içeren başka bir senaryo tasavvur edemiyordu.

"Hekim olacaksın," dedi babası kuru bir sesle. "Elbette biliyorsun ki annen ve ben beş çocuk doğuramazdık..."

"Durmak!" Nicholas resmen uludu. "Tanrım, bunu duymak istemiyorum."

Babası kahkaha attı. Kıkırdadı!

Bunu düşüneceğim, dedi Nicholas sonunda, sesinin somurtkan tonunu gizleme gereği duymadan. "Ama yarın sana bir cevap verememem."

"Mecbursun."

"Tanrı aşkına, beni dinliyor musun?"

"Seni dinleyecek vaktimiz yok. Georgiana'nın hayatı mahvoldu."

Daireler halinde konuşuyorlardı. Sanki çimenlerin üzerindeydiler, çimenler kirlenip yıpranana kadar aynı yolu yürüdüler. Ancak Nicholas bu noktada devreden kurtulmaya çalışmak için çok yorgundu, bu yüzden sadece sordu, "Ve bunu düşünmek için birkaç gün alırsam bu değişecek mi?"

Lord Manston, "Onunla evlenmezseniz," dedi, "ebeveynlerinin evlenecek birini bulması gerekiyor."

Bu da korkunç bir düşünceye yol açtı. "Bunu Lord ve Lady Bridgerton ile görüştünüz mü?"

Babası, "Yapmadım" demeden önce bir an tereddüt etti.

"Bu konuda bana yalan söylemeyeceksin..."

"Onurumu sorgulamaya cüret mi ediyorsun?"

"Sayın Yargıç, hayır. Senin kararın, artık hiçbir fikrim yok."

Babası huzursuzca yutkundu. "Önerecektim ama reddetmen durumunda umutlarını yükseltmek istemedim."

Nicholas ona şüpheyle baktı. "Reddetmenin bir seçenek olduğu izlenimini vermedin."

"Seni o kızla evlenmeye zorlayamayacağımı ikimiz de biliyoruz."

"Yapmazsam, benim için derinden hayal kırıklığına uğrayacaksın."

Babası hiçbir şey söylemedi.

Sanırım bu yeterli bir cevap, diye mırıldandı Nicholas. Yorgun bir halde koltuğa geri çöktü. Ne yapacaktı?

Babası artık yeteri kadar içtiğini anlamış olmalı, çünkü birkaç kez boğazını temizledikten sonra, "Neden anneni almıyorum?" dedi.

"Neden?"

Nicholas bu kadar acımasız görünmek istememişti, ama gerçekten, annesi ne yapacaktı?

"Sorunlu olduğumda beni rahatlatmanın bir yolu var. Belki o da senin için aynısını yapabilir."

"İyi," diye homurdandı Nicholas. Artık tartışamayacak kadar yorgundu.

Ama Lord Manston odadan çıkamadan kapı açıldı ve Lady Manston sessizce içeri girdi. "Anlaşıldı mı?"

"Bunu düşünecek," diye yanıtladı kocası.

Nicholas, "Odadan çıkmana gerek yoktu," dedi.

"Burada olmazsam daha kolay olacağını düşündüm."

"Her iki şekilde de zor olacaktı."

"Sanırım bu doğru." Elini omzuna koydu ve hafifçe sıktı. "Buna değer, bu pozisyona getirildiğiniz için üzgünüm."

Nicholas ona gülümsemeye yapabileceği en yakın şeyi verdi.

Boğazını temizledi. Tuhaf bir sesti. "Ayrıca bu akşam Aubrey Hall'da yemek yiyeceğimizi de size bildirmek istedim."

Şaka yapıyor olmalısın, dedi Nicholas. Aubrey Hall, Bridgerton ailesinin eviydi. Sadece tüm Bridgerton'ların orada olacağını varsayabilirdi.

Annesi ona üzgün bir gülümseme gönderdi. "Korkarım olmaz oğlum. Bir süredir planlıydı ve Leydi Bridgerton'a evde olacağınızdan bahsetmiştim."

Nicholas homurdandı. Annesi neden böyle bir şey yapsın ki?

“Çalışmalarınızı duymaya çok hevesli. Herkes. Ama yorgunsun. Bu senin seçimin."

"Yani gitmem gerekmiyor mu?"

Annesi tatlı tatlı gülümsedi. "Herkes orada olacak."

"Doğru," dedi Nicholas, acıdan sadece bir ton utangaç bir sesle. “Yani gerçekten, hiç seçenek yok.”

Tıpkı hayatının geri kalanı gibi geliyordu.

Bölüm 3

G eorgiana Bridgerton hayatında pek çok şeyi kaybetmişti - özellikle düşkün olduğu deri kaplı bir defter, kız kardeşi Billie'nin mücevher kutusunun anahtarı, iki sol ayakkabı - ama bu, itibarını ilk kaybedişiydi.

Değiştirmek dizüstü bilgisayarı değiştirmekten çok daha zordu.

Ya da ayakkabılar.

Mücevher kutusuna bir çekiç götürmüştü ve takip eden katliamdan kimse memnun olmasa da, Billie'nin zümrüt bileziği güvenli bir şekilde kurtarılmıştı.

Ve bir daha asla ödünç vermedi ama Georgie daha azını hak etmedi.

Ama itibar…

kişinin yukarıda bahsedilen kayıpla kesinlikle YAPACAK HİÇBİR ŞEYİ olmamasının bir önemi yoktu . Toplum, kuralları çiğneyen kadınlara karşı nazik değildi.

Kadınlara karşı nazik değildi, son nokta.

Georgie, üç kedisi Judyth, Blanche ve Cat-Head'e yatağının boyuna bir bakış gönderdi. "Bu adil değil," dedi.

Judyth gümüş grisi bir pençeyi Georgie'nin ayak bileğine yerleştirdi, bu üç kedinin en mesafeli olanından beklenebilecek sempatik bir hareketti.

"Benim hatam değildi."

Bu, bu dört kelimeyi bu sırayla ilk söyleyişi değildi.

"Onunla evleneceğimi asla söylemedim."

Ya da bu.

Blanche esnedi.

" Biliyorum ," diye yanıtladı Georgie. "Kuralları bile çiğnemedim . Kuralları asla çiğnemem."

Doğruydu. Yapmadı. Muhtemelen bu yüzden Freddie Oakes, onları kırmanın onun için çok kolay olacağını düşündü.

Onu cesaretlendirdiğini sanıyordu - onu kaçırmaması için, kusura bakmayın, ama uygun bir genç bey tarafından ilgi gösterildiğinde herhangi bir uygun genç hanımın davranabileceği gibi davranmıştı. Ne olursa olsun onu yıldırmamıştı. Bir kez Lady Manston'ın gecesinde, sonra da yerel toplantı odasında iki kez dans etmişlerdi ve Georgie annesiyle Londra'ya gittiğinde, Bridgerton House'da onu tam anlamıyla çağırmıştı.

Davranışlarında onun ahlaksız, iflas etmiş bir adam olduğunu düşündürecek hiçbir şey -hiçbir şey- yoktu.

Bu yüzden Pemberton'ın kitapçısına gitmeyi önerdiğinde, o memnuniyetle kabul etmişti. O kitapçıları severdi ve herkes en iyisinin Londra'da olduğunu bilirdi.

Böyle bir gezi için tam olarak evli olmayan bir hanımefendi gibi giyinmişti ve Freddie ailesinin arabasına vardığında, yüzünde bir gülümseme ve yanında hizmetçisi Marian ile ona katılmıştı.

Hanımlar, refakatçisi olmayan beylerle kapalı arabalara binmezdi. Ve Georgie bu tür bir kuralı asla çiğnemedi.

Kitapçıdan Çömlek ve Ananas'a, çok lezzetli olan çay ve kekler ve yine genç bir hanımın davranış ve gündeminde kabul edilebilir ve beklenen her şey için yürümüşlerdi.

Georgie bunu gerçekten netleştirmek istedi, kedileri dışında kimsenin dinlemediğini değil. Yanlış bir şey yapmamıştı.

Hiçbir şey değil. Yanlış.

Ayrılma zamanı geldiğinde, Freddie tüm nezaketi ve özeni ile kendi içine tırmanmadan önce onu dikkatlice arabaya teslim etti. Oakes'ın damadı Marian'a aynı nezaketi göstermek için oradaydı, ama sonra

Freddie kapıyı iki suratına çarptı, yumruğunu tavana vurdu ve bir kurşun gibi Berkeley Caddesi'nden aşağı indiler.

Neredeyse bir köpeği ezeceklerdi.

Marian histerik olmuştu. Oakes'ın damadı da öyleydi. Planda yer almamıştı ve hem pozisyonunun derhal feshedilmesinden hem de ebedi lanetten korkmuştu.

Damat kovulmamıştı ve Marian da kovulmamıştı. Hem Oakes'ler hem de Bridgerton'lar skandaldan kimin sorumlu olduğunu biliyorlardı ve suçu hizmetçilerden çıkarmayacak kadar liberaldiler.

Ama toplumun geri kalanı… Oh ho , haberlerle harika zaman geçirmişlerdi. Ve fikir birliği, Georgiana Bridgerton'ın hak ettiğinden fazlasını alamamış olmasıydı.

Utangaç kız kurusu.

Çirkin cadı.

Ona teşekkür etmeli. Sanki onun için teklif verecek başka biri sıraya girmiş gibi değil.

Bunların hepsi elbette yalandı. O kibirli bir kız kurusu ya da çirkin bir cadı değildi ve olduğu gibi, bir evlilik teklifi almıştı , ama kabul etmemeyi seçtiğinde, aynı zamanda bu gerçeği ilan ederek adamı utandırmamayı da seçmişti.

O böyle güzeldi. Ya da en azından olmaya çalıştı.

Yine de muhtemelen bir kız kurusuydu. Georgie, taze ve dişsiz olmak arasındaki sınırı hangi yaşın belirlediğinden emin değildi, ama yirmi altı yaşında, büyük ihtimalle bu sınırı aşmıştı.

Ama bunu kendi isteğiyle yapmıştı. Londra Sezonu istememişti. Utangaç değildi ya da en azından öyle düşünmüyordu ama gece gündüz o kalabalığın düşüncesi çok yorucuydu. Ablasının Londra'daki zamanına dair hikayeler, onu başka türlü ikna etmek için hiçbir şey yapmamıştı. (Billie bilerek olmasa da kelimenin tam anlamıyla birini ateşe vermişti.)

Billie'nin müstakbel Manston Kontu ile evlenmeye devam ettiği doğruydu, ama bunun onun budanmış bir Sezon felaketiyle hiçbir ilgisi yoktu. George Rokesby sadece üç mil ötede yaşıyordu ve birbirlerini tüm yaşamları boyunca tanıyorlardı. Billie İngiltere'nin güneydoğusundan ayrılmadan bir koca bulabildiyse, kesinlikle Georgie de bulabilirdi.

Geleneksel bir Londra çıkışını atlamasına izin vermeleri için ailesini ikna etmek zor olmamıştı. Georgie hastalıklı bir çocuktu, sürekli öksürüyordu ve nefes darlığı çekiyordu. Çoğunlukla büyümüştü ama annesi hâlâ telaşlıydı ve Georgie bunu bir ya da iki kez kendi yararına kullanabilirdi. Ve yalan söylemiş gibi de değildi. Boğucu ve kirli Londra havası muhtemelen ciğerlerine iyi gelmiyordu. Herkesin ciğerleri için.

Ama şimdi Londra'nın yarısı Sezonu atladığını düşünüyordu çünkü kendini üstünde görüyordu, diğer yarısı ise ailesinin toplumdan saklamaya çalıştığı bir tür korkunç kusuru olduğu için.

Tanrı, bir hanımın Londra'ya gitmek istemediği için Londra'ya gitmemeye karar vermesini affetsin .

Georgie yüksek sesle, "İtalik düşünüyorum," dedi. Bu tamamen aklı başında olamazdı. Ayağına uzandı ve Blanche'ı aldı. "Yıkıldım mı?" çoğunlukla kara kediye sordu. "Elbette öyleyim ama bu ne anlama geliyor?"

Blanche omuz silkti.

Ya da Georgie onu böyle tutuyor olabilirdi. "Üzgünüm," diye mırıldandı, sırtını yere indirerek. Ama kedinin sırtına biraz baskı uygulayarak onu en iyi kucaklama pozisyonuna getirdi. Blanche ipucunu aldı ve yanına kıvrıldı. Georgie ensesini kaşırken mırıldandı.

Ne yapacaktı?

"Bu asla erkeğin suçu değil," dedi yüksek sesle.

Freddie Oakes, annesinin talihsizliği yüzünden ağladığını duymamaya çalışarak yatak odasına kapanmıyordu.

"Muhtemelen onu kulübünde ziyafetliyorlar. Aferin sana ," dedi Georgie, İngiliz seçkinlerinin abartılı aksanlarıyla. Yani aksanıydı ama bunu grotesk bir şeymiş gibi göstermek kolaydı.

" Bridgerton gevezeliğiyle kaçıyorum ," diye taklit etti. "Bu seni ileriyi düşünmek. Duyduğuma göre yılda dört yüz bin alıyormuş."

Yapmadı.

Yılda dört yüz bin var, öyleydi. Kimse yapmadı. Ama abartı hikayeyi daha iyi hale getirdi ve eğer birinin süslemeye hakkı varsa, o oydu.

"Onu mu ısırdı? tapu yap? İyice dürt onu?"

Tanrım, annesi şimdi onu duyabilseydi.

Peki Freddie böyle bir soruya ne derdi? Yalan söyler miydi? Fark eder miydi? İlişki yaşamadıklarını söylese bile...

Ve yapmamışlardı. Georgie dizlerinin üstüne çökerek bundan daha fazlasını yaptı.

Ama doğruyu söylese ve aynı yatakta yatmadıklarını kabul etse bile önemli değildi. On saattir onunla bir arabada yalnızdı, sonra onunla bir odada bir saat daha yalnızdı. Onu mecazi olarak parçalamayı başaramadan önce üç. Dünyanın en sağlam bakire kafasına sahip olabilir ve yine de çiçek açmış sayılır.

"Kızlık zarım bir metre kalınlığında olabilir ve kimse benim bakire olduğumu düşünmez."

Kedilere baktı. "Haksız mıyım hanımlar?"

Blanche patisini yaladı.

Judyth onu görmezden geldi.

Ve Kedi-Kafa… Şey, Kedi-Kafa bir çocuktu. Georgie, yaşlı turuncu tekirin zaten anlamayacağını sanıyordu.

Ancak dünyadaki tüm öfke, Georgie'nin hayal gücünün, ulusun gelecekteki liderlerinin şüphesiz hala onun düşüşü hakkında dedikodu yaptığı Londra kulüplerine geri dönmesini engelleyemedi.

Korkunç ve berbattı ve kendi kendine, belki de onun hakkında konuşmadıklarını, belki de Fransa'daki devrim ya da kuzeydeki

tarımın durumu gibi gerçekten önemli olan şeylere geçtiklerini söyleyip duruyordu. Bilirsiniz, dert etmeleri gereken şeyler , çünkü bunların yarısı bir noktada Lordlar Kamarası'nda yer alacaktı.

Ama değildiler. Georgie öyle olmadıklarını biliyordu. Adını o lanet olası bahis defterine yazıyorlardı, ay sonuna kadar Bayan Oakes olma ihtimalini ayarlıyorlardı. Ve aptal genç erkekler hakkında saçma sapan şeyler yazdıklarını ve kahkahalarla güldüklerini bilecek kadar çok tanıyordu.

Georgiana Oakes, dürtmelerin prensesi.

Tanrım, bu korkunçtu. Ve muhtemelen doğru. Bu tam olarak söyleyecekleri türden bir şeydi.

Küçük Bayan Bridgerton, değil mi...

Bridgerton ile hiçbir şey kafiyeli değildi. Georgie bunun için minnettar olması gerektiğini düşündü.

Şimdi seninle evlenmek zorunda kalacak, oh ho ho.

Georgie'nin gözleri kısıldı. "Beğenmek. Cehennem."

"Gürcistan mı?"

Georgie kulağını kapıya doğru eğdi. Annesi koridordan geliyordu. Müthiş.

"Gürcistan mı?"

"Odamdayım anne."

"Eh, bunu biliyorum ama..." Annesi kapıyı çaldı.

Georgie, beklenen cevapla cevap vermezse ne olacağını merak etti, İçeri gel .

Başka bir vuruş. "Gürcistan mı?"

Georgie içini çekti. "İçeri gel."

O gerçekten o kadar ters değildi. Ya da belki de enerjisi yoktu.

Lady Bridgerton kapıyı arkasından dikkatlice kapatarak içeri girdi. Çok hoş görünüyordu, her zaman olduğu gibi, gözleri, omuzlarına dökülen peygamber çiçeği ipek şalıyla özellikle mavileşmişti.

Georgie annesini seviyordu, gerçekten seviyordu ama bazen bu kadar zahmetsizce zarif olmamayı diliyordu.

"Kiminle konuşuyordun?" annesi sordu.

"Kendim."

"Ey." Bu, annesinin aradığı cevap gibi görünmüyordu, gerçi gerçekte Georgie ne olacağını hayal edemiyordu. tercih edilir - kedilerle derin bir tartışma içinde miydi?

Annesi küçük bir gülümsemeyi başardı. "Nasıl hissediyorsun?"

Elbette annesi bu soruya dürüst bir cevap istemiyordu. Georgie bir an bekledi, sonra, "Buna nasıl cevap vereceğimden pek emin değilim," dedi.

"Tabii ki." Leydi Bridgerton ihtiyatla yatağın kenarına oturdu. Georgie gözlerinin biraz şişmiş olduğunu fark etti. Yutkundu. Neredeyse bir ay olmuştu ve hala annesi her gün ağlıyordu.

Bundan kendisinin sorumlu olmasından nefret ediyordu.

Bu onun hatası değildi, ama sorumluydu. Bir şekilde. Ayrıntılarla uğraşmak istemiyordu.

Georgie, Judyth'i aldı ve uzattı. "Bir kedi ister misin?"

Leydi Bridgerton gözlerini kırpıştırdı, sonra onu aldı. "Evet lütfen."

Georgie Blanche'ı okşadı ve annesi Judyth'i okşadı. Yardımcı oluyor, dedi Georgie.

Annesi dalgın dalgın başını salladı. "Öyle."

Georgie boğazını temizledi. "Bana özellikle söylemek istediğin bir şey var mıydı?"

"Ey. Evet. Akşam yemeğine misafir bekliyoruz."

Georgie bir iniltiden kaçındı. Sadece. "Yok canım?"

"Lütfen bu tonu alma."

"Böyle bir anda insan nasıl bir ses tonu alır?"

Annesi Judyth'i yere indirdi. "Gürcistan, ben Bunun çok zor bir durum olduğunu anlayın, ancak devam etmeliyiz."

"Yarın devam edemez miyim?"

"Sevgilim." Annesi elini tuttu. "Sadece aile."

"Aç değilim."

"Bunun ne önemi var?"

Georgie annesine baktı. "Yemek yemenin anlamı bu değil mi?"

Leydi Bridgerton'ın dudakları gerildi ve başka herhangi bir durumda Georgie annesine gözlerini devirmediği için puan verirdi.

"Herkes yemeğe geliyor Georgiana. Orada olmasaydın çok garip görünürdü."

"Herkesi tanımla."

"Seni önemseyen herkes."

"Beni önemseyen herkes neden aç olmadığımı anlayacaktır. Yıkım anne. Oldukça iştah kesici."

"Gürcistan, yapma."

"Neyi değil mi?" Georgie istedi. "Aydınlatmak mı? Yapabileceğim tek şey bu."

"Pekala, yapamam."

"Zorunda değilsin. Ama bunu yapmama izin vermelisin. Çünkü yapmazsam ağlayacağım."

"Belki de yapmalısın."

"Ağla? Hayır. reddediyorum." Ayrıca, çoktan ağlamıştı. Tek yaptığı gözlerini acıtmaktı.

"Kişinin kendini daha iyi hissetmesini sağlayabilir."

Georgie, "Beni daha iyi hissettirmedi," diye karşılık verdi. "Şu anda tek yapmak istediğim yatağımda oturup Freddie Oakes hakkında nefret dolu şeyler söylemek."

"Nefret dolu düşüncelerinizi destekliyorum ama eninde sonunda harekete geçmek zorunda kalacağız."

"Bu öğleden sonra olmaz," diye mırıldandı Georgie.

Leydi Bridgerton başını salladı. "Annesiyle konuşacağım."

"Bu ne işe yarayacak?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti Lady Bridgerton. “Ama biri ona çocuğunun ne kadar korkunç bir insan olduğunu söylemeli.”

"Ya zaten biliyor ya da sana inanmayacak. Her iki durumda da, yapacağı tek şey, beni onunla evlenmeye zorlamanı tavsiye etmek.”

Ovmak buydu. Georgie tüm sorunlarını ortadan kaldırabilirdi . Tek yapması gereken, hayatını mahveden adamla evlenmekti.

Leydi Bridgerton, "Seni kesinlikle Bay Oakes'la evlenmeye zorlamayacağız," dedi.

evlenmek istediğine karar verirse , yoluna çıkamayacaklardı.

Georgie, "Sanırım herkes hamile olup olmadığımı görmek için bekliyor" dedi.

“Gürcistan!”

"Ah, lütfen anne. Herkesin merak ettiği şeyin bu olduğunu biliyorsun."

" Ben değilim ."

"Çünkü sana onunla yalan söylemediğimi söyledim . Ve bana inanıyorsun. Ama başka kimse yapmayacak."

"Sizi temin ederim ki bu doğru değil."

Georgie annesine uzun uzun baktı. Bu konuşmayı zaten yapmışlardı ve ikisi de gerçeği biliyorlardı, Leydi Bridgerton bunu söylemekten pek hoşlanmasa da. yüksek sesle. Georgie'nin ne dediği önemli değildi. Toplum, Freddie Oakes'ın onunla birlikte olduğunu varsayacaktı.

Ve onların yanıldığını nasıl kanıtlayabilirdi? Yapamadı. Ya dokuz ayda bir bebekle geldi ve herkes Bridgerton gevezeliği konusunda haklı olduğu için kendilerini tebrik etti ya da ince vücudunu korudu ve hepsi bunun bir şey kanıtlamadığını söylediler. Birçok kadın ilk denemede hamile kalamadı.

Hala kirliydi, bebek ya da hayır.

"Peki." Annesi ayağa kalktı ve konuşmanın kendisinin dayanamayacağı kadar fazla olduğuna karar verdi. Açıkçası, Georgie onu suçlayamazdı. "Akşam yemeği iki saat sonra."

"Gitmek zorundamıyım?"

"Evet. Violet gibi kardeşin de geliyor ve sanırım geceyi çocuk odasında geçirmeleri için çocukları getiriyorlar."

"Onlarla yemek yiyemez miyim?" diye sordu Georgie, sadece yarı şaka yapıyordu. En azından Anthony ve Benedict onun bir parya olduğunun farkında değillerdi. Çocuk odasında hala neşeliydi Georgie Teyze.

Annesi, yorumu duyduğunu ve görmezden gelmeyi seçtiğini belirten sert bir bakış attı. "Lord ve Leydi Manston, George ve Billie de geliyor. Nicholas'ın da düştüğüne inanıyorum."

"Nicholas? Edinburgh'da olması gerekmiyor mu?"

Leydi Bridgerton nazikçe omuz silkti. "Tek bildiğim Helen'in bana söyledikleri. Erkenden indi."

"Bu çok garip. Süre gelecek ay sona eriyor. Sınavlara gireceğini düşünmeliyim."

Annesi merakla ona baktı.

Georgie, "Ayrıntılara dikkat ederim," dedi. Dürüst olmak gerekirse, annesi şimdiye kadar onun hakkında bunu bilmiyor muydu?

"Ne olursa olsun," dedi Leydi Bridgerton, elini kapı koluna koyarak, "artık ağlayamazsın. Bunca yolu geldi."

"Beni görmemek için."

"Georgiana Bridgerton, odanda küfredemezsin."

"Planlamadım. Çocuklarla birlikte kızarmış peynir kulağa harika geliyor. Bir kale inşa edeceğiz. Ben de kedileri getireceğim."

"Kedileri getiremezsin. Bebeği hapşırtıyorlar."

"Pekala, kedileri getirmeyeceğim." Georgie cömertçe gülümsedi. "Ama bir kale inşa edeceğiz . Nicholas isterse bize katılabilir. Muhtemelen bunu sizinle akşam yemeğine tercih ederdi."

"Saçmalama."

"Ben değilim anne. Gerçekten değilim."

"Sen bir yetişkinsin ve yetişkinlerle akşam yemeği yiyorsun ve bu son."

Georgie annesine baktı.

Annesi dönüp baktı.

Georgie pes etti. Ya da belki vazgeçti. "İyi."

"İyi." Annesi kapıyı çekip açtı. "Bu sana iyi gelecek. Göreceksin." Çıkmaya başladı ama sonra Georgie onu durdurdu.

"Anne?"

Leydi Bridgerton arkasını döndü.

Georgie neden seslendiğini bilmediğini fark etti. Her nasılsa, annesinin onu tüm yollara düşürmesine rağmen, onu bırakmaya hazır değildi.

"Sence ..."

Georgie sessizleşti. Ne bilmek istiyordu? Ne yardımcı olur? Herhangi bir şey?

Annesi sessizce bekledi. Hasta.

Georgie sonunda konuştuğunda sesi kısıktı. Zayıf değil ama küçük. Ve yorgun. "Erkeklerin kadınlara böyle şeyler yapamadığı bir toplum olduğunu düşünüyor musunuz?"

Annesi hareketsiz kaldı, ki bu Georgie'ye tuhaf geldi, çünkü daha önce hareket etmiş gibi değildi. Ama bir şekilde sessizlik yayıldı. Bedeninden gözlerine, ruhuna kadar.

Bilmiyorum, dedi annesi. "Umarım. Ya da en azından öyle olacağını umuyorum."

Ama şimdi değil, dedi Georgie. İkisi de bunun gerçek olduğunu biliyordu. "Burada değil."

Hayır, dedi annesi. "Henüz değil." Gitmek için döndü, sonra omzunun üzerinden geriye bakmak için durdu. "Akşam yemeğine gelecek misin?"

Bu bir ricaydı, bir emir değildi ve Georgie gözlerinin arkasında alışılmadık bir gözyaşı damlası hissetti. Gözyaşları değil - bunlar

tanıdıktı. Son haftalarda bir ömür boyu gözyaşı dökmüştü. Üzüntü, hayal kırıklığı, öfke gözyaşları.

Ama bu, uzun zamandan beri ilk defa minnettarlık duyuyordu. Söylemek yerine sorulması ne kadar güzel bir duyguydu. Birinin tanımasını sağlamak onun bir insan olduğu ve akşam yemeği kadar önemsiz bir şeyle ilgili olsa bile kendi seçimlerini yapma hakkını hak ettiği gerçeği.

Orada olacağım, dedi annesine.

Kendinden bile zevk alabilir.

Annesi odadan çıkarken kedilerden birini aldı. Kimle dalga geçiyordu? Kendinden zevk almayacaktı. Ama deneyebileceğini sanıyordu.

Bölüm 4

G eorgie, akşam yemeği için giyindikten sonra alt kata inmeyi daha ne kadar erteleyebileceğine karar vermeye çalışırken, küçük bir kurşun ayaklı tilki sürüsü gibi görünen şey odasının yanından geçti.

Sırıttı. Gerçek için. Yeğenleri buradaydı.

Yatağından sıçradı ve kayınbiraderi geçerken kapıyı açtı. Violet hemen döndü ve kollarında bebek Colin ile odaya daldı. "George!" haykırdı. " Seni görmek çok güzel . Nasılsın? Bana her şeyi söyle. Ne yapabilirim?"

“Ben—Şey…” Nereden başlamalı?

"Burada. Bebeği tut, olur mu?" Violet, Colin'i öne doğru itti ve Georgie'nin onu almaktan başka seçeneği yoktu.

Hemen çığlık atmaya başladı.

Sanırım acıktı, dedi Georgie.

"O her zaman aç. Dürüst olmak gerekirse, onunla ne yapacağımı bilmiyorum. Dün etli böreğimin yarısını yedi."

Georgie küçük yeğenine dehşetle baktı. "Dişleri bile var mı?"

"Hayır," diye yanıtladı Violet. "Sadece her şeyi sakıza yapıştırdı."

Seni küçük canavar, dedi Georgie şefkatle. Colin bunu bir iltifat olarak değerlendirerek guruldadı.

Violet, "Bitmediğim için çok üzgünüm," dedi. "Colin hastaydı, çok ciddi bir şey değildi ama öksürüyordu ve bu sadece korkunç bir sesti, boğuk ve havlıyordu. Ondan ayrılmak istemedim."

Sorun değil, Violet, diye temin etti onu Georgie. “Çocuklarınız önce gelmeli.”

"Ayrıca annen yalnız kalmak istediğini söyledi."

"Yanlış değildi."

"Yalnız kalmanın dört hafta yeterli olduğunu düşünüyorum. değil mi?"

"Bu gece öğreneceğiz."

Violet buna gülümsedi. "Diğer herkes geldi mi? Ne diyorum ben? Kimin geldiğini bile bilmiyorum."

"Billie ve George. Lord ve Leydi Manston. Andrew ve Poppy, belki?"

"Hayır, Somerset'teki ailesini ziyaret ediyorlar. Kardeşlerinden biri yeni evlendi."

"Ah, fark etmemiştim."

Violet omuz silkti. "Hangisi bilmiyorum. Onlardan çok var. Bu kadar büyük bir aileye sahip olduğumu hayal edemiyorum."

Anthony ve Benedict sanki bir ipucu varmış gibi, hemşireleri sıcak takipte kapının önünden koştular.

Georgie, "Üç bir avuç gibi görünüyor," dedi.

Violet bir sandalyeye çöktü. "Hiçbir fikrin yok."

Georgie gülümsedi. Violet'in anneliği hiçbir şeye değişmeyeceğini biliyordu. Dürüst olmak gerekirse, o ve Edmund ailelerini şu anki üç erkek çocuğunun ötesine taşımaya karar verirse şaşırmazdı. Yengesi her zaman hırpalanmış ama her zaman mutlu olmuştur. Onu görmek Georgie'nin moralini yükseltti, hatta bunun artık kendi hayatında pek olası olmadığı bir şey olduğunu düşündü.

Freddie Oakes bunu görmüştü.

Kime benzediğine karar vermeye çalışıyorum, dedi Georgie, bebek Colin'i kollarında sallayarak. Henüz çok fazla saçı yoktu ama Violet'in koyu sarı buklelerinden daha koyu görünüyordu.

"Edmund. Hepsi Edmund'a benziyor."

"Hayır, sanmıyorum. Bence üçü de ikinizin birleşimi."

"Çok naziksin, ama gerçeği biliyorum." Violet dramatik bir şekilde içini çekti. "Ben sadece Bridgerton ailesi için bir gemiyim."

Georgie yüksek sesle güldü. "Dürüst olmak gerekirse, bence çoğunlukla birbirlerine benziyorlar."

"Yapıyorlar, değil mi?" Violet kendi kendine gülümsedi. "Uyumlu bir set. Bunun beni neden bu kadar mutlu ettiğini bilmiyorum."

"Ben de." Georgie, yüzünü daha iyi görebilmek için Colin'i birkaç santim ötede tuttu. "Şu yanaklara bak," dedi. "Ve gözleri. Sanırım gözleri yeşil olacak."

Oburluğun rengi, diye mırıldandı Violet.

"Kıskanmak değil mi?"

"O da." O titredi. "Yemek yemeyi asla bırakmaz."

Georgie sırıttı ve Colin'in burnunu öptü. "Birinizin Georgie Teyzenizi kayırmasını ve biraz zinde olmasını istemek çok mu fazla? Sadece biraz mı? Ailede başka bir kızıl saçlıyı kullanabilirim."

Violet, "Yalnız kurtsun," diye espri yaptı. "Kızılların sinirli olması gerektiğini sanıyordum."

"Ne yazık ki hayır. Ben bir dinginlik modeliyim."

Violet, parmağını Georgie'ye doğrulttu. "Sözlerime dikkat et, Georgiana Bridgerton. Bir gün patlayacaksın ve patladığında yakınlarda olmak istemiyorum."

"İzlemek için bile mi?"

"Sadece bana yönelik değilse."

Georgie dönüp bebeğe baktı. "Annen beni bu kadar kızdırabilir mi sence? Numara? Ben de öyle düşünmüyorum."

Colin geğirdi ve öne atıldı, bu neredeyse Georgie'nin dengesini kaybetmesine neden oluyordu. Onu tekrar sıkıca kavradığında, omzunu kemiriyordu. "Gerçekten aç olduğunu düşünüyorum," dedi Violet'e.

"Eee." Violet elini salladı.

Sana inanamıyorum, dedi Georgie gülerek. Anthony bebekken, sanki porselenden yapılmış gibi onun için telaşa kapıldınız.

"Daha iyisini bilmiyordum. Gerçekten oldukça sağlamlar."

Georgie küçük yeğenine gülümsedi. "Eh, bence çok sevimlisin," dedi ona. Geri gülümsedi.

"Bana gülümsedi!" diye bağırdı Georgie.

“Evet, olmak istediği zaman oldukça çekici.”

“Bebeklerin bu yaşta gülümseyebileceğini bilmiyordum.”

"Anthony yapmadı. Benedict..." Violet kaşlarını çattı. "Hatırlamıyorum. Bu beni korkunç bir anne yapar mı?”

"Asla korkunç bir anne olamazsın."

"Çok naziksin ve bunun için seni seviyorum." Violet kolunu uzattı ama Georgie yürüdüğünde baldızının bebeğe uzanmadığını fark etti. Bunun yerine Georgie'nin elini tuttu ve çabucak sıktı. "Bir kız kardeşle doğdun," dedi Violet, "ama ben değildim. Umarım artık benim için böyle olduğunu biliyorsundur."

"Yapma." Georgie burnunu çekti. "Beni ağlatacaksın ve ben bunu zaten fazlasıyla yaptım."

"Seni daha iyi hissettirecekse, ağlıyormuş gibi görünmüyorsun."

"Geçen hafta beni görmedin." Georgie başını açık kapıya doğru eğdi. Sesler duyduğunu sandı. "Sanki insanlar geliyormuş gibi geliyor. Bir an önce aşağı inmeliyiz."

Violet ayağa kalktı ve Colin'i ondan aldı. "Edmund bana olanlardan biraz bahsetti," dedi çocuk odasına giderken. "Onu hiç bu kadar sinirli görmemiştim. Bay Oakes'ı dışarı çağıracağını düşünmüştüm."

Georgie, "Edmund asla bu kadar aptal olmazdı," dedi.

"Sen onun kardeşisin," dedi Violet, "ve namusun tartışıldı."

"Bana itiraz edilen kelimesini kullanmadığını söyle . "

"Çok daha saygısızca bir şeydi."

Bu daha çok kardeşime benziyor, dedi Georgie gözlerini devirerek. "Ve kendi savaşlarımla savaşabileceğimi öğrenmesi gerekiyor. Aslında, yaptım."

Violet'in gözleri neşeyle parladı. "Ne yaptın?"

Georgie eteklerini, Violet'e, Freddie Oakes'ı baloda diz çöktürmek için kullandığı hareketi tam olarak gösterecek kadar yukarı kaldırdı.

"Ve sinirli olmadığını söylüyorsun," dedi Violet. "Senin için iyi . Ağladı mı? Lütfen ağladığını söyle."

Yaptı, ama ertesi gün Georgie'nin itibarını korumanın tek yolunun onu kaçıran adamla evlenmek olduğunu anladığı gün, Georgie'nin sahip olduğu kadar değil.

"Sonra ne oldu?" Violet sordu.

Georgie onu kreşe kadar takip etti. "Onu bağladım."

Brava, dedi Violet hayranlıkla. Colin'i hemşireye verdi, sonra başını tekrar koridora uzattı. "Anthony! Benediktus! Şimdi!" Sonra, bir vuruşu zar zor kaçırarak Georgie'yi kenara çekti. "Sonra ne oldu? Özellikle kana susamış hissediyorum."

"Pencereden atladım."

"Becerikli."

Georgie, kaçtığı için kendisiyle delice gurur duymasına rağmen, mütevazı bir şekilde başını salladı.

"Ama kapıdan çıkıp gidemez miydin?"

“Zemin kattaydık, bu yüzden olabileceği kadar korkunç değildi. Ve handa bazı kaba görünüşlü adamlar vardı. Ön odadan tek başıma geri dönmek istemedim.”

İyi fikir, dedi Violet onaylarcasına. "Korktun mu? Korkmuş olurdum."

"Öyleydim," diye itiraf etti Georgie. "Nerede olduğumuzu bile bilmiyordum. Tek bildiğim kuzeye gittiğimizdi - bana Gretna Green'e gideceğimizi söylemişti - ve saatlerce seyahat ettiğimizdi."

"Edmund Bedfordshire'da olduğunu mu söyledi?"

"Biggleswade," diye onayladı Georgie.

"Bigggles-ne?"

“Büyük Kuzey Yolu üzerinde bir köy. Orada epeyce koçluk hanları var.” Georgie ağzını düz, kendini geri çekecek bir çizgi haline getirdi. "Bunu artık biliyorum."

Violet bunu düşündü. "Daha önce kuzeye gitmek için bir nedenin olduğunu sanmıyorum."

"Yaptığımı sanmıyorum."

"Ama bekle... Edmund, Leydi Danbury tarafından tüm insanların arasından kurtarıldığını mı söyledi?"

"Aynı handaydı. Kuzeye gidiyordum ama beni Londra'ya götürmek için döndü." Georgie, Lady Danbury'nin hanın dışında tanıdık yüzünü gördüğünde hissettiği rahatlamayı tarif etmeye bile başlayamadı. Leydi D sınıfın lideriydi ve Georgie onunla iki kelime konuştuğundan emin değildi, ama resmen onun üzerine atmış, aracılık etmesi için yalvarmıştı.

O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum, dedi Georgie. Ya da daha doğrusu, onsuz neler olabileceğini düşünmek istemiyordu.

Beni korkutuyor, dedi Violet.

"Herkesi korkutuyor."

"Ama kesinlikle herkesin öğrenmesinin nedeni o değil," dedi Violet. "Asla böyle dedikodular yaymaz."

Hayır, dedi Georgie acı acı. "Bay. Oakes bunu halletti. Londra'ya döndüğünde bütün arkadaşlarına anlattı - benim onu görevden almamla ilgili kısım hariç."

"Ve onu bağlıyorum."

"Hayır, o kısım da değil."

Violet uygun bir şekilde sempatik bir tiksinti homurtu çıkardı.

“Ama yapmamış olsa bile,” diye devam etti Georgie, “Berkeley Meydanı'nda Marian'ı arabadan ittiğinde büyük bir kargaşa çıktı. Anladığım kadarıyla, akşama doğru dedikodu kasabanın her yerine yayılmıştı."

Violet dişlerini birbirine bastırdı. "Beni o kadar sinirlendiriyor ki anlatamam. Başka bir insana asla vurmadım, biliyorsun, en azından bilerek değil, ama eğer onu -o piçi- "

Hemşire nefesini tuttu.

Violet, "Gözünü karartırdım," dedi.

"Biliyor musun," dedi Georgie yavaşça, "bence yaparsın."

Violet kafasını kapıdan tekrar uzattı. "Anthony! Benedikt!" Hemşireye baktı, Kim hala Violet'in karakteristik olmayan kaba dilinden kurtuluyordu. "Nereye gittiklerini biliyor musun?"

Hemşire başını salladı.

Violet bir iç çekti. "Seni böyle bıraktığım için üzgünüm ama akşam yemeğine inmemiz gerekiyor."

Georgie hemşireye, "Uşaklardan birinden onları yakalamasını isteyebiliriz," diye temin etti. "Oğlanların en sevdiği saklanma yerlerini biliyorlar."

Koridorda olduklarında Violet, "O hemşireye yeterince ödeme yapamam," dedi. Gözlerini tamamlayan koyu mavi yuvarlak elbisesini düzeltti. "Prezentabl görünüyor muyum?"

"Güzel görünüyorsun."

Violet omuzlarını incelemeye çalışırken çenesini göğsüne doğru çekti. "Emin misin? Bebek arabada tükürdü. Pelerin giyiyordum ama…"

Mükemmel görünüyorsun, dedi Georgie. "Söz veriyorum. Ve sen yapmasan bile kimsenin umurunda olmazdı."

Violet minnetle gülümsedi. "Sanırım sana çoktan sordum, ama başka herkes geldi mi?"

"Bence de?" dedi Georgie. Emin değildi. Arabada en az bir araba sesi duymuştu ama pencereden bakmamıştı. İki veya beş kişi tutabilirdi. "Ah, sana söylemeyi unuttum. Nicholas geliyor."

"Nicholas? Niye ya? Burada olmaması gerekiyor. Sınavlarının ortasında."

"Belli ki sınavlarının ortasında değil çünkü burada Kent'te. Annem bana bu öğleden sonra söyledi."

"Bu çok garip. Umarım yanlış bir şey yoktur. Edmund geçen hafta ondan bir mektup aldı, hayır, belki ondan biraz önce, ama yine de hiçbir şeyden bahsetmedi."

Georgie, Violet'i merdivenlerden aşağı takip ederken omuz silkti. "Ben sadece annemin bana söylediklerini biliyorum. Ve anladığım kadarıyla sadece annesinin ona söylediklerini biliyor."

"Bir sürü dedikodu, biz."

Değiliz , dedi Georgie vurgulayarak. "Biz birbirini seven ve önemseyen insanlarız ve bu nedenle mantıksal olarak geliş ve gidişlerle ilgilenen insanlarız. Bir dedikodu sürüsüyle aynı şey değil."

"Üzgünüm," dedi Violet yüzünü buruşturarak. "Birbirlerini seven ve önemseyen ve bu nedenle mantıksal olarak gelen ve gidenlerle ilgilenen insanlar için gerçekten daha iyi huylu bir kelime olmalı."

"Aile?" Georgie önerdi.

Tam oturma odasına girerlerken Violet yüksek bir kahkaha patlattı. Edmund, onun için zaten doldurduğu şeri bardağını keyifli bir gülümsemeyle ona uzattı. "Komik olan ne?"

"Sen," dedi. "Aslında bu odadaki herkes."

Georgie'ye döndü.

O haklı, dedi Georgie.

Edmund, "Odanın daha az kadınsı tarafına dönmem gerekebilir," diye şaka yaptı.

Ah, lütfen, diye karşılık verdi Violet, kolunu onunkine bağlayarak. "Evde numaralar yokmuş gibi davranmayın. Bire karşı dört."

Elini öptü. "Kolayca beşimiz kadar değerlisin."

Violet, Georgie'ye baktı. "Bunun bir iltifat olduğundan emin değilim."

"Niyeti ne olursa olsun, bunu böyle alırdım."

Sana da iyi akşamlar kardeşim, dedi Edmund, Georgie'ye her zamanki muzip gülümsemesini sunarak.

Georgie bu jeste yanağına hızlı bir öpücük kondurarak karşılık verdi. Onu geri alıyorum, dedi Violet'e. "Niyetini dikkate almamak, niyetinin olduğunu zanneder . Konuştuğunda çoğu zaman kelimeler fışkırıyor sanki..." Ellerini yüzünün önünde sözlü bir tumbleweed gibi kabaca yuvarladı.

"Sen kötüsün," dedi Edmund onaylayarak.

"En iyiden öğrendim."

"Evet, yaptın, değil mi?"

"Nicholas geldi mi?" Violet sordu. "Georgie geleceğini söyledi. Neden evde olduğunu biliyor musun?"

Edmund başını salladı. "Billie ve George buradalar ama Lord ve Leydi Manston ve Nicholas'ın ayrı ayrı geleceğini söylediler."

George Rokesby kontluğun varisiydi ve o ve Billie de üç çocuğuyla birlikte Crake'de yaşıyorlardı. Lord Manston sık sık Billie'nin Rokesby ailesinin 1672'de unvanlarını kazandıklarından beri başına gelen en güzel şey olduğunu söylerdi. Çiftçilik ve arazi yönetimi konusunda tutkuluydu ve Crake'in tarımsal üretimi, evlendiğinden beri on yılda neredeyse iki katına çıkmıştı. George.

Billie, Georgiana'dan biraz daha büyüktü ve hiçbir zaman çok yakın olmasalar da, Georgie yetişkinliğe geçtikçe bu değişiyor gibiydi. Georgie on altı yaşındayken çok ürkütücü olan dokuz yıllık yaş farkı, yirmi altı yaşında o kadar da büyük bir şey değildi.

Gidip Billie'yi karşılamalıyım, dedi Georgie, Edmund ve Violet'i her zamanki güvercin bakışlarıyla birbirlerine dikmiş halde bırakarak. Bazen onların yanında olmak zordu. Çok aşıklardı . Georgie, birbirleri için bu kadar bariz yaratılmış iki insanla hiç tanışmamıştı.

İkisini de seviyordu, gerçekten seviyordu ama bu gece asla sahip olamayacağı şeyleri hatırlatıyorlardı.

Koca yok. (Freddie Oakes ile evlenmeyi kabul etmedikçe ve bu olmayacaktı.)

Evlat yok. (Bunlar için bir kocaya ihtiyaç vardı.)

Ardından gelen her şey yok.

Ama çoğu insandan daha fazlasına sahipti. Sevgi dolu bir ailesi vardı ve bir sonraki yemeğinin nereden geleceği konusunda asla endişelenmesi gerekmiyordu ve kendine düşünmek için yeterince zaman verirse, hayatta yeni bir amaç bulacağını sanıyordu.

Annesi haklıydı. Sonsuza kadar odasında küflenemezdi. Muhtemelen kendine acıyarak birkaç hafta daha geçirmekte haklıydı ama bundan sonra hayatına devam etmesi gerekecekti.

Georgie yanına ulaştığında, "Georgie, hayatım," dedi Billie. "Nasıl dayanıyorsun?"

Georgie omuz silkti. "Eee."

"Annen seni çıldırtıyor mu?"

"Birazcık."

Billie içini çekti. Skandal patladığından beri birkaç kez ziyaret etmişti, çoğu zaman sadece annelerinin dikkatini dağıtmak ve Georgie'yi endişesiyle boğmamak için. "İyi demek istiyor."

"Biliyorum. Onu katlanılabilir kılan da bu. Hatta bazen güzel bile."

Billie onun elini tuttu ve sıktı. "Bay Oakes'tan bir şey duydunuz mu?"

Hayır, dedi Georgie telaşla. "Neden, bir şey duydun mu?"

"Pek sayılmaz. Hâlâ takım elbisesini ütülemeye çalışıyor olabileceğine dair küçük gümbürtüler."

" Bu yeni bir haber değil." Georgie'nin ağzı sert bir çizgi halini aldı. Kent'e döndükten bir gün sonra Freddie Oakes'tan bir mektup almıştı. Damlamalar ve saçmalıklarla doluydu ve ölümsüz sevgi ve bağlılık sözlerinde onun cılız sesini duyabiliyordu. Söylediği gibi, onu kendisinin yapma ihtiyacına yenik düşmüştü.

Çöp. Hepsini. Onu kendisinin yapmak isteseydi, bunu çok iyi sormalıydı.

Bu akşam dikkatinizi dağıtmak için elimizden geleni yapacağız, dedi Billie. "İnsanı güldüren Rokesbys ve Bridgertons'un bantlı kalabalığı gibisi yoktur." Bunu düşündü. "Ya da ağla. Ama bu gece gülmeyi düşünüyorum."

Kalabalıktan bahsetmişken, Nicholas'ın neden evde olduğunu biliyor musunuz?

Billie başını salladı. "Onu sadece kısa bir süre gördüm. Oldukça kasvetli görünüyordu."

"Ah hayatım. Umarım yanlış bir şey yoktur."

"Eğer durum buysa, hazır olduğunda bize anlatacağına eminim."

"Bu kadar sabırlı olman ne kadar da farklı."

Çok ciddi bir şey olamaz, dedi Billie. "Okulda bir sorun olduğunu hayal edemiyorum - o her zaman çok zekiydi. Ama başka neden düşsün ki?"

Georgie omuz silkti. Son birkaç yıldır Nicholas'ı pek sık görmemişti. Ama bir ailenin gerçekten de birbirini seven ve önemseyen (ve dolayısıyla mantıksal olarak gidiş gelişlerle ilgilenen) bir grup insan olduğu göz önüne alındığında, genellikle onun neyin peşinde olduğunu biliyordu.

Sanırım geldiler, dedi Billie, omzunun üzerinden koridora açılan kapıya bakarak.

"Manston Kontu ve Kontesi," dedi Thamesly, sanki kimin beklendiğini bilmiyormuş gibi, "ve Bay Nicholas Rokesby."

Bu formaliteyi Edmund'un daha neşeli selamlaması izledi. "Rokes!" diye haykırdı. "Kent'te ne işin var?"

Nicholas güldü ve hiçbir şeyi belli etmeyen bir ses çıkardı. Georgie, bunun Edmund'u tatmin etmesinin dikkate değer olduğunu düşündü, ancak iki adam hiçbir şey olmamış gibi sohbet etmeye başladılar.

"Şunu gördün mü?" ablasına sordu.

"Neyi gördün mü?"

"Sorudan tamamen kaçtı ve Edmund fark etmedi bile."

Ah, fark etti, dedi Billie. "Sadece yokmuş gibi yapıyor."

"Neden?"

Billie omuz silkti. "Bilmiyorum. Belki umurunda değildir."

"Elbette umursuyor. Nicholas onun en yakın arkadaşı."

"O zaman daha sonra sorar. Gerçekten, Georgie, neden bu kadar merak ediyorsun?"

"Neden değilsin?"

"Muhtemelen yakında öğreneceğimi bildiğim için. Sanki biri ölmüş gibi değil."

Elbette hayır, diye mırıldandı Georgie, çünkü başka ne söyleyebilirdi ki? Bazen kız kardeşini gerçekten anlamıyordu.

Bir bardak şeri alıyorum, dedi Billie. "Sana bir tane alabilir miyim?"

"Hayır teşekkürler. Nicholas'a merhaba diyeceğim."

Billie ona bir bakış attı. "Onu sorgulama."

"Yapmayacağım!"

Ama Billie açıkça ona inanmadı. Dudaklarını birbirine bastırdı ve ayrılırken parmağını salladı. Daha çok, henüz yapmadığı bir şey için azarlanmak gibiydi. Georgie kaşlarını çattı -çünkü insanın doğuştan gelen olgunlaşmamışlığını ortaya çıkaracak bir ablası gibisi yoktu- ve tabii o zaman kendini yüz yüze bulduğu zamandı-

"Nicholas!" haykırdı.

Her ne kadar gerçekten, çok iyimser bir fiil olarak haykırılabilir . Ağzından çıkan ses tam olarak insana ait değildi.

"Georgiana," dedi kibarca selam vererek. Ama ona attığı bakış biraz temkinliydi.

"Üzgünüm," dedi hızlıca. "Beni şaşırttın."

"Özür dilerim. Niyetim öyle değildi."

"Hayır tabii değil. Neden yapasın?"

Buna verecek cevabı yoktu. Ve kendisinden alıntı yapmak gerekirse, neden yapsın ki? Aptalca bir soruydu.

"Üzgünüm," dedi. "Yeniden başlayalım. Seni görmek çok güzel."

"Ve sen."

Bu şimdiye kadar paylaştıkları en garip konuşma değilse, ne olduğunu bilmiyordu. Georgie bundan ne çıkaracağını bilmiyordu. Nicholas Rokesby'ye asla sırdaş demezdi ama o kesinlikle bir arkadaştı ve daha önce onunla sohbet etmekte hiç zorluk çekmemişti.

"İyi görünüyorsun," dedi.

Yorgun görünüyordu. Aşırı derecede öyle. Gözleri, tüm kardeşlerinin paylaştığı aynı maviydi ama alttaki mor gölgeler, her zamanki ışıltılarını tüketiyor gibiydi.

Ama onu yaklaşık bir yıldır görmediği için bunu ona pek söyleyemedi, bu yüzden iltifatı için ona kibarca teşekkür etti. "Eee, teşekkür ederim. Bu bir..." Tanrı aşkına, ona ne olduğunu duymuş olmalıydı. "Olaylı birkaç hafta oldu," dedi sonunda.

"Evet, ben, şey..." Boğazını temizledi. "Öyle hayal ediyorum."

Garip bir duraklama daha oldu, sonra bir başkası, bu da arka arkaya iki garip duraklamanın gerçekten de uzun bir garip duraklama olup olmadığını merak etmesine neden oldu.

Ama ya ayaklarını karıştırmak gibi sözel olmayan bir hareketle onları ayırırsa? Bu, onların iki ayrı duraklama olmasını sağladı mı? Çünkü kesinlikle ayaklarını karıştırmıştı.

Aslına bakarsanız yine yapıyordu.

Aaaa ve şimdi resmen uzun duraklamalar tarihinin en uzun duraklamasıydı.

“Ehm…”

"Ahh..."

"İskoçya'yı sever misin?" diye mırıldandı.

"Ben yaparım." Bu kadar nazik bir soru sorduğu için rahatlamış görünüyordu. "Yılın bu zamanı çok olmasa da, tabii ki oldukça soğuk olabilir."

"Kuzeye çok uzak."

"Evet."

tüm sıkıcı soruların icabına bakması kesinlikle beklenemezdi , ama o orada yüzünde huysuz bir ifadeyle öylece duruyordu ve ara sıra bir bakış atıyordu. anne babasında.

Bu garipti.

Lord ve Lady Manston ailesiyle konuşuyorlardı ki bu tuhaf değildi . Ancak zamanın yarısında Lord Manston'ın onlara gizlice baktığına yemin edebilirdi. Ve o yokken Lady Manston vardı.

Dürüst olmak gerekirse, tüm takas düpedüz tuhaftı.

Kibar bir konuşma yapmak için son bir girişimde bulunmaya karar verdi ve Nicholas'a en güzel gülümsemesini verdi. "Daha bu sabah geldiğini duydum mu?"

"Aslında."

"O halde yemeğe gelmeye karar verdiğin için çok şanslıyız."

Kaşları kalktı, sadece birazcık.

Georgie sesini mırıltıya yakın bir şeye indirdi. "Yoksa başka seçeneğiniz olmadığını varsaymak doğru mu?"

"Hiçbir şey." Alaycı bir şekilde gülümsedi ve Georgie, bunun gecenin ilk gerçek ifadesi olduğunu hissetti.

"Tamamen sempati duyuyorum" diye yanıtladı. "Anneme, çocuk odasında Anthony ve Benedict ile peynir kızartmama izin vermesi için yalvardım."

"Kızarmış peynir mi alıyorlar?" Sesi inkar edilemez derecede kıskanç geliyordu.

"Onlar her zaman kızarmış peynir alırlar," diye yanıtladı. "Neden hiç anlamıyoruz, bilmek istediğim de bu. Çünkü hepimizin gerçekten istediğinin bu olduğunu biliyorsun."

Çenesini kaşıdı. “Aşçınızın meşhur kuzu kaburgasına bayıldım…”

Eğildi. "Ama yanında kızarmış peynir olsa daha iyi olur."

O gülümsedi. Orada, böylesi daha iyi, diye karar verdi Georgie. Belki de ona tuhaf bir şekilde baktığını hayal etmişti.

Kızarmış peynir her şeyi düzeltti. Yıllardır söylüyordu.

Bölüm 5

Görünüşe göre kızarmış peynir her şeyi düzeltmedi.

Georgie bunu şimdi biliyordu, çünkü annesi ender rastlanan bir edep duygusu sergileyerek çorbanın yanında servis edilmesini istemişti ve şimdi herkes mutlu bir şekilde yemeklerini yiyip bunun ne kadar hoş, rahatlatıcı bir sürpriz olduğunu ve neden yapmadığını söylüyordu. Akşam yemeğinde her zaman kızarmış peynir yer mi?

Keyifli olmalıydı.

Keyifli olurdu , onun dışında…

Georgie sağına bir bakış attı.

Yine ona bakıyordu.

Georgie, neyin daha sinir bozucu olduğundan emin değildi - Nicholas Rokesby'nin ona tuhaf bir ifadeyle bakmaya devam etmesi ya da onun ona tuhaf bir ifadeyle baktığını fark edip etmemesinden .

Çünkü bu Nicholas'tı .

Rokesby.

Kendisini garip ve yerinde hissetmemesi gereken bir beyefendi varsa, o da oydu.

Ama o yan yan bakışlar atmaya devam etti ve Georgie'nin beylerle olan deneyimi sınırlı olsa da, Georgie bunların hayranlık uyandıran yan bakışlar olmadığını görebiliyordu.

Freddie Oakes ona bunlardan bolca vermişti. Samimi olmayanlar, ama yine de.

Ama Nicholas... Ona farklı bakıyordu. Sanki onu değerlendiriyormuş gibi.

Onu teftiş ediyorum.

Aşırı derecede rahatsız ediciydi.

"Çorbanın tadını çıkarıyor musun?" diye mırıldandı.

"Ne?"

"Çorba," dedi. Sesi tatlı ve uzlaşmacı görünmeye çalıştı ama yüzündeki ifadeye bakılırsa başarısız olduğu açıktı. "Nasıl oluyor?"

"Eee..." Kafası karışmış bir ifadeyle kasesine baktı. Georgie, sorgusunun her şeyden çok bir havlama komutu gibi çıktığını göz önünde bulundurarak onu suçlayamayacağını düşündü.

"Lezzetli," dedi sonunda. "Zevk alıyor musun?"

Son kelimede sesi normalden daha fazla yükseldi, sanki sorunun kendisi bir soruymuş gibi.

Georgie onun ne düşündüğünü sadece hayal edebiliyordu. Onunla konuşmalı mı? Biraz vahşileşmiş miydi?

Dişlerini sıkarsa ne yapacağını merak etti.

Düşüşü kendisine söylenmiş miydi? O gerekir olmuştur; anne babasının ona söylemediğini hayal bile edemiyordu. Ve Lord ve Lady Manston'ın bilmesi gerekiyordu; anne babasının onlara söylemediğini hayal bile edemezdi .

Yani biliyordu. Yapmak zorundaydı. Ve onu yargılıyordu.

Hayatının geldiği nokta bu muydu? Nicholas Rokesby tarafından yargılanmak mı?

Allah kahretsin bu onu kızdırdı.

"Georgie, iyi misin?"

O baktı. Violet masanın karşısından belli belirsiz endişeli bir ifadeyle ona bakıyordu.

İyiyim, dedi Georgie kesik kesik bir sesle. "Görkemli."

Bunun doğru olmadığını biliyoruz, dedi Edmund.

Violet ona dirsek attı. Sert.

"Ne?" Edmund homurdandı. "O benim kız kardeşim."

Bu da onun duygularına karşı daha dikkatli olman gerektiği anlamına geliyor, diye tısladı Violet.

"Ben iyiyim," diye çıkıştı Georgie.

"Muhteşem," dedi Lord Bridgerton, konuşmanın ilk yarısını kaçırdığı belliydi. Karısına döndü. "Çorba çok lezzetli tatlım."

"değil mi?" Leydi Bridgerton fışkırdı. "Cook bana bunun yeni bir tarif olduğunu söyledi."

Kızarmış peynir, dedi Edmund, çiğnemeye devam ederek. "Çorbanın tadını daha iyi yapıyor."

"Ne yaparsan yap, bunu Cook'a söyleme," diye yanıtladı annesi. "Ve kızarmış peynir de Georgie'nin fikriydi."

"Aferin," dedi Edmund göz kırparak.

"Bilmen gerekiyorsa, çocuk odasında çocuklarınızla birlikte istedim," dedi ona.

"Ve seni kim suçlayabilir ki, tatlı küçük korkular bunlar."

Dur, dedi Violet. "Onlar mükemmel."

"Çok çabuk unutuyor," diye mırıldandı Edmund.

Lord Bridgerton oğluna, "Senin peşine düşüyorlar," dedi . "Hak ettiğinden fazlası değil."

“Tıpkı benim gibi bir çocuğa sahip olmak mı? Biliyorum, yıllardır aynı şeyi söylüyorsun.”

Violet, "Onlar nefis mükemmellikte küçük korkular," dedi.

Bu konuşma hem sevimli hem de mide bulandırıcı bir hal alırken Georgiana, Nicholas'a döndü. Bir kere ona bakmıyordu ya da bakmıyormuş gibi yapıyordu. Ama baktı, şey… tuhaf.

"İyi misin?" diye sordu. Çünkü belki bu onunla ilgili değildi. Belki hastaydı.

Yüzünü buruşturdu. Ya da bir irkilme değil, çünkü aslında bir ses çıkarmadı. Ama ağzının köşelerinin bir gülümseme oluşturmadan yana doğru kıvrıldığı şeylerden birini yaptı. "Ben iyiyim" dedi. "Uzun bir yolculuktu."

"Tabii ki."

Kibarca söyledi ama yalan söylediğini biliyordu. Yorgun olmakla ilgili değil. Bu açıkça gerçekti. Ama onu bu kadar tuhaf davranan her neyse, uykusuzluk değildi.

Açıkçası, bütün bu akşam yemeğini sıkıcı bulmaya başlamıştı. Yüzüne mutlu bir ifade yerleştirip konuşmayı sonuna kadar sürdürebilseydi, neden yapamadı? Birbirlerini son gördükleri zamandan beri değişen tek şey onun sosyal yıkımıydı.

Elbette onu bunun için kınamadı mı?

Nicholas değil.

eğime ayarlanmıştı ve bunu fark eden tek kişi oydu.

İlk bakışta her şey normal görünüyordu. Her şey normaldi. Nicholas bunu biliyordu.

Ama doğru gelmiyordu.

Masanın etrafında Nicholas'ın dünyada en iyi tanıdığı, yanında her zaman kendini en rahat hissettiği insanlar oturuyordu. Ailesi, ağabeyi George ve karısı Billie, Edmund ve Violet, Lord ve Lady Bridgerton, hatta Georgiana.

Yine de her şeyin yanlış olduğu hissini bastıramıyordu. Ya da yanlış değilse, en azından biraz doğru değil.

Biraz doğru değil.

Bir bilim adamından gelen, akla gelebilecek en gülünç ifadeydi.

Ama oradaydı. Her şey kapalıydı. Ve bunu nasıl düzelteceğini bilmiyordu.

Etrafındaki Rokesby'ler ve Bridgerton'lar tamamen normal davranıyorlardı. Georgiana, tamamen normal olan solunda oturuyordu; bir yemek masasında Georgiana Bridgerton'ın yanına kaç kez oturduğunu sayamadı. Ama ona her baktığında...

Bu da, normalde ona baktığından çok daha sık olduğunu söylüyordu.

Bu aynı zamanda her bakışın anormal derecede hızlı olduğu anlamına geliyordu çünkü ona çok sık baktığının acı içinde farkındaydı.

Yani lanet olsun , kendini garip hissetti.

"Nicholas?"

Bunu düşünmeden edemiyordu...

"Nicholas?"

Göz kırptı. Georgie onunla konuşuyordu. "Üzgünüm," diye homurdandı.

"Kendini iyi hissettiğine emin misin?" diye sordu. "Bak-"

Yabancı?

Kızgın?

Garip bir şekilde deli mi?

"Uyudun mu?" diye sordu.

O zaman çılgınca garipti.

"Çok yorgun olmalısın," dedi ve gözlerinde bunu söyletecek ne olduğunu merak etmekten kendini alamadı, çünkü soruların hiçbirine cevap verememişti.

Başını iki yana salladı, ama gözlerinin farklı bir ifadeye büründüğünü fark etti. Tanrıya şükür, artık ona tuhaf bir şekilde nüfuz edici bir şekilde bakmıyordu.

“Edinburgh'dan Kent'e gitmek ne kadar sürer?” diye sordu.

"Nasıl yaptığına bağlı," dedi ona, gerçeğe dayalı bir soru için minnettardı. "Bu sefer on gün, ama posta arabasını Edinburgh'dan Londra'ya götürdüm."

"Bu kulağa rahatsız edici geliyor."

"Bu."

Öyleydi. Ama şu anki kadar rahatsız değildi, hanımla konuşurken çok sayıda çekincesine rağmen sonunda evleneceğini hissediyordu.

"Bu akşam bize katılacağını duyduğuma şaşırdım," dedi. "Aslında burada olmana şaşırdım. Gelecek ay gelmen gerekmiyor muydu?"

"Evet, ama" -Nicholas yanaklarının ısındığını hissetti- "Babamın halletmesi gereken bazı işleri vardı."

Açık, meraklı bir ifadeyle ona baktı.

"Bana ihtiyacı olduğu için" diye ekledi.

"Elbette," diye mırıldandı. Ama onun sözlerinden zerre kadar ürkmüş görünmüyordu. Kızardıysa, o kadar hassastı ki, mum ışığında fark edemedi.

Nicholas, babasına çok önemli bir soru sormayı unuttuğunu düşündü: Georgiana'ya İskoçya'dan onunla evlenmesi için çağrıldığını söyleyen var mıydı?

"Umarım seni ne için çağırdıysa buna değmiştir," dedi neşeyle. "Tıp kadar ilginç bir şey okuyor olsaydım, can sıkıcı bir aile önemsizliği yüzünden rahatsız edilmek istemezdim."

Hayır , öyleyse. O bilmiyordu.

“Bunun en çok nesini seviyorsun?” diye sordu Georgie, kaşığını çok tartışılan kaşığına daldırarak. çorba. "Tıp okuyorum, yani. Bence kulağa büyüleyici geliyor."

"Bu." Bir an onun sorusuna nasıl cevap vereceğini düşündü. "Her zaman yeni bir şeyler vardır. Asla aynı şey değil."

Gözleri ilgiyle parladı. "Geçen ay Anthony'nin yarasının dikilmesini izledim. Müthiş ürkütücüydü.”

"İyileşiyor mu? Enfeksiyon yok mu?”

"Öyle inanıyorum," diye yanıtladı. “Onu akşam yemeğinden önce gördüm ve bana tamamen sağlıklı görünüyordu. Bir karışıklık olsaydı, Violet kesinlikle bir şeyler söylerdi.”

"Yemekten sonra bakmaktan mutlu olurum."

"Uyuyacak, eminim. Violet erken yatmak konusunda ısrar ediyor."

"Yarın o zaman." Tıp hakkında konuşmak, hayatında insanların ona hayranlık duyduğu bir alan olduğunu hatırlatmak güzeldi. Bir şey söyleyebileceği ve neden bahsettiğini bildiğini varsayabileceği bir yer.

Edinburgh'da kendi adamıydı.

Hala öğreniyordu tabii. Nicholas, bilgisinin genişliğinin öğrenilecek olanı aştığını düşünecek kadar kibirli değildi. Öğreneceklerinden daha fazlasını bilebileceğinden şüpheliydi. Takipten bu kadar zevk almasının bir nedeni de buydu.

Georgie'yi geçip masanın başına doğru baktı. Violet, Billie ile sohbet ediyordu, ama Edmund dikkati çekmek zor olmadı. "Anthony nasıl..."

Georgie'ye baktı.

"El," diye temin etti.

"El," diye tekrarladı Nicholas. "Georgie dikişe ihtiyacı olduğunu mu söyledi?"

"Hepsi iyileşti," dedi Edmund sırıtarak. "Ya da en azından ben öyle varsayıyorum. Dün Benedict'e yumruk atmaya çalıştı ve yumruk atmak onu rahatsız etmedi."

Kavgayı durdurmak için söz konusu yumruğu tuttuğunda da, dedi Violet, erkek çocuk annelerine özgü bir gülümsemeyle.

İstersen yarın bakarım, dedi Nicholas. "Daha az belirgin enfeksiyon belirtileri olabilir."

"Bir attan daha sağlıklı olduğundan oldukça eminim," dedi Edmund, "ama elbette."

"Ailede bir doktorun olması çok güzel," dedi Violet özellikle kimseye. "Kabul etmez misin?"

Lady Bridgerton, "Billie küçükken yardımcı olurdu," dedi. "İki kolunu da kırdı, biliyorsun."

"Aynı zamanda değil," dedi Billie, herkese bunun yeni bir değiş tokuş olmadığını hatırlatacak kadar eğlenceli bir can sıkıntısıyla.

“Hiç kemik koydun mu?” Georgie ona sordu.

Birkaç kez, dedi Nicholas. "Hepimizin öğrenmesi gerekiyor. Ama insanın bir kitap açıp ders çalışabileceği felsefe okumak gibi değil. Biz Sırf onları yerleştirmeyi öğrenelim diye kemikleri kırmaya gidemeyiz."

"Bu fevkalade tüyler ürpertici olurdu ," diye mırıldandı Georgie. Gözleri kısıldı ve Nicholas bir an için onun düşünmesini izlemek için

kendine izin verdi. Uzun zamandır onun sinsi bir huyu olduğundan şüphelenmişti.

"Ne?" dedi.

"Affınıza sığınırım?"

"Bana bakıyorsun."

"Yanımda oturuyorsun. Başka nereye bakayım?"

"Evet, ama sen..." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Boşver."

Gülümsediğini hissetti, ama uşakların çorba kaselerini çıkarmasını bekleyip, "Bir kemiği nasıl kıracağınızı bulmaya çalışıyordunuz, değil mi?"

Georgie'nin gözleri şaşkınlıkla parladı. "Nasıldın-"

"Ah, lütfen, barizdi."

"İkiniz ne hakkında konuşuyorsunuz?" Nicholas'ın annesi titredi.

Ona bir bakış attı. Bu tonu biliyordu. Büyük kardeşleriyle birlikte kullanıldığını duymuştu. Ve Georgie'nin büyük kardeşleri.

Annesi çöpçatanlık yapıyordu ama aynı zamanda çöpçatanlık yapıyor görüntüsünden de kaçınmaya çalışıyordu . Deniyor ama başarısız oluyor, çünkü bir şey olduğunu gördüğünü sandığında dilini tutamayacak kadar meraklıydı. Çünkü ya müdahale edip işleri daha iyi hale getirebilirse?

Annesini tanıyordu. Annesini iyi tanıyordu.

Georgie, "Kemiklerin nasıl kırılacağından bahsediyoruz," dedi.

Nicholas gülümsemesini saklama zahmetine girmedi.

"Ey." Annesi hayal kırıklığına uğramış görünüyordu. Ve belki biraz mide bulandırıcı.

Billie, "Ağaçtan düşmenizi tavsiye ederim" dedi. "Başarabilirsen iki kez."

Ama aynı anda değil, dedi annesi.

Billie biraz bıkkınlıkla ona döndü. "Bir insan aynı anda iki ağaçtan nasıl düşer?"

“Yapılabilirse, nasıl yapılacağını çözecek kişinin siz olacağına inancım tamdır.”

Billie kuru bir sesle, "En büyük kızına ne kadar da güveniyorsun," dedi. “Olumlu bir şekilde canlandırıcı.”

Bir sonraki yemek servis edildiğinde konuşma yavaşladı - nane jöleli kuzu eti, tereyağlı otlu patates ve Fransız fasulyesi ve kabaklı ördek terrine .

Georgie saf bir dostluk bakışıyla Nicholas'a döndü. "Kızarmış peynir ve kuzu kaburga. Bu gece kendimizi aşıyoruz."

Nicholas ilk lokmada neredeyse zevkle inleyecekti. "En son ne zaman bu kadar güzel bir yemek yediğimi hatırlamıyorum."

“İskoç yemekleri çok mu korkunç?”

"Odamdaki İskoç yemekleri öyle."

"Ah," dedi. "Çok üzgünüm."

“Bir şefle seyahat ettiğimi mi düşündün?”

"Hayır tabii değil. Düşündüm - dürüst olmak gerekirse, bunun hakkında düşündüğümü sanmıyorum."

Omuz silkti. Olsaydı şaşırırdı.

Etini yavaşça kesti, sonra bıçağını kullanarak biraz jöle ekledi. Ama gözlerinde uzak bir bakış vardı ve yemeği ağzına götürmedi. "Bunu düşünmeden duramıyorum," dedi.

Kendi çatalı tabağının yaklaşık iki santim üzerinde durdu. "Lezzet yoksunluklarım mı?"

"Hayır tabii değil. Bu sadece sizin açınızdan kötü bir planlama. Hala kırık kemiklerin üzerindeyim.”

"Neden bu bana sürpriz değil?"

"Dediğin gibi, tıbbi araştırma için bir kitap açılamaz."

“Aslında, çoğu için yapıyoruz.”

"Evet, ama pratik bilginin gerekli olduğu bir nokta olmalı. Senin de dediğin gibi, insanların kollarını kırarak ortalıkta dolaşamazsın. Bunun olmasını beklemek zorundasın."

"Doğru, ancak nadiren hasta ve yaralı hasta sıkıntısı olur."

Bu açıklama karşısında biraz sabırsız görünüyordu. "Ama ya ihtiyacınız olan şekilde hasta ya da yaralı değillerse ?"

"Bununla ne demek istediğini sorarsam daha sonra pişman olur muyum?"

Onun (çoğunlukla) retorik sorusunu geçiştirdi ve "Bu çok ilginç bir etik ikilem" dedi.

"Beni kaybettin."

"Ya birinin kemiklerini kırabilirsen? "

"Georg-"

Onu kesti. "Bilgi arayışı için. Ya ödemeyi teklif edersen?"

"Birine kemiklerinin kırılması için para mı ödedin?"

Başını salladı.

"Bu insanlık dışı."

"Bu mu?"

"Kesinlikle etik değil."

"Yalnızca onların rızası yoksa."

"Birinden kolunu kırmak için izin isteyemezsin."

"Yapamaz mısın?" Başını iki yana salladı. "Bu örneği düşünün. Bir dul olduğumu hayal et. çok param yok Aslında, neredeyse hiç yok. Ve bakmam gereken üç çocuğum var."

"Hayatın gerçekten çok acımasız oldu," diye mırıldandı Nicholas.

"Bir noktaya değinmeye çalışıyorum," dedi gözle görülür bir şekilde sinirli bir şekilde.

"Özür dilerim."

Bir süre bekledi, muhtemelen bir daha sözünü kesmeyeceğinden emin olmak için, sonra, "Bir doktor bana kolumu kırmam için yeterli parayı teklif ederse ve sonra koyarsa, yapardım," dedi.

Nikolai başını salladı. "Bu delilik."

"Bu mu? Üç aç çocuğu olan beş parasız bir dulum. Bana diğer tek seçeneğim fuhuşmuş gibi geliyor. Açıkçası, kolumun kırılmasını tercih

ederim.” Kaşlarını çattı. "Her ne kadar çocuklarıma bakmamı zorlaştırsa da."

Nicholas çatalını bıraktı. "Fuhuş diğer tek seçeneğiniz değil ."

Şimdi neden bahsediyorsun ?" annesi sordu. Çok endişeli görünüyordu ve Nicholas konuşmanın fuhuş kelimesini içeren kısmını duyduğundan şüpheleniyordu .

“Hâlâ kırık kemiklerin üzerinde!” dedi Georgie güneşli bir gülümsemeyle.

Kadın ona döndüğünde çelik gibi bir bakışla kaydı. “Fahişeliğin benim tek seçeneğim olmadığını söylemek senin için kolay. Bir eğitimin var.”

"Sen de öyle."

Burnunu çekti. “Mürebbiyemden. Kıyaslamıyor ve açıkçası öyle olduğunu ima etmen beni aşağıladı.” Bir patatesi, Nicholas'ın anlayışla yüzünü buruşturmasına yetecek güçle bıçakladı.

"Özür dilerim," dedi kibarca.

Bunu reddetti ve onu da çoğunlukla retorik olarak bulup bulmadığını merak etmeye bıraktı.

"Önemli değil zaten," dedi, "çünkü varsayımsal benden bahsediyoruz, gerçek benden değil. Varsayımsal ben, sevgi dolu ve zengin bir ailenin desteğine sahip değil.”

"Tamam o zaman." Beraber oynayabilirdi. “Varsayımsal olarak üç çocuğunuz var. Çalışabilecek yaştalar mı?”

“İyi bir maaş alacak kadar yaşlı değil. Onları kömür madenlerine göndermedikçe ve açıkçası bu sağlıkları için kırık bir kemikten daha kötü görünüyor.”

" Neden bahsediyorsun? " diye sordu Edmund.

Nicholas onu görmezden geldi. "Bekle, yani şimdi benden çocuklarının kemiklerini kırmamı istediğini mi söylüyorsun?"

"Tabii ki değil. Bunun yerine benimkini kırabilirsen olmaz."

"Bu tam olarak benim amacım. Sana ödeme yapılmasaydı böyle bir şey yapmama asla izin vermezdin."

"Aptal değilim."

"Sadece çaresiz."

Gözlerinde bir şey parladı, bir şey acıdı. Yaralı.

Umutsuz olduğun varsayımıyla, dedi yumuşak bir sesle .

Yutkundu. "Seçeneksiz olmak hoş değil."

"Numara." Peçetesini dudaklarına götürdü. Bir dakikaya ihtiyacı vardı. Artık ne hakkında konuştuklarından veya aynı şeyden mi bahsettiklerinden emin değildi.

"İşte bu yüzden birine böyle bir şey yapması için para ödeyemezsin," dedi sessizce. "Rıza zorlanabilir. Varsayımsal olarak, çocuklarını beslemek için para karşılığında kolunu kırmayı kabul ettiğini söylüyorsunuz. Ama diğer seçeneğiniz bedeninizi satmaksa, bu gerçekten rıza mı?"

"Bazıları bunun her iki şekilde de bedenimin satışı olduğunu söyleyebilir."

"Touché," diye itiraf etti.

Amacını anlıyorum, dedi Georgie. "Buna biraz katılıyorum bile. Hayatta satılmaması gereken bazı şeyler vardır. Ama öte yandan, ben kimim ki başka bir insan için buna karar vereceğim? Vermeyeceğim bir kararı kınamak benim için kolay, ama bu adil mi?"

"Hâlâ kırık kemiklerden mi bahsediyorsun?" Violet sordu. "Çünkü çok ciddi görünüyorsun."

Georgie, "Konuşmamız felsefi bir hal aldı," dedi.

"Ve hastalıklı," diye ekledi Nicholas.

"Buna sahip olamayız." Violet kocasını dürttü. "Daha fazla şaraba ihtiyaçları var, değil mi?"

"Kesinlikle." Edmund, bardaklarını hemen dolduran bir uşağa başını salladı.

Nicholas, doldurulacak fazla bir şey olmadığını belirtti. O ve Georgie, ikisi de şaşırtıcı derecede ayıktı.

"Emin değilim," dedi yavaşça ve sadece Georgie'nin duyabileceği bir tonda, "biz de asla benzer bir seçime zorlanmazsak, insanları verdikleri kararlardan dolayı kınama hakkımız varsa."

"Aynen öyle."

Bir an sessiz kaldı. "Bu , felsefi bir dönüş yaptı."

"Ve anlaştık mı?"

"Sadece bunda muhtemelen bir cevap yok."

Başını salladı.

"Şimdi ikiniz ağlayacak gibisiniz ," diye itiraz etti Violet.

Georgiana önce iyileşti. "Felsefe bana bunu yapıyor."

Katılıyorum, dedi Edmund. "Şimdiye kadar en az sevdiğim konu."

Yine de bunda her zaman iyi iş çıkardın, dedi Nicholas.

Edmund sırıttı. "Çünkü hemen hemen her şeyi konuşarak çözebiliyorum."

Bunun üzerine herkes gözlerini devirdi. Mutlak gerçek buydu.

Georgie, "Bence bebek Colin senin peşine düşüyor," dedi.

"Dört aylık," dedi Edmund gülerek. "Konuşamıyor bile."

Georgie, Bana bakışında bir şey var, dedi. "Kelimelerimi işaretle. Bu çocuk bir büyücü olacak."

Violet, "Önce o patlamazsa," dedi. "Yemin ederim, bebeğin tek yaptığı yemek yemek. Doğal değil."

Şimdi neden bahsediyorsun ?" Leydi Manston, onu kulak misafiri olmaktan zar zor uzak tutan bir oturma düzeninden açıkça bıkmış bir şekilde sordu.

"Patlayan bebekler," dedi Georgie.

Nicholas yemeğini neredeyse masaya tükürecekti.

"Ey." Annesi elini kalbinin üzerine koydu. "Aman."

Gülmeye başladı.

"Özellikle bir bebek," dedi Georgie, bileğini mükemmel alaycı noktalama işaretleriyle zarifçe çevirerek. " Genel anlamda patlayan bebeklerden asla bahsetmezdik ."

Nicholas o kadar çok gülmeye başladı ki canı acıdı.

Ve Georgie... Oh, formdaydı. Adama doğru hafifçe eğilip, "Bu tatsız olurdu," diye mırıldanırken gülümsemesini bile kırmadı.

Kahkahası odayı sarsan türden sessizliğe büründü.

"Bu kadar komik olan ne anlamıyorum" dedi annesi.

Bu da onu neredeyse sandalyesinden düşürecekti.

Georgie elinin arkasından, Özür dilemene gerek var mı, dedi. "Çünkü ne zaman bu kadar güldüğümü biliyorum..."

"İyiyim," dedi nefes nefese. Aslında, iyiden daha iyiydi. Kaburgaları ağrıyordu ve bu iyi hissettiriyordu .

Georgie, kız kardeşinin kendisine sorduğu bir soruyu yanıtlamak için döndü - muhtemelen Nicholas'ın neden bir kaçık gibi davrandığı hakkında bir şey. Bir an nefesini düzene sokmak ve aynı zamanda az önce olanları düşünmek için aldı.

Bir an için neden burada olduğunu unutmuştu.

Babasının onu eve çağırdığını unutmuştu, neredeyse tüm hayatı boyunca tanıdığı ve hiçbir zaman romantik bir ilgi göstermediği bir kızla evlenmesini emretmişti.

Adil olmak gerekirse, o da ona karşı hiçbir şey göstermemişti.

Ama bunun bir önemi yoktu. O kadar gülerken değil, muhtemelen Georgie'nin tavsiyesini alıp özür dilemeliydi . Şimdi tek düşünebildiği şuydu - bu hiç de fena değildi .

Belki onunla evlenebilirdi . Aşk olmayabilir, ama Georgie ile hayat böyle olsaydı, çoğu insanın gördüğünden çok daha iyi bir manzaraydı.

Billie'nin söylediği bir şeye güldü ve bakışları onun ağzına kaydı. Kız kardeşine bakıyordu, ama yine de onun şeklini, alt dudağının dolgunluğunu ve kıvrımını görebilecek kadar profildeydi.

Onu öpmek nasıl olurdu?

Pek çok kadınla öpüşmemişti. Genellikle çağdaşları sarhoşken çalışmayı seçmişti ve birlikte sarhoş olup aptalca kararlar almış olabileceği tek adam -Edmund- genç yaşta evlenmişti. Orada yabani yulaf ekimi yok.

Sonra tıp eğitimine başlamıştı ve bir erkeğin neden kendini kontrol altında tutması gerektiğine dair zor ve hızlı bir ders varsa, o da buydu. Georgie'ye nadiren hastalık sıkıntısı olduğunu söylemişti ve bu doğruydu. Beynini kesecek kadar frengi görmüştü.

Frenginin diğer erkeklerin beyinlerini nasıl pıhtılaştırdığını görmüştü.

Yani hayır, geniş bir cinsel deneyimi yoktu.

Ama o bunu düşünmüştü.

Verebileceği tüm aptalca kararları, doğru kadınla tanışmış olsaydı yapabileceği şeyleri hayal etmişti. Genellikle fantezilerindeki kadınlar isimsiz, hatta belki yüzsüzdü, ama bazen gerçekti. Sokakta yanından geçtiği güzel giyimli bir hanımefendi. Bir meyhanede bira servisi yapan kadın.

Ama asla, asla Georgiana Bridgerton.

Şimdiye kadar.

Bölüm 6

Crake House, daha sonra o gece

Bridgerton hakkındaki ilk platonik olmayan düşünceleri endişe vericiydi.

Neredeyse şaşkınlık noktasına.

O kesinlikle güzeldi - istenseydi asla aksini söylemezdi - ama aynı zamanda ona sadece onun... o olmanın ötesinde gerçekten bakmamıştı.

O Georgiana Bridgerton'dı ve annesi gibi mavi gözleri ve ailesindeki hiç kimsenin olmadığı gibi kızıl saçları vardı. Ve fark ettiği şey bu kadardı.

Beklemek. Hayır. Dişleri düzdü. Bunu fark ettiğini sanıyordu. Orta boyluydu. Bunu gerçekten fark etmemişti, ama biri ona boyunun ne kadar olduğunu sorsaydı, oldukça makul bir tahminde bulunabilirdi.

Ama sonra patlayan bebekler hakkında şaka yaptılar. ve o küçük bükümü eliyle yapmıştı. Bakışları anlaşılmaz bir şekilde bileğine sabitlenmişti.

Bileği . _

O gülüyordu ve ona bakıyordu ve o o şeyi yapmıştı... Bir eğri, bir takla, bir süpürme hareketi - kadınların ciltler dolusu küçük hareketlerle yaptıkları her neyse ve onları ince bir sis bulutuyla sarıyormuş gibi görünüyordu. Tatlı. Yeterince masum bir hareketti, açıkça utangaç bir öngörü olmadan yapılmıştı, sadece onun kuru mizahını noktalamak için yapılmıştı.

Basit, masum.

Ve babası evlenmelerini önermemiş olsaydı, Nicholas, Georgie'nin bileğinin içine asla bakmayacağından, hatta bunu fark etmeyeceğinden emindi.

Ama sonra bakışlarını onun bileğinden onun yüzüne kaydırmıştı.

Ve onu öpmeyi düşünmüştü.

Georgie.

Georgie.

Georgie'yi öpemezdi. Ablasını öpmek gibi olurdu.

"Kardeş? Hayır," dedi gece havasına. Açık yatak odası penceresinin yanında oturmuş, göremediği yıldızlara bakıyordu.

Bulutlu bir geceydi. Hava çalkantılı idi.

Georgie onun kız kardeşi değildi. Bundan emindi. Geri kalanı olsa da…

Patlayan bebekleri düşünmek, Georgie'nin bileğini düşünmekten çok daha güvenli geliyordu. Ya da daha kesin olmak gerekirse, patlayan bebeklerin hissettiği gülünçlük hakkında gülmeyi düşünmek Georgie'nin bileğini yukarı kaldırıp dudaklarını ona bastırmayı düşünmekten daha güvenli.

Onu öpebilir miydi? Kendi ellerinden birini avuç içini yukarı büktü - daha doğrusu yumruğunu yukarı kaldırdı; kendini pek rahat hissetmiyordu ve aşağıya, kendi bileğinin içine baktı.

Evet. Elbette yapabilirdi . Ama o istedi mi?

Geceye baktı. Onunla her gün ve her yıl geçirebilir miydi? Masasında, yatağında mı? Gecenin sessizliğinde hiçbir şey ona bunun imkansız bir soru olduğunu garanti etmedi ve yine zamanın keskinliğini hissetti. Saniyeler değil, saatler, onu daha kalıcı bir yıkıma sürükleyen günler.

Daha fazla oyalanamazdı. Babası, Georgie'nin ürkütücü programından, pozisyon için öne çıkıp adım atmadığını bulması gereken kocasından bahsetti. Ama Nicholas'ın da tutması gereken bir

takvimi vardı. Ertesi gün İskoçya'ya yola çıksa bile, neredeyse bir ay uzakta olacaktı. Bir ay dersler, kaçırılan sınavlar. Tahminine göre, malzemeyi telafi edemeyecek kadar umutsuzca geride kalmadan önce Kent'te yalnızca birkaç gün -belki bir hafta- daha kalabilirdi.

Bir karar vermesi gerekiyordu.

Yatağına baktı. Onu orada hayal edemiyordu.

Henüz değil , gece fısıldıyor gibiydi.

Profili, dudakları ve bileği - hepsi beyninde parladı. Ama onlara tutunmaya, bu görüntüleri sabit ve odakta tutmaya çalıştığında, hissettiği kahkahaydı.

Bakışları hâlâ yataktayken onu hayal bile edemiyordu, "Sadece bilmiyorum," diye mırıldandı.

Bir esinti tenini serinletti ve titredi.

Evet yaparsın.

Ayağa kalktı, sırtını geceye vererek. Yatma zamanıydı.

Dikkat çekici bir şekilde uyudu.

SABAH kaderini kabul etmişti.

Kulağa gerçekte olduğundan çok daha dramatik geliyordu. Ancak son yirmi dört saatin olayları göz önüne alındığında, kendi kendine hizmet eden bir abartma dokunuşu kazandığını düşündü.

İyi bir tıraş için ağabeyinin uşağını ödünç almış, kendine doyurucu bir kahvaltı hazırlamış ve bir at hazırlaması için ahıra bir uşak göndermişti. Aubrey Malikanesi'ne gidecek, Georgiana'yı bulacak ve ondan karısı olmasını isteyecekti.

Georgie'nin kendini bu kadar zor durumda bulması onun suçu değildi. Ama bu onun da suçu değildi ve onu belirsiz bir geleceğe terk ettiğini bilerek aynada kendi yüzüne bakabileceğinden gerçekten emin değildi.

Aslında oldukça basitti: İşleri yoluna koyacak araçlara sahipti. Onu kurtarabilirdi. Hayatını adadığı şey bu değil miydi? İnsanları

kurtarmak mı? Elbette böyle bir iyilik evde başlamalı. Ya da bu durumda, yolun üç mil aşağısındaki oldukça görkemli evde.

Ancak Aubrey Salonu'na vardığında, uşaklardan biri tarafından Georgiana'nın içinde değildi; yeğenlerini yürüyüşe çıkarmıştı. Anthony ve Benedict Bridgerton, Nicholas'ı bir evlilik teklifi için en romantik sahne olarak görmediler, ancak yine de bu, özellikle romantik bir teklif olmazdı.

Deneyebilirdi, diye düşündü, ama bunu bir kalp atışında anlayacaktı. Onu sevmediğini biliyordu. Ve içinde bulunduğu koşullar, onun neden evlenme teklif ettiğini tam olarak bilirdi.

Georgie ve çocukların nereye gittiklerini kimse tam olarak bilmiyor gibiydi ama göl en bariz yer gibi görünüyordu. Banka genişti ve sadece hafif eğimliydi; bir yandan battaniyenin üzerinde rahatça oturmak, diğer yandan çılgın şövalyeler gibi koşuşturan iki çocuğa göz kulak olmak isteyen bir yetişkin için mükemmeldi. Hafif eğim aynı zamanda düşmenin neredeyse imkansız olduğu anlamına geliyordu.

Ya da imkansız değilse, en azından çok düşük bir ihtimal. Küçük çocuklar ıslanmaya kararlı olduklarında hiçbir şey imkansız değildi, ancak insan kafasını yüzeyin altına gerçekten sokmak istiyorsa, biraz öngörü gerektiriyordu.

Bir ağaca tırmanman gerekiyordu, diye hatırladı Nicholas. Bir ağaca tırmanın ve yeterince uzaklaşana kadar yatay bir dal boyunca sürün ve sonra— Plop ! İşte böyle yaptın.

Ama umarım Anthony ve Benedict bunu henüz anlamamışlardı.

Çimenlerin karşısına geçti ve yakında yapacağı işi düşündü. Dışarı çıkıp ona sormalı mıydı? Bir çeşit vermeli mi giriş? Birbirlerini bu kadar uzun süredir nasıl tanıdıklarından, her zaman arkadaş olduklarından bahset.

Açıkçası, bunun kulağa saçma geldiğini düşündü ve Georgie'nin de öyle olacağından şüphelendi, ama görünüşe göre bir adam ağzından kaçırmadan önce bir şeyler söylemeli, "Benimle evlenir misin?"

Devam ederken bunu çözmesi gerektiğini düşündü. Bunu yapmak onun tarzı değildi; o her zaman ihtiyacının iki katı kadar çalışan bir öğrenci olmuştu. Ancak bu sınav için herhangi bir hazırlık yapılmadı. Sadece bir soru ve bir cevap vardı ve cevap onun vereceği bile değildi.

Nicholas yokuş yukarı çıkarken göle giden eski patika boyunca bir çakıl taşı tekmeledi. Georgie orada olmasaydı nereye bakacağından emin değildi, ama yeterince emindi, tepenin zirvesine ulaştığında, üçünü su kenarında gördü.

Görünüşe bakılırsa, sabahın esen güneşinin altında uzun bir süre kalmaya karar vermişlerdi. Georgie, bir yemek sepetinin ve eskiz defterine benzeyen bir şeyin yanında koyu mavi bir battaniyenin üzerine oturdu. İki oğlan ciyakladı ve su ile çimeni ayıran dar toprak şeridi boyunca birbirlerini ileri geri kovaladılar. Büyüleyici bir sahneydi.

"George!" yaklaşırken seslendi.

Döndü ve gülümsedi. "Ah, Nikolay. Günaydın. Seni bu hale getiren nedir?"

"Aslında seni görmeye geldim."

"Ben mi?" Biraz şaşırmış görünüyordu, ama dürüst olmak gerekirse, her şeyden daha eğlenceliydi. "Yazık sana."

"Yazık bana?"

Eliyle çocuklara, başıyla sepete işaret etti. "Sabahınızı geçirmenin daha heyecan verici yolları olmalı."

"Ah, bilmiyorum. Diğer seçeneğim ise annemi, onun nakışını ve altı farklı renk ipliğini içeriyor."

"Altı mı diyorsun?"

"Neredeyse bir gökkuşağı."

Ağzının bir tarafı alaycı bir kıvrım yaptı. "Bunu sana tüm dürüstlüğümle söylüyorum Nicholas. Kendimi hiç bu kadar değerli hissetmemiştim."

Yanına oturup bacaklarını dümdüz ve uzunca önünde uzatırken bir kahkaha patlattı. Onunla evlenmeye karar verdiği için şimdi ne kadar rahatlamış olması dikkate değerdi. Önceki gecenin tüm endişesi ve beceriksizliği gitmiş, yerini her zaman orada olan şey almıştı: ömür boyu süren arkadaşlığın aşinalığı ve kolaylığı.

"Çiziyor muydun?" O sordu.

"Kağıda kurşun kalemle körü körüne vurmak buna daha çok benziyor," dedi. "Ben korkunç bir sanatçıyım."

Eskiz defterinin altına sıkışmış birkaç gevşek kağıt yaprağı vardı ve Nicholas bunları eleyerek bir ağaçtaki bir kuştan birinin üzerinde durdu. Kurşun kalemle yapılmıştı, ama Nicholas bir şekilde bunun sadece şeklinden değil, kızıl göğüslü bir kızılgerdan olduğunu anlayabiliyordu. "Bunu beğendim," dedi.

Gözlerini devirdi. "Benedict onu çizdi."

"Ey. Üzgünüm."

Kendi yetenek eksikliğinden etkilenmediği belli olan bir el salladı.

“Gerçekten oldukça iyi.” Nicholas daha yakından inceledi. “ O kaç yaşında?”

"Sadece beş."

Nicholas kaşlarının kalktığını hissetti. “Bu… olağanüstü.”

"Biliyorum. Çocuğun yeteneği var ama bence şu anda kardeşine işkence etmekle daha çok ilgileniyor.”

Nicholas bir an iki çocuğu izledi. Anthony, Benedict'i ayak bileklerinden baş aşağı tutuyordu.

Ya da işkence görmekten kaçınmaya çalışmak, dedi Georgie.

"Eğer durum buysa, işini pek iyi yapmıyor demektir."

Hayır, diye onayladı Georgie. "Ne yazık ki, küçük kardeşin durumu."

"İkimiz de bileceğiz, değil mi?"

Muhtemelen birbirlerini öldürmek üzere olmadıklarından emin olmak için gözlerini yeğenlerinden ayırmadan başını salladı. "Aslında..." diye başladı.

Bir an bekledi, ardından "Gerçekten…?" diye sordu.

Alaycı bir gülümsemeyle ona baktı. "İkimiz de biraz yalnızız, değil mi?"

"Yalnızca mı?"

"Aranızda kaç yıl var Andrew? Sekiz? Dokuz? Sen büyürken seninle hiç uğraştı mı? Dikkat eder misin?"

Nicholas bunu düşündü. Çoğu zaman büyük kardeşleri onu görmezden geldi. Ya da daha büyük olasılıkla, sadece varlığını unuttu. "Pek değil, hayır."

"Ona sorsaydın," diye devam etti Georgie, "bahse girerim kendini ortanca bir çocuktan çok en küçük çocuk gibi hissettiğini söylerdi." Döndü, omzunun üzerinden Nicholas'a baktı. "Bu da seni tek kişi yapar."

Onun haklı olduğu bir nokta vardı, ama bunun kendisine nasıl yansıdığını pek görmedi. Edmund'dan bir yaş küçüktü ve bir ortanca çocuk olan Hugo'dan bir yaş büyüktü. "Peki bu senin için nasıl çalışıyor?" O sordu.

Ah, ben tamamen farklıyım, dedi hazırlıksız bir el hareketiyle. "Çünkü her zaman çok hastaydım. Kimse bana kardeşi gibi davranmadı."

"Bu doğru değil."

"Ah, lütfen. Annem dışarıda oynamama izin verirse öleceğime inanıyordu."

"Bu biraz aşırı görünüyor."

"Pekala, evet, katılıyorum, ama düşündüğü buydu ve onu başka türlü ikna etmenin pek bir yolu yoktu. Yani, sanırım dışarı çıkıp ölmezdim ama bu pek bir şey kanıtlamıyor." Gözlerini kıstı ve kaşlarını çattı. "Suya o kadar yakın değil, Benedict!"

Benedict somurttu ama geri çekildi.

Nicholas, Dışarı çıkıp ölmemekten bahsetmişken, diye mırıldandı.

"Yüzebilir," dedi Georgie, "ama ne kadar iyi olduğundan emin değilim."

Nicholas çocukluğunu, Edmund'la birlikte bu gölde yüzdüğü tüm zamanları düşündü. Georgie onlara hiç katılmamıştı. Bir kez değil. Bir düşününce, onu hiç dışarıda gördüğünü hatırlamıyordu. En azından çocuklukta değil. Her zaman içerideydi, bir kanepede bir kitapla ya da yerde oturmuş oyuncak bebekleriyle bir tablo oluşturuyordu.

"Şimdi nasıl hissediyorsun?" O sordu. Sağlıksız görünmüyordu. Rengi iyiydi ve enerjiden yoksun görünmüyordu.

Omuz silkti. "Çoğunlukla ondan büyüdüm."

"Gerçekten o kadar hasta mıydın?" Nicholas sordu. Çünkü dürüst olmak gerekirse, detayları hatırlayamıyordu. Meslek seçimi göz önüne alındığında, şimdi garip görünüyordu, ama Georgie'nin çocukken hasta olduğu hakkında, onun dışında neredeyse hiçbir şey hatırlamıyordu. "Eskiden nefes almakta güçlük çekiyordun, değil mi?"

Başını salladı. "Fakat her zaman değil. Çoğu zaman iyiydim. Ama bazen..." Döndü, ona daha net baktı. "Hiç nefesini tutmakta güçlük çektin mi?"

"Tabii ki."

"Bunu bir hayal edin, ancak daha iyi olmaz. Bana da böyle olurdu."

"Ve şimdi?"

"En son ne zaman olduğunu hatırlayamıyorum. En azından birkaç yıl."

"Bu konuda hiç doktora göründün mü?"

Ona bir bakış attı. "Nasıl bir soru o? Annemi tanıyorsun. Burada, Kent'te bir tıp okulu açabileceğimiz çok sayıda doktor gördüm."

Ona çarpık bir gülümseme verdi. "Bu, çalışmalarımı çok daha uygun hale getirirdi."

"Gerçekten," dedi gülerek. "Ailenin Edinburgh'a gitmene izin vermesine şaşırdım. O çok uzakta."

"Bana izin verip vermemek onlara bağlı değil," diye yanıtladı, bu söze sertçe. "Ve her halükarda, Edward'ın ayrılıp Kolonilerde kaybolmasından sonra kesinlikle yerel görünüyordu."

Kardeşi orduda görev yaptığı sırada Nicholas, önce teğmen, sonra da 52. Alay'da yüzbaşı olarak Eton'daydı. Sonunda eve dönmeden önce aylardır kayıptı ve ölü olduğu varsayılmıştı.

"Doğru," dedi Georgie. "Sanırım bu, büyük kardeşlere sahip olmanın bir rahatlığı. Yolu kolaylaştırıyorlar."

Kaşlarını çattı.

Ah, benim için değil, dedi. "Ailenin önünde sadece bir kez nefes almayı bırak ve kız kardeşinin iki kolunu da kırması ve yanlışlıkla birini ateşe vermesi önemli değil. Annem üç yıl boyunca gözlerini benden ayırmadı."

Nicholas eğildi. Hikâyeyi birçok kez duymuştu ama hiçbir zaman tatmin edici ayrıntılara sahip değildi. "Billie gerçekten birini ateşe mi verdi?"

Georgie keyifle güldü. Ah, Nicholas, bilmek istediğin şeyin bu olmasına bayılıyorum.

"Nefes almamanla ilgili kısımdan dikkatimi çekebilecek tek şey bu olabilir."

"Pekala, sen bir doktorsun. Nefes almamakla ilgili kısmı ilginç bulacağınızı umarsınız."

"Neredeyse bir doktor," diye düzeltti. "Bir yıl daha bitiremeyeceğim. Aslında on dört ay."

Georgie bunu başıyla onayladı ve sonra, "Bunu bilerek yapmadığı söylendi ama tanık sayısı az," dedi.

"Şüpheli gerçekten."

Buna güldü. "Aslında, onun hesabına inanıyorum. Kraliçeye sunulmadan hemen önce oldu. Bayanların takdim edilmek için giymesi gereken elbise çeşitlerini gördünüz mü? Çemberler buraya kadar." Kolunu gidebildiği kadar uzattı. "Aslında daha uzağa. Eteklerinin

sonuna ulaşamazsın. Yan dönmeden kapılardan geçemezsiniz ve o zaman bile bu yakın bir şeydir. Bu gülünç."

"Ne yaptı, şamdan mı devirdi?"

Georgie başını salladı. "Ama ateşe verdiği kız da mahkeme elbisesi giyiyordu. Mum, diğer kızın vücudundan o kadar uzakta olan kasnağının üzerine düştü ki, alev aldığını hemen fark etmedi."

"Sevgili Tanrı'm."

"Ah, keşke görmeseydim."

"Oldukça kana susamışsın, değil mi?"

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı.

Nicholas bunun ne anlama gelebileceğini düşünürken, sırt üstü düştü ve "Onlara göz kulak ol, olur mu?" dedi.

"Uyumayı mı planlıyorsun?" diye sordu, biraz eğlenerek.

"Hayır," dedi memnun bir şekilde. "Yüzümde güneşin tadını çıkarıyorum. Anneme söyleme. Çillerden korkar. Saçım yüzünden onları alma ihtimalimin daha yüksek olduğunu söylüyor."

Saçları onu Bridgerton klanında biraz değişken biri olarak gösteriyordu. Tanıştığı diğer herkesin (kuzenler dahil) kahverengi saçları vardı, genellikle kestane rengi ve koyu renk arasında bir yerdeydi. Ama Georgie kesinlikle kızıl saçlı biriydi. İşaret gibi görünen o parlak turuncu değil, daha çok yumuşak ve narin bir şey. İnsanlar ona çilek sarısı derdi ama Nicholas bu terimi hiç sevmemişti. Hiç de doğru görünmüyordu ve onun güneşte güneşlenmesine bir bakış atarken, ışığın her bir telden nasıl yansıdığına hayret etti.

Memnuniyetle içini çekti. "Birbirlerini mi öldürdüler?"

Nicholas çocukları izlemek için döndü, yapması gereken buydu. "Henüz değil."

"İyi. Orası bir an sessizleşti." Orada gözleri kapalı yatarken bile ifadesi şüpheli bir hal aldı. "Çok sessiz."

Nicholas, "Sadece ileri geri koşuyorlar," dedi. "Bunun bir oyun olup olmadığını ve eğer öyleyse, kuralları olup olmadığını anlamaya çalışıyorum."

Georgie, "Kesinlikle kurallar var," dedi. "Benedict açıklamaya çalıştı ama İngilizce konuştuğundan emin değilim."

"Bahse girerim çözebilirim."

Ona şüpheli bir bakış atmak için bir gözünü açtı.

"Bir zamanlar yedi yaşında bir çocuktum, biliyorsun."

"Açıkça."

"Kalk," dedi onu tekrar dürterek. "Anthony'yi izle. Nasıl bir kaya aldığını görüyor musun?"

Georgie hemen oturdu. "Anthony Bridgerton, bunu kardeşine atma!" diye bağırdı.

Anthony, öfkeli ellerini kalçalarına koyarak durdu. "Yapmayacaktım!"

Ah, gidecekti, dedi Georgie.

"Öyle olduğunu sanmıyorum," dedi Nicholas düşünceli bir şekilde. "Gör bak. Orada bir yığın yapıyor."

Georgie boynunu uzatırken kaşlarını çattı. "Demek öyle. Ne inşa ediyor, bir höyük mü?"

"O kadar organize bir şey yok, sizi temin ederim. Ama ... Şimdi Benedict'i izleyin. Anthony'nin yığınından taş almaya çalışıyor... "

"Ah, bu olmayacak," diye araya girdi Georgie. "Anthony'nin üzerinde altı santim var. Ve bu çocuk güçlü."

"Sinsi olması gerekecek," diye onayladı Nicholas.

Benedict'in ağabeyine bir yaban domuzunun tüm inceliklerini yüklemesini izlediler.

Georgie kıkırdadı. "Kaba kuvvet her zaman bir seçenek olsa da."

Nicholas, "Her zaman bir seçenek," diye onayladı.

Anthony karşılık verdi.

Ama akıllıca değil, dedi Georgie.

"Numara."

Oğlanların bir uzuv karmaşası içinde yere düşmelerini izlerken kaşlarını çattı. "Endişeli miyiz?"

"Sonu kötü olacak gibi görünüyor."

"Ama kan olacak mı? Gerçekten bilmem gereken tek şey bu."

Nicholas daha değerlendirici bir bakış attı. Oğlanlar şaşırtıcı miktarda gürültü yapıyorlardı ama çoğunlukla ıslak köpek yavruları gibi yuvarlanıyorlardı. "Cildin üstünde değil."

Ona bir bakış attı. "Bu ne anlama geliyor ?"

"Bütün bir çürük bu, biliyorsun. Deri altında kanama."

"Ha." Sesi belli belirsiz meraklanmış gibiydi. "Sanırım bu doğru. Bunu gerçekten düşünmemiştim."

"İyi gidiyorsun. Biz buna ekimoz diyoruz."

"Buna sadece çürük diyemezsin?"

"Tabii ki değil. O zaman herkes doktor olabileceğini düşünür."

Kadın onu omzuna vurduğunda sırıttı ve ardından, "Fakat sorunuza istediğiniz şekilde cevap verirsem, kan çıkacağını sanmıyorum ama yine de beni şaşırtabilirler," dedi.

Benedict pek de çığlık olmayan bir ses çıkardı. Ama yakındı. Çok yakın.

"Kan gerçekten bu kadar şaşırtıcı olur mu?" diye sordu.

Anthony homurdandı ve Nicholas yeniden değerlendirmeye başladı. "Hangi miktarlarda?"

"Ya ebeveynlerini endişelendirecek ya da benim küçük çocuklar üzerinde kötü bir gözlemci olduğumu ortaya çıkaracak miktarlar."

"Bu bir ya/ya da mı?"

Dirseğiyle onu itti.

Sırıttı. "Üzgünüm hayır. sanmıyorum. Yedi yaşındaki eski bir çocuk olarak bol deneyimime dayanarak."

Sepeti açmak için ondan uzaklaşarak, "Bunu söylemen tuhaf," diye düşündü.

"Ne demek istiyorsun?"

"'Yedi yaşında bir çocuk olarak yaşadığım bol deneyim'" diye taklit etti. "Orada ne kadar kuru bir ton kullandın. Sanki çok fazla deneyiminiz yokmuş gibi. "

"Pekala, uzun zaman önceydi. "

Başını salladı ve bir dilim peynir çıkardı. "Açıkçası, herhangi birinizin yetişkinliğe ulaşmasına şaşırdım."

"Ben de öyleyim," dedi tüm dürüstlüğüyle. "Ben de öyle. Söylenmesi gerekse de, iki kolunu kıran senin kız kardeşindi."

Buna güldü ve sırayla peynir parçalarını kırarak arkadaşça bir sessizlik içinde oturdular. Georgie, "Benim de ekmeğim var," dedi. Sepete baktı. "Ve reçel."

"Çilek?"

"Ahududu."

Küçümseyici bir şekilde burnunu çekti. "O zaman ilgilenmiyorum."

Ona bir bakış attı, sonra kahkahalarla güldü. "Bu ne anlama geliyor?"

Yüzündeki hissin tadını çıkararak tekrar sırıttı. "Hiçbir fikrim yok."

Onunla rahattı. Sadece birazcık olan aptalca yorumlar yapabilirdi. biraz komik ve anlamsız. Her kelimeyi tartmak ve yargılamak ya da küçümsemek için endişelenmek zorunda olmadığında yapılan türden.

Georgie ile her zaman böyle olmuştu - bir önceki gece hariç. Ve bu bile sonunda iyi sonuçlanmıştı.

Birinin arkadaşıyla evlenmesinden daha kötü kaderler vardı.

Daha dik bir pozisyon aldı ve engele bakmak için onu hafifçe itti. "Biraz reçel isterim. Tadı ne olursa olsun."

"Ekmek?" diye sordu.

"Biz vahşi değiliz."

Tek kaşını kaldırdı. "Kendin için konuş."

"Doğrudan kavanozdan reçel mi yiyorsunuz?"

"Yapmaz mısın?"

Ona yandan bir bakış attı. "Ahududu mu çilek mi?"

Ona bir parça peynir fırlattı.

Güldü ve ağzına attı. "Tamam, evet, kabul ediyorum. Direk kavanozdan reçel yedim. Ama ben kaşık kullandım."

"Çok uygunsun, öylesin. Sonra bana viskiyi asla doğrudan şişeden içmediğini söyleyeceksin."

"Yapmadım."

Ah, mümkün değil, diye alay etti. "Tavernada bir gece geçirdikten sonra seni ve Edmund'u gördüm."

"Kupalardan ve bardaklardan içtiğimiz yer," dedi anlamlı bir şekilde. "Gad, Georgie, koca bir şişe viskinin bir erkeğe ne yapacağını biliyor musun?"

O, başını salladı. "Hiç viski içmedim."

"Nasıl olabilir?" O sordu. Georgiana gibi iyi yetiştirilmiş bir hanımın düzenli olarak viski içmesi oldukça sıra dışı olurdu, ama kesinlikle yolun bir yerinde bir yudum içmişti.

Georgie bir dilim ekmeğin üzerine reçel sürmeye başladı. "Eh, bir kere İskoçya'da yaşamıyorum."

"Sanırım bu işi zorlaştıracak. Baban içmiyor mu?"

O, başını salladı. "Bildiğimden değil."

Nikola omuz silkti. Viski Edinburgh'da o kadar yaygındı ki, İngiltere'de, özellikle de bu kadar güneyde insanların pek içmediğini unutmuştu.

Georgie ona bir dilim ekmek verdi ve kendisi için bir tane hazırlamaya koyuldu. "Hadi bakalım."

"George Teyze!"

İkisi de yukarı baktılar. Anthony bir eli arkasında yan yan dönüyordu.

"Georgie Teyze, solucanları sever misin?"

"Onlara bayılıyorum!" Nicholas'a baktı. "Onları sevmem." Ve sonra çocuklara dönerek: "Ne kadar çok o kadar iyi!"

Anthony küçük kardeşiyle görüştü. İkisi de hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

"Akıllı kız," dedi Nicholas.

"En azından yedi yaşındaki bir çocuktan daha zeki."

İki çocuğun gizlice yere birkaç solucan düşürmesini izlediler. "Yüce hedefler," diye mırıldandı Nicholas.

Ekmeğini ve reçelini çiğnedi. "Bir hanımefendiyi nasıl pohpohlayacağını biliyorsun."

"Doğru," dedi boğazını temizleyerek. Herhangi bir açılış kadar iyi görünüyordu. "Bundan bahsetmişken…"

Ona eğlenceli bir bakış attı. "Beni pohpohlamaktan mı bahsediyorsun?"

"Numara." İyi tanrı. Bu iyi gitmiyordu ve daha başlamamıştı bile.

Gözleri muzipliğe döndü. "Yani beni pohpohlamak istemiyorsun ."

"Numara. George…"

"Özür dilerim. Dayanamadım." Ekmeğini dikkatlice peçetenin üzerine koydu. "Neye ihtiyacın vardı?"

Neye ihtiyacı vardı ? Edinburgh'a geri dönüp hayatına devam etmesi gerekiyordu. Ama onun yerine buradaydı, -kendisine göre- rahat bir evlilik teklif etmek üzereydi.

Onun rahatlığı değil .

Onun da değil. Pek sayılmaz. Son zamanlarda hayatıyla ilgili hiçbir şey rahat olmamıştı.

"Üzgünüm," diye mırıldandı. "Aslında seninle konuşmak istiyordum. Bu sabah buraya bu yüzden geldim."

"Solucanlar için değil mi?" diye küstahça sordu.

Bu, her şeyden çok, onun neler olduğu hakkında hiçbir fikri olmadığı inancını güçlendirdi.

Boğazını temizledi.

"Çay?"

"Ne?"

Adamın fark etmediği bir şişeyi aldı. "Çay ister misin? Şimdi hava soğuk, ama boğazına iyi gelecek."

"Numara. Teşekkürler. Öyle değil."

Omuz silkti ve bir yudum aldı. "Bunun üzerine yemin ederim."

"Sağ. Georgie. Sana gerçekten bir şey sormam gerekiyor."

Beklenti dolu bir ifadeyle ona bakarak gözlerini kırpıştırdı.

"Edinburgh'tan geldiğimde, size söylediğim gibi, babam bir konuda bana danışmak istediği için gelmişti. Fakat-"

"Ah, üzgünüm, bir dakika," dedi göle dönüp bağırmadan önce, "Anthony, kes şunu şu dakika!"

Ağabeyinin kafasına neşeyle oturan Anthony, "Zorunda mıyım?" dedi.

"Evet!" Georgie, iradesini yerine getirmek için ayağa kalkabilecekmiş gibi bir an baktı, ama Anthony sonunda kardeşini devirdi ve bir sopayla toprakta delikler açmaya geri döndü.

Georgie, dikkatini Nicholas'a vermeden önce gözlerini devirdi. "Üzgünüm. Ne söylüyordun ..."

"Hiçbir fikrim yok," diye mırıldandı.

İfadesi şaşırmış ve eğlenmiş arasında bir yerdeydi.

"Hayır," dedi. "Bu doğru değil. Ne demek istediğimi biliyorum."

Ama söylemedi.

"Nicholas?"

Sonunda, tıpkı kendi kendine yapmamasını söylediği gibi, ağzından kaçırdı.

"Benimle evlenir misin?"

Bölüm 7

"Üzgünüm," dedi Georgiana yavaşça. "Bana evlenme teklif ettiğini sanıyordum."

Nicholas'ın ağzı tuhaf bir şekilde hareket etti, sanki ne dediğini tam olarak anlamamış gibi. "Yaptım."

Göz kırptı. "Bu komik değil, Nicholas."

"Komik olmak için değildi. Bu bir evlilik teklifiydi" dedi.

Ona baktı. Geçici bir delilik nöbeti geçirmiş gibi görünmüyordu . "Ama neden ?"

Şimdi ona sanki geçici bir delilik nöbeti geçirmiş gibi bakıyordu. "Neden düşünüyorsun?"

"Ah, bilmiyorum. Çoğu zaman evlilik teklif edilir çünkü iki insan birbirine aşık olur ama ikimiz de bunun doğru olmadığını bildiğimiz için…"

Nicholas sabırsız bir homurtu çıkardı. "Birincisi, çok iyi biliyorsun ki çoğu zaman iki insan birbirine aşık değildir ve..."

" Bu insan olmak istiyor," diye tersledi.

" Bu insan da öyle," diye tersledi, "ama ne yazık ki, her zaman istediğimizi alamıyoruz."

Georgie başını salladığını hissetti. Her şey anlam kazanmaya başlamıştı. "Yani," dedi, "acıdığın için soruyorsun."

"Dostluk."

"Yazık," diye düzeltti. Çünkü olan buydu. Olabileceklerin hepsi bu. Bir adam, bir arkadaşına nazik bir jest yapmak için çalışmalarını bırakıp on gün boyunca seyahat etmedi.

Onu sevmiyordu. Bunu ikisi de biliyordu.

Ve sonra anladı. "Aman Tanrım," dedi dehşete düşmüş bir nefesle. "İşte bu yüzden İskoçya'dan geldin. Benim yüzümdendi."

Onunla göz göze gelmedi.

"Bana ne olduğunu nasıl bildin?" diye sordu. Dedikodu İskoçya'ya mı ulaştı? Ondan kaçmak için ne kadar uzağa gitmesi gerekecekti? Kuzey Amerika? Brezilya?

"Babam," dedi Nicholas.

"Senin baban?" boğuldu. "Baban mı söyledi? Ne, bir mektupta mı? Manston Kontu'nun en küçük oğluna benim mahvoluşumun hikayesinden daha iyi bir mektup yazacak başka bir şeyi yok mu?"

"Georgie, öyle değildi. Düne kadar detayları bile bilmiyordum."

"Peki o zaman ne dedi?"

Ama biliyordu. Nicholas cevap veremeden biliyordu ve sonra gitmeyeceği anlaşıldı. cevap için. Çünkü utanmıştı. Ve bu onu kızdırdı çünkü utanmaya hakkı yoktu. Kızın üzerine tam bir aşağılama yağdırırken yüzü kızarıp ayaklarına bakmadı. Bunu ona yapacaksa, lanet olsun ona bir stoacı gibi alıp izlemesi gerekiyordu.

Daha fazla hareketsiz kalamazdı. Ayağa kalktı ve kollarını vücuduna sararak ileri geri yürümeye başladı. Sıkı... o kadar sıkı ki, duygularını kaba kuvvetle içinde tutabiliyormuş gibi.

"Oh hayır oh hayır oh hayır oh hayır," dedi kendi kendine. Hayatının geldiği nokta bu muydu? Erkeklere onunla evlenmeleri için yalvarılıyor muydu?

Yoksa rüşvet mi? Nicholas'a elini istemesi için rüşvet mi veriliyordu? Potu tatlandırmak için çeyizi ikiye katlanmış mıydı?

Ailesi - onu Freddie Oakes ile evlenmeye zorlamayacaklarına söz vermişlerdi, ama aynı zamanda onun bir kız kurusu hayatını seçmesini istemediklerini de açıkça belirtmişlerdi.

Manston'dan Nicholas'ı okuldan çağırmasını mı istemişler ? Herkes biliyor muydu ? Hepsi onun arkasından plan mı yapıyordu?

"George, dur." Nicholas onun kolunu kavradı, ama Anthony ve Benedict'in izlemediğinden emin olmak için göle doğru hızlı bir bakış atarak onu silkip attı.

"Bu senin fikrin bile değildi, değil mi?" diye ateşli bir şekilde fısıldadı. "Babanız sizi çağırdı."

Uzaklara baktı. Sinir bozucu küçük gelincik, onunla göz göze gelemedi bile.

Senden bana sormanı istedi, dedi Georgie artan bir korkuyla. Elleri yüzünü kapatmıştı. Freddie Oakes'ın onu Gretna Green'e götürmeye çalışması yeterince kötüydü, ama bu - bu -

Yazık oldu. Dayanamadığı şey buydu.

Yanlış bir şey yapmamıştı.

Ona acımamalı. Ona hayran olunmalı. Bir adam onu kaçırmıştı. Onu kaçırdım! Ve kaçmıştı.

Bu neden kutlanacak bir şey değildi?

Onun onuruna partiler verilmeli. Bir gala geçit töreni. Cesur ve gözü pek Georgiana Bridgerton'a bakın! Özgürlüğü için savaştı ve kazandı!

Erkekler bunu yaptığında bütün ülkeler yaratıldı.

"Georgie," dedi Nicholas ve sesi berbattı. Küçümseyici ve üstün ve erkeklerin histerik bir kadınla uğraştıklarını düşündüklerinde yaptıkları her şey.

"Georgie," dedi tekrar ve o, onun sesinin aslında bunlardan hiçbiri olmadığını fark etti. Ama umursamadı. Nicholas Rokesby onu tüm hayatı boyunca tanımıştı. Onunla evlenmek istemiyordu. Onun için üzüldü .

Sonra neredeyse düşüncelerine boğulacaktı. Çünkü Lord Manston'ı tanıyordu. O onun vaftiz babasıydı, öz babasının en yakın arkadaşıydı. Onu oğullarıyla birlikte, konuşmanın tam olarak nasıl gittiğini bilecek kadar sık görmüştü.

Nicholas'tan onunla evlenmesini istememişti .

Ona bakmak için kendini zorladı. "Benimle evlenmeni baban emretti, değil mi?"

"Hayır," dedi ama yalan söylediğini anlayabiliyordu. Asla iyi bir yalancı olmamıştı. Babasının neden sahte bir evlilik teklifinde bulunabileceğini düşündüğünü hayal edemiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, o en kötüsüydü .

Seninle evlenmemi emredemez, dedi Nicholas biraz sertçe. "Ben yetişkin bir adamım."

O alay etti. "Yetişkin bir adam. Baban seni çağırdı ve sen uslu bir çocuk gibi koşarak geldin."

"Dur," diye çıkıştı.

“Bunların hiçbirinin senin fikrin olduğunu iddia etme. Babanın emrinden başka bir şey yapmıyorsun.”

"Sana bir iyilik yapıyorum!"

Georgie nefesini tuttu.

Nicholas çabucak, "Öyle demek istemedim," dedi.

"Ah, ne demek istediğini biliyorum."

"Georgie-"

"Bunu bir ret olarak düşün," dedi, her bir kelimede biraz öfke kırıntısı.

"Hayır diyorsun." Soru gibi sormadı. Daha çok bir inançsızlık ifadesiydi.

"Elbette hayır diyorum. Böyle bir teklifi kabul edeceğimi nasıl düşünürsün?”

"Çünkü yapılacak en mantıklı şey bu olurdu."

" Çünkü yapılacak en mantıklı şey bu ," diye alay etti. "Bana mı gülüyordun?"

Kolunu tuttu. "Biz değildik biliyorsun."

"Buna inanamıyorum," dedi kendini onun elinden kurtararak. "Anlıyor musun - Hayır, tamamen seçimsiz olmanın nasıl bir his olduğunu anlayamazsın."

"Sence değil mi?"

"Ah, sence bunu" -kolunu çılgınca salladı- "başka seçeneğin yok mu sayılır? Benimle evlenme emri mi alıyorsun? En azından kendini iyi hissedersin."

"Şu anda harika hissediyorum, sana söylememe izin ver."

"Zavallı mahvolmuş Georgiana Bridgerton'ı kurtararak kendine bir kahraman diyebilirsin. Oysa ben—beni mahveden adamla bana acıyan adam arasında karar vereceğim."

"Sana acımıyorum."

"Ama beni sevmiyorsun."

Saçlarını yolmaya hazır görünüyordu. "Yapmamı ister misin?"

"Numara!"

"Öyleyse Tanrı aşkına Georgie, sorun ne? yardımcı olmaya çalışıyorum."

Kollarını çaprazladı. "Ben hayır kurumu değilim. Senin iyi işlerin olmak istemiyorum ."

"Senin için hayatımı feda etmek istediğimi mi sanıyorsun?"

Bu can yaktı.

Nicholas çabucak, "Öyle demek istemedim," dedi.

Kaşları kalktı. "Bu ikinci kez Bu açıklamayı son birkaç dakika içinde yapmak zorunda kaldı."

Nefesinin altından küfretti ve kadın onun rahatsızlığından zevk alacak kadar sığdı.

En sinir bozucu derecede kibirli sesiyle, "Seni tüm yükümlülüklerden muaf tutuyorum," dedi. "Sen sordun. Hayır dedim. Görevini yaptın."

"Bu benim görevim değil," diye ısırdı. "Bu benim seçimim."

"Daha iyi. Bu, seçimime saygı duyacağınız anlamına gelir . Hayır demek için."

Bir nefes aldı. "Akıllı düşünmüyorsun."

" Açık düşünemiyorum ?" Bir kadına doğru dürüst düşünmediğini söyleyen erkeğe Tanrı yardım etsin. Freddie Oakes, kuzeye Gretna

Green'e giden vagonda da aynı şeyi söylemişti. Georgie bir kez daha duyarsa sonuçlarına cevap verebileceğinden emin değildi.

Nicholas, Sesini alçak tut, diye tısladı. Başını, oyunlarını durdurmuş ve şimdi kendilerine bakan Anthony ve Benedict'e doğru salladı.

"Daha fazla solucan mı buldun?" Georgie seslendi. Sesini nasıl bu kadar neşeli çıkarabildiğini bilmiyordu. Neşeliyken sesi bu kadar neşeli gelmiyordu .

Hayır, dedi Anthony, ama şüpheli görünüyordu. "Kimseyi rahatsız etmezlerse eğlenceli değiller."

"Tamam, peki, devam et o zaman." O kadar geniş gülümsedi ki yanakları acıdı.

Kendini yaralayacaksın, diye mırıldandı Nicholas.

"Kapa çeneni ve gülümse ki bize bakmayı kessinler."

"Sinirli görünüyorsun."

"Kendimi dengesiz hissediyorum," diye tısladı neredeyse. "Bu seni endişelendirmeli ."

Ellerini kaldırdı ve bir adım geri attı, o kadar tepeden bakan bir hareketti ki neredeyse boğazına gidecekti.

"Georgie Teyze, neden Nicholas Amca'ya vuracak gibisin?"

Georgie donakaldı, ancak o zaman yumruk yaptığını fark etti. "Kimseye vurmayacağım," dedi, kendisini gizlemeyen bir merakla izleyen Benedict'e. "Ve o senin amcan değil."

"O değil?" Benedict, Nicholas'tan Georgie'ye baktı ve tekrar geri döndü. Ağzını açtı, kapadı ve sonra bu sefer biraz şüpheli bir ifadeyle Georgie'ye döndü. "Emin misin?"

Georgie bir elini onun göğsüne koydu. Bu bir çeşit ayrıntılı pratik şaka olmalıydı. Shakespeare bile böyle bir maskaralığı hayal edemezdi.

Benedict küçük burnu kırışarak, "Babam ona Nicholas Amca dememiz gerektiğini söylüyor," dedi. "Annemin bize bu sabah seninle ilgilenmemizi söylediğini biliyorum ama babama karşı gelemem."

Elbette hayır, dedi Georgie.

Bu arada Nicholas kenarda durmuş, eğlencesini saklamakta berbat bir iş yapıyordu.

"Babanın dediğini yapmalısın," dedi Benedict'e.

Onayladı. "Bence Nicholas Amca benim amcam olmalı."

Georgie çığlık atmak istedi. Çocuklar bile ona karşı komplo kuruyorlardı.

"George Amca, Nicholas Amca'nın erkek kardeşidir," diye açıkladı Benedict, "bu yüzden onun da bizim amcamız olması bir anlam ifade ediyor."

Georgie, "George Amca senin amcan çünkü Billie Teyzeyle evli," dedi. "Ve Billie Teyze senin halan çünkü o senin babanın ablası."

Benedict gözlerini kırpmayan kocaman gözlerle ona baktı. "Biliyorum."

"Bir insan sırf kardeşi olduğu için senin amcan değildir."

Benedict bunu yaklaşık yarım saniye düşündü. "Ama bir kişi kardeşi ise amcanız olabilir. "

Anthony, en büyük bir çocuğun tüm otoritesiyle, Kareler ve dikdörtgenler gibi, diye araya girdi. "Tüm kareler dikdörtgendir, ancak tüm dikdörtgenler kare değildir."

Benedict başını kaşıdı. "Peki ya daireler?"

"Peki ya daireler?" Anthony karşı çıktı.

Benedikt yukarı baktı. "George Teyze?"

O, başını salladı. Bu , şu anda halledemezdi. Kimse aynı sabah istenmeyen bir evlilik teklifi ve geometri ile uğraşmak zorunda kalmamalı.

Anthony, "Çemberler hakkında hiçbir şey bilmiyorsun," dedi.

Benedict kollarını kavuşturdu. "Evet ediyorum."

"Öyle olsaydın, onları sormazdın, çünkü onların hiçbir ilgisi yok..."

Çocuklar, durun, diye emretti Georgie. "Şimdi."

"Bunu her zaman yapıyor," diye itiraz etti Benedict. "Benden büyük olduğu için düşünüyor..."

"Ben senden büyüğüm."

"Sonsuza kadar değil, değilsin."

"Kim söylüyor?"

"Bana söyler!"

"Durmak!" diye bağırdı.

Senden nefret ediyorum, diye köpürdü Benedict.

Anthony dilini çıkardı. "Senden daha çok nefret ediyorum."

Nicholas sert bir şekilde, "Çocuklar, bunu hemen durdurun," dedi.

Tanrı aşkına, Nicholas'ı dinlemezlerken onu dinlerlerse Georgie çığlık atacaktı.

"O başlattı!" Benedict sızlandı.

"Yapmadım! Çevreleri sordun!"

"Çünkü onlar hakkında bilgi almak istiyordum!"

"Yeter!" Nicholas elini Benedict'in omzuna koydu ama küçük çocuk kendini çekti.

Ve Georgie'nin evrene olan inancı yeniden canlandı. Nicholas da onları yönetmede başarılı değildi.

Benedict ayağını yere vurdu. "Anthony Bridgerton, en çok senden nefret ediyorum ." Sonra yumruğunu geri çekti.

Georgie öne atıldı. "Kardeşine vurma!"

Ama Benedict'in rakibine vurmaya hiç niyeti yoktu. Erkek kardeş. Bunun yerine, küçük eli havada savruldu ve şimdiye kadar fark edilmeyen, göl kıyısındaki saf çamurdan bir köfte bıraktı.

Georgie müdahale etmeye çalışmasaydı, bu Anthony'nin yüzüne çarpacaktı.

Anthony, Georgie'nin omzuna düşerken saf schadenfreude ile nefesi kesildi. Ah, Benedict, diye nefes aldı. " Başın çok belaya girecek ."

"Benediktus!" dedi Nicholas sertçe.

"Ben istemedim!" Benedikt ağladı. "Anthony'yi hedefliyordum."

Nicholas onu kolundan tuttu ve azarlamak için bir adım geri çekti. "Bu onu daha iyi yapmaz."

Ve sonra Georgie - dürüst olmak gerekirse, başına gelenleri söyleyemedi. Hangi çılgın şeytanın elini yanından çektiğini asla bilemeyecekti. Sanki kötü niyetli kukla iplerinin saldırısına uğramış gibiydi.

Omzundan çamuru aldı ve uçmasına izin verdi.

Nicholas'ın boynuna doğru.

Benedict'i hedefliyordum, dedi tatlı bir şekilde.

Sonra çocuklara bakmak gibi bir hata yaptı. Aynı ifadelerle ona bakıyorlardı - gözleri geniş, ağızları daha geniş - ve sonra Benedict neredeyse saygılı bir tonla, "Georgie Teyze, başın çok belaya girecek," dedi.

Nicholas -lanet olsun- günü kurtarmak için içeri daldı. "Çocuklar," dedi aldatıcı bir sakinlikle, "teyzen kendini iyi hissetmiyor sanırım."

Georgie, "İyiyim" diyebilirdi, ancak iyi olmadığı ve bunun bitmesini onun yanıldığını kanıtlamaktan daha çok istediği dışında.

Nicholas çocuklara, "Eve doğru koşun," dedi. "Tam arkanda olacağız."

"Benedict'in başı dertte mi?" Anthony umutla sordu.

"Kimsenin başı dertte değil."

"Georgie Teyze'nin başı dertte mi?"

" Eve ," dedi Nicholas sertçe.

Yüzüne bir bakış attılar ve koşmaya başladılar.

Georgie dişlerini sıktı. "Çamur için üzgünüm."

"Hayır değilsin."

"Haklısın. Değilim."

Kaşları kalktı. "Bu, canlandırıcı derecede hızlı bir teslimiyetti."

"Ben iyi bir yalancı değilim."

"Ben de değilim," dedi omuz silkerek.

"Evet biliyorum."

Sonra ağzı seğirmeye başladı ve Tanrı aşkına bu bardağı taşıran son damlaydı.

"Gülme," diye hırladı resmen.

"Değilim."

Gözleri kısıldı.

Nicholas ellerini havaya fırlatacakmış gibi görünüyordu. "Değilim! İnan bana, burada mizah bulamıyorum."

"Bence yapmalısın..."

"Her ne kadar Edmund'un bana amca statüsü verdiği için gurur duysam da. "

Gülmek istedi. Bundan emindi.

Nicholas, "Bu kadar kendini beğenmiş görünmeyi bırak," dedi. "İkimiz de çamura bulandık."

Ona uzun bir bakış attıktan sonra uzaklaştı.

"George, dur!" Anında yakaladı. "Biz bitirmedik."

"Ben," diye çıkıştı. O bitti . "Babana söyleyebilirsin," dedi, her hecesi bir öncekinden daha kısaydı, "görevini yaptığını ve benden seninle evlenmemi istediğini söyledi. Ve sonra ona hayır dediğimi söyleyebilirsin."

"Sen düşünmüyorsun."

" Cesaret etme ." Öne çıktı, parmağını ona doğru salladı. Havada dürttü ve sonra onu göğsünden dürttü. "Sakın bana kendi fikrimi bilmediğimi söyleme. Beni duyuyor musun?"

"Demek istediğim bu değildi."

"Yine! kendini duyuyor musun Tek bir konuşmada üç kez 'öyle demek istemedim' demek zorunda kalırsanız, belki de sözlerinizin belirsizliğini göz önünde bulundurmalısınız."

"Belirsizlik mi?" o tekrarladı.

Şimdi de gramerini mi düzeltiyordu? Georgie çığlık atmak istedi. "Bence gitmelisin," dedi kısık bir ses tonuyla. Çocuklar yolda onlardan çok önde değillerdi.

"En azından izin ver-"

Kollarından birini belli belirsiz Crake'e doğru uzattı. "Gitmek!"

Nicholas kollarını kavuşturdu ve onun gözlerinin içine sertçe baktı. "Numara."

Geri çekildi. "Ne?"

"Hayır," dedi tekrar. "Gitmeyeceğim. Söyleyeceklerimi gerçekten duyduğuna ikna olana kadar olmaz."

"Niyet. Sen. evlen. Ben," dedi parmaklarındaki kelimeleri işaretleyerek. "Seni çok net duydum."

"Kasten boş konuşma, Georgiana. O sana dönüşmez."

Öne çıktı. "Ne zaman bu kadar küçümseyici oldun?"

Öne çıktı. "Ne zaman bu kadar miyop ve gururlu oldun?"

Bu noktada neredeyse burun burunaydılar ve Georgie köpürüyordu. "Bir beyefendi, bir hanımın reddetmesini zarafetle kabul eder."

"Bir hanımefendi teklifi reddetmeden önce gözden geçirebilir" diyerek karşı çıktı.

"Yaptığım şey bu değil."

"Sana acıdığım için benimle evlenmeni istemiyorum," dedi öfkeyle gergin bir sesle. "Soruyorum çünkü seni kendi hafızamı bildiğimden beri tanıyorum. Senden hoşlanıyorum Georgiana. Sen iyi bir insansın ve bir ahmağın yanlış davranışları yüzünden hayatının geri kalanını tecritte geçirmeyi hak etmiyorsun."

Geri dönüşü boğazında öldü. Çünkü şimdi kendini bir ahmak gibi hissediyordu.

Ne diyeceğini bilemeyen bir ahmak.

Boğazındaki yumrunun tadı gözyaşı gibi olmasından nefret ederek yutkundu. Neden bu kadar kızgın olduğunu anlamamasından nefret ediyordu. ve bundan nefret etmek aslında iyi bir insandı ve hala anlamadı.

Ama hepsinden önemlisi, birinin nazik bir jest yapabileceği, özen ve iyi niyetten başka bir şey olmadığı ve tek istediği çığlık atmak olduğu bu korkunç duruma düştüğünden nefret ediyordu.

"Teşekkür ederim Nicholas," dedi sözlerini dikkatli bir ritimle seçerek. "Sorman çok ince bir davranıştı."

"Düşünceli," diye tekrarladı ve kadın, onun sütlü, alelade kelimeden ürktüğü hissine kapıldı.

"Cevap hala hayır," dedi. "Beni kurtarmana gerek yok."

O kıllandı. "Yaptığım şey bu değil."

"değil mi?"

Teslim olmadan önce bir süre ona baktı. "Evet, tamam, sanırım öyle, ama o sensin , Georgie."

"Ben mi?"

"Bunu başkası için yapmayacağımı biliyor olmalısın."

Kalbi sıkıştı. Ağlamak istedi. O kadar çok ağlamak istiyordu ki nedenini bilmiyordu. Ya da belki de çok fazla neden vardı ve bunları gözden geçirme olasılığı, en çok ağlama isteği duymasına neden oldu.

O, başını salladı. "Hayatımın geri kalanını minnettar hissederek geçirmek istemediğim hiç aklına geldi mi?"

"Saçmalama. Böyle olmazdı."

"Bunu bilemezsin."

Gözlerini tam olarak devirmedi, ama istediğini görebiliyordu. Aksini bilemezsiniz, dedi.

Dengeli bir nefes aldı. "Ben senin kurbanın olamam."

"Bu çok saçma."

"Saçmalama. Bu çok saçma." Sesi çelik gibi oldu. "Lütfen bana her kelimemi küçük düşürmeme şerefini bahşet."

Ona boş boş baktı. "Biliyorsun-"

Georgie topuklarının üzerinde dönüp ondan bir adım uzaklaşırken nefesini tutarak bekledi. Arkasını dönerken bile vücudunun her bir çizgisi hayal kırıklığı ya da belki de öfkeyle kaskatıydı. "Bir şey

dediğimi unut," dedi hararetle. "Arkadaş olmaya çalıştığımı unut. Zor bir noktada olduğunuzu unutun. Sana bir çıkış yolu sunmaya çalıştığımı unut."

Yürümeye başladı, ama onun böyle bir öfkeyle ayrıldığını görmeye dayanamadı, bu yüzden seslendi, "Böyle olma Nicholas. Seninle alakalı değil."

Etrafında döndü. "Az önce ne dedin?" diye sordu, sesi ürpertici bir yumuşaklıkla.

Kafa karışıklığıyla gözlerini kırpıştırdı. "Seninle ilgili olmadığını söyledim," diye tekrarladı.

Ve sonra sadece güldü. O kadar gürültülü bir şekilde güldü ki Georgie söyleyecek bir şey bulamadı. Orada aptal gibi durmuş, bu ana neyin yol açtığını merak ediyordu.

"Biliyor musun," dedi gözlerini silerek, "tam olarak babamın söylediği buydu."

O, başını salladı. "Anlamıyorum."

"Numara. O da yapmadı." Durdu ve eğildi; yolun ikiye ayrıldığı noktaya gelmişlerdi. Bir yol eve, diğeri ise atını bıraktığını tahmin ettiği ahırlara. "Sana iyi günler dilerim."

Gerçekten iyi günler.

Bölüm 8

Bu iyi gitti.

Nicholas'ın hayır diyebileceği hiç aklına gelmemiş olması tuhaf.

Atını Crake'in ahırındaki seyislere teslim ederken, "Bu bir rahatlama," dedi kendi kendine. "Onunla zaten evlenmek istemiyordum."

Eve doğru yürürken boş çimenliğe, "Görevimi yaptım," dedi. "Sordum, reddetti. Artık yapılacak bir şey yok."

Ve sonunda, Crake'in devasa ön kapısını açıp koridora girdiğinde mırıldandı, "Zaten bir fikir uydurmasıydı. Aman Tanrım, ne düşünüyordum? Georgiana Bridgerton .

"Beyefendi?"

Bu, her zamanki gibi havadan cisimleşen Wheelock'tı. Nicholas neredeyse bir adım atladı.

"Sizi şaşırttıysam özür dilerim efendim."

Nicholas, Wheelock'un bu cümleyi kaç defa söylediğini saymaya başlayamadı. Bunu kastetmediği zamanların sayısına yaklaşık olarak eşitti. Wheelock, Rokesbys'e gizlice girmek için yaşadı.

Nicholas, "Bir gezintiye çıktım," dedi. Yalan değildi. Bir gezintiye çıkmıştı . Bir kadından kendisiyle evlenmesini istediği Aubrey Hall'a, boynuna bir çamur yığınıyla vurulmuş ve kesinlikle bu sırayla olmasa da geri çevrilmişti.

Wheelock, Nicholas'ın boynunu silmek için kullandığı çamurlu koluna baktı.

"Ne?" Nicholas kıkırdadı. Wheelock'la böyle kaba bir tavırla konuştuğu için daha sonra pişman olacaktı, ama şu anda başka hiçbir şeyi beceremiyordu.

Wheelock cevap vermeden önce durakladı, bunlardan birinin sükunet ve sükunet örneği olduğunu ve birinin olmadığını açıkça belirtmek için gereken süre kadar. "Sadece yemek için aramam gerekip gerekmediğini sormak istemiştim," dedi.

"Evet," dedi Nicholas. "Numara." Gad, kimseyi görmek istemiyordu. Ama aç kaldı . "Evet, ama odama gönderilsin."

"Nasıl isterseniz efendim, ama şunu ekleyebilir miyim..."

"Şimdi değil, Wheelock."

"Farkında olmak isteyeceksiniz-"

"Banyo," dedi Nicholas. "Yukarı çıkıyorum, banyo yapıyorum, bir şeyler içiyorum ve yatıyorum."

"Sabah on bir buçukta mı?"

"Saat kaç mı?"

"Gerçekten efendim."

Nicholas güzelce eğilerek selam verdi. "O zaman sana veda ediyorum."

Wheelock ona delirmiş gibi baktı. Cehennem, muhtemelen vardı.

Ama Nicholas, Wheelock tekrar seslenmeden önce sadece üç adım attı. "Efendim Nicholas!"

Nicholas homurdandı. "Efendim" görmezden gelebilirdi. "Usta Nicholas" onu Wheelock'un sözünün kanun olduğu çocukluğuna geri attı. Yavaşça arkasını döndü. "Evet, Bay Wheelock?"

"Baban çalışma odasında bekliyor."

"Babam her zaman çalışma odasında bekliyor."

"Çok zekice bir gözlem efendim ama bu sefer sizi bekliyor."

Nicholas tekrar inledi, bu sefer maksatlı bir ses tonuyla.

"O halde, içeceklerinizi Lord Manston'ın çalışma odasına yönlendireyim mi?" diye sordu Wheelock.

"Numara. Odama lütfen. Orada yemek için yeterince uzun olmayacağım."

Wheelock şüpheli görünüyordu ama başını salladı.

"Onları babamın çalışma odasına göndereceksin, değil mi?" Nicholas sordu.

"Her iki yere de efendim."

Nicholas bunun geldiğini görmeliydi. "Aman Tanrım, etkileyicisin."

Wheelock nezaketle başını salladı. "Elimden geleni yapıyorum efendim."

Nikolai başını salladı. "Dünyayı uşaklar yönetseydi..."

"Böyle bir ütopyayı ancak hayal edebiliriz."

Nicholas, iğrenç ruh haline rağmen gülümsedi ve babasının çalışma odasına gitti. kapı açtı, bu yüzden duvara hafifçe vurdu ve içeri girdi.

"Ah," dedi Lord Manston, masasından başını kaldırarak. "Döndün."

"Gördüğünüz gibi."

Başını Nicholas'ın omzuna doğru eğdiğinde babasının alnı kırıştı. "Sana ne oldu?"

Nicholas'ın gerçeği söylemeye hiç niyeti olmadığı için sadece "Burası çamurlu" dedi.

Babası pencereye doğru baktı. Yağmur yağacak gibi görünüyordu ama ikisi de sabahtan beri kuru olduğunu biliyorlardı. "Anlıyorum," diye mırıldandı.

Nicholas, "Göl kenarındaydım," dedi.

Babası yüzüne sakin bir gülümseme yerleştirip başını salladı.

Nicholas bir nefes verdi ve bekledi. Neden burada olduğunu biliyordu. Üç iki bir ...

"Ona sordun mu?"

İşte oradaydı.

"Henüz değil," diye yalan söyledi. Neden olduğundan emin değildi. Muhtemelen kendini aptal gibi hissettiği için. Reddedilmiş bir aptal.

"Aubrey Malikanesi'ne bu yüzden gitmedin mi?"

Anthony ve Benedict ile ilgileniyordu. İdeal bir an değildi."

"Hayır, sanırım değil." Lord Manston kıkırdadı. "Edmund onlara küçük korkular derken şaka yapmıyordu. Onu pejmürde mi götürüyorlardı?"

"Pek sayılmaz. Onları iyi ele almış gibi görünüyordu."

Lord Manston'ın gözleri anlamlı bir şekilde çamura kaydı.

Bir kazaydı, dedi Nicholas. o kesinlikle babasına Georgiana'nın attığını söylemek üzere değildi.

Babası hafifçe omuz silkti. "Olur böyle şeyler."

"Gerçekten öyleler." Nicholas, bu kadar önemsiz bir konuşmayı ne kadar sürdürebileceklerini merak etti.

"İyi bir anne olacak."

"Muhtemelen yapacak," diye yanıtladı Nicholas. Başka bir adamın çocukları için. Hayır bu.

Hayır demişti.

Numara.

Hepsi bu kadardı. Yarın İskoçya'ya dönebilir. Ya da en azından babasına Georgie'nin teklifini reddettiğini söyler söylemez.

Ama önce bir banyo. "Eğer hepsi buysa, efendim..."

Babası, "Adamım özel ehliyetle Londra'dan döndü" dedi.

Nicholas neredeyse inledi. "Ne kadar uygun."

"Başpiskoposun bana bir iyilik borcu vardı."

Nicholas, "Başpiskoposun sana bir iyilik borcu var," diye tekrarladı. Bu sözlerin bu sırayla söylendiği pek sık duyulmazdı.

"Borçlu," diye düzeltti babası. "Şimdi bile öyleyiz."

Nicholas, babasına bir iyilik borçlu olan Canterbury Başpiskoposuna yol açan bir dizi olayı hayal edemiyordu. "Umarım hoşgörünüzü boşa harcamamışsınızdır."

Babası ona bir bakış attı. "Kendin söyledin Benim için Edinburgh'a geri dönmen gerekiyor. Üç haftalık yasakları gerçekten beklemek istiyor musun?"

Nikola bir nefes aldı. "Kabul etmeyebileceği hiç aklına geldi mi?"

"Aptal olma. Georgiana mantıklı bir kız. Dünyanın nasıl işlediğini biliyor."

Nicholas, "Dünyanın nasıl çalıştığını bildiğimi sanıyordum , " diye mırıldandı.

"Neydi o?"

Nikolai başını salladı. "Hiçbir şey değil."

Ve sonra kendi kendine: "Kesinlikle hiçbir şey."

GEORGIE'nin aptallık ettiğini anlaması tam bir saatini aldı.

Bundan iki saat sonra, bu konuda bir şeyler yapması gerektiğine karar verdi.

Çoğu öğleden sonraları yaptığı gibi, oturma odasında annesiyle birlikte oturuyordu. Annesi nakış işinde çalışıyordu. Georgie de aynı şeyi yapıyordu, çoğu öğleden sonra alışkanlığı değildi bu. Sepetini her zaman yanında bulundururdu; en azından nakışa saldırmayı düşünüyormuş izlenimi vermek zorundaydı, ama genellikle pencereden dışarı bakıyor ya da bir kitap okuyordu.

Ancak bugün, dikişleri üzerinde çalışmak için ilham almıştı. İğne yukarı, iğne aşağı. İğne yukarı, iğne aşağı.

Süslü veya çiçekli bir şey yok, sadece düzgün, düz bir dikiş çizgisi. İğne yukarı, iğne aşağı. Neredeyse mekanik hissediyordu. Garip bir şekilde tatmin ediciydi.

Nicholas'la önceki gece yemekte yaptığı konuşma, ona doktorun Anthony'nin elindeki çalışmasından ne kadar etkilendiğini hatırlatmıştı. Dikişler, bir nakış kasnağında gördüğü kadar düzgün ve düzenliydi. Ve uluyan, kıvranan bir çocukta.

Bu yeterlilik seviyesine ulaşmak için ne kadar eğitim gerektiğini merak etti.

İğne yukarı, iğne aşağı.

Georgie kaşlarını çattı. İşi bir yarayı dikecek kadar iyi olur mu? Muhtemelen değil. Çizgisi düz ve düzgündü ama kumaşı deri değildi.

Gerçek bir yarayı dikiyor olsaydı, bir nakış kasnağı boyunca gerilmiş muslin ile yapabileceği gibi altına ulaşamazdı.

Aman Tanrım, Georgiana, dedi annesi. "Seni hiç nakışına bu kadar odaklanmış görmemiştim. Ne üzerine çalışıyorsun?"

Georgie'nin ona düzgün, düzenli ve düz bir çizgiden daha ilginç bir şey oluşturmayan dikiş sırasını göstermekten başka seçeneği yoktu.

Annesi kafası karışmış görünüyordu ama Georgie, "Eee, bu ne anlama geliyor?" diye sorduğunda ilgi gösteriyormuş gibi yapmadığını düşündü.

Georgie, "Hiçbir şey," diye itiraf etti. "Arka arkaya kaç tane aynı dikişi yapabileceğimi görmek için kendime meydan okuyacağımı düşündüm."

"Ey. Bu takdire şayan bir hedef gibi görünüyor. İğne işinin daha yaratıcı yönlerine geçmeden önce temel konularda uzmanlaşmak gerekir."

Georgie annesinin çemberine bakmaya çalıştı. "Ne üzerine çalışıyorsun?"

"Sadece birkaç çiçek." Leydi Bridgerton işini kaldırdı. Gerçekten sadece birkaç çiçek. Bir başyapıttan başka bir şey değildi. Pembe şakayıklar, mor süsenler, narin beyaz şeyler - hepsi yeşilin olası her tonunda yapraklarla iç içe.

Benedict'in sanatsal yeteneğini nereden aldığı açıktı.

Bu harika, dedi Georgie.

Annesi zevkten kızardı. "Teşekkür ederim canım. Kumaş üzerinde çalışmadan önce kağıt üzerinde tasarlamak için birkaç gün harcadım. Eskiden daha spontane olmaya çalışırdım ama bir şeyleri planlamam gerektiğini fark ettim."

"İğne işinden çok zevk alıyorsun, değil mi?"

"Ben yaparım. Gerçekten yaptım."

Annesinin sesindeki bir şey Georgie'nin merakını uyandırdı. "Neredeyse şaşırmış gibisin."

"Şaşırmadım..." Leydi Bridgerton'ın kaşları çatıldı ve yüzüne uzak bir bakış yerleşti, insanın kendi zihninin derinliklerindeyken aldığı türden. "Sanırım bunu gerçekten hiç düşünmedim," dedi, "ama yaratılışta büyük bir tatmin duygusu var."

"Yaratılış mı?"

"Ve tamamlama. Ve birinin her ikisinden de sorumlu olduğu bilgisi."

Georgie, nakış kasnağının üzerinde yürüyen düzgün dikiş sırasına baktı. Mavi ipi sepetinde yığının tepesine yakın bir yerde olması dışında hiçbir sebep olmadan kullanmıştı, ama şimdi bundan hoşlandığını fark etti. Rahatlatıcıydı.

Ve sonsuz. Mavi okyanustu, gökyüzüydü. Ve eğer kumaşı kasnaktan gevşetirse, sonsuza kadar devam edebilecek olan iplik.

Tek yapması gereken sınırları kaldırmaktı.

Aubrey Hall'u severdi. Gerçekten yaptı. Ve ailesini de seviyordu. Ama buradaki duvarlar yıllardır üstüne çökmüştü, o kadar yavaş yavaş fark etmemişti ki.

Nicholas ona bir seçenek sunmuştu. Belki de doğru seçim değildi; ama teklifini anında reddetmekle aptallık etmişti. Mantığa karşı gururu seçmişti ve ona kendini açıklaması için bir şans bile vermemişti.

Evet, teklif etmesinin tek sebebi babasının onu İskoçya'dan geri çağırmasıydı, ama belki...

Belki ...

Belki daha fazlası vardı?

Ya da belki değil, ama belki olabilir ?

Ve olmasa bile, kaderinde aşkı, tutkuyu, kalpleri ve çiçekleri ve aşk tanrılarının ve meleklerin yükseklerde şarkı söylediği her şeyi bulması kaderinde olmasa bile...

Belki yine de buna değerdi.

Peki bir evlilik teklifini reddetmek nasıl mümkün olabilirdi?

Georgie ayağa kalktı. "Ben Crake'e gidiyorum."

Annesi ona gözle görülür bir şaşkınlıkla baktı. "Şimdi?"

"Evet." Artık kararını verdiğine göre, Georgie yola çıkmaya kararlıydı. "Bir araba alacağım."

"Yok canım? Bir araba mı?"

"Yürümekten daha hızlı."

"Aceleniz mi var?"

"Numara."

Evet. Ya Nicholas bu öğleden sonra İskoçya'ya gittiyse? Her şey düşünüldüğünde pek olası değil ama mümkün. Ve kendini aptal gibi hissetmez mi?

Annesi pencereye döndü ve kaşlarını çattı. "Yağmur gibi görünüyor canım. Bence gitmemelisin."

Aslında demek istediği şuydu : Yağmurda dışarı çıkmamalısın çünkü üşütebilir, nefes almayı bırakabilir ve ölebilirsin.

Georgie annesine güven verici bir şekilde gülümsedi. "Bir bölüm geçirdiğimden beri bir yıldan fazla oldu, anne. Gerçekten onlardan büyüdüğümü düşünüyorum."

Annesi cevap vermedi ve Georgie ondan buharı tüten bir kase fazla demlenmiş çay ısmarlamasını yarı yarıya bekledi. Bu, Georgie'nin gençliğinde yaygın bir ritüeldi - annesinin hiç şüphesiz hayatını defalarca kurtardığından emin olduğu bir ritüeldi.

"Anne?" Sessizlik garip bir hal aldıktan sonra Georgie sordu.

Annesi bir iç çekti. Bu havada kimsenin dışarı çıkmasını tavsiye etmem" dedi. "En azından havanın birkaç dakika içinde olacağını düşündüğüm şekilde değil."

Sanki işaret etmiş gibi, pencere camına şişman bir yağmur damlası çarptı.

Her iki Bridgerton hanımı da pencereden dışarı bakıp bir damla daha düşmesini bekleyerek hareketsiz kaldılar.

Hiçbir şey değil.

"Yanlış alarm," dedi Georgie neşeyle.

"Şu gökyüzüne bak," diye karşı çıktı Lady Bridgerton. "Saniyede daha da uğursuz hale geliyor. Sözlerime dikkat edin, eğer şimdi Crake'e giderseniz, ya yolda ölüme yakalanırsınız ya da bir gece orada mahsur kalırsınız."

Ya da eve dönerken ölümümü yakalayın, diye espri yaptı Georgie.

"Şaka yapmak için ne bir şey."

Uyarı.

Bir yağmur damlası daha.

İkisi de tekrar pencereden dışarı baktılar. Leydi Bridgerton içini çekerek, "Sanırım bir arabaya binebilirsin," dedi.

Uyarı. Splatsplatsplat.

Yağmur evi yağmaya başladı, ilk yağ damlacıkları yerini keskin iğnelere bıraktı.

Artık gitmek istediğine emin misin ?" diye sordu Leydi Bridgerton. Georgie başını salladı.

Bu öğleden sonra Billie'nin evde olduğundan bile emin değilim, dedi annesi. "Arpa tarlaları hakkında bir şeyler söyledi ve dürüst olmak gerekirse, ne olduğunu bilmiyorum. Gerçekten dinlemiyordum. Ama yapacak çok işi olduğu izlenimini edindim."

Şansımı deneyeceğim, dedi Georgie, annesinin kız kardeşini ziyaret etmeye niyetli olduğu varsayımını düzeltme zahmetine girmeden.

Ping!

Leydi Bridgerton pencereye döndü. "Bu dolu mu?"

Tanrım, diye mırıldandı Georgie. Dakika harekete geçmeye karar verdi, evren ona karşı geldi. Kar yağmaya başlarsa şaşırmazdı.

Mayısta.

Georgie pencereye doğru yürüdü ve dışarı baktı. Alt dudağını ısırarak, "Belki biraz beklerim," dedi. "Havanın düzelmesi durumunda."

Ama olmadı.

Bir saat seslendi.

Sonra yağmur yağdı.

Sonra durdu, ama o zamana kadar karanlıktı. Georgie daha korkusuz bir kadın olsaydı ya da belki daha aptal olsaydı, ailesine arabaya bindiğini söyleyebilirdi (karanlık çamurlu yollarda bir arabaya binmesine asla izin vermezlerdi).

Ancak bu, hem evde hem de gece gelişinin en alışılmışın dışında olacağı Crake'de çok fazla soruyu davet ederdi.

"Yarın," dedi kendi kendine. Yarın Crake'e gidecekti. Yarın Nicholas'a aptal olduğunu söyleyecekti ve evet demeye pek hazır olmasa da hayır demese sorun olur muydu?

Akşam yemeğini odasına aldı, Nicholas'ı bir daha gördüğünde ona ne söyleyeceğini planladı ve sonunda sürünerek yatağa girdi.

Sabaha kadar kalacağını düşündüğü yer.

Yanlış düşündü.

9. Bölüm

G eorgie aniden yatakta doğruldu, sersem ve sersemdi. Saatin kaç olduğu ya da neden uyandığı hakkında hiçbir fikri yoktu ama kalbi hızla çarpıyordu ve nabzı hızla atıyordu ve...

Musluk.

İçgüdüsel olarak, yatağının başına doğru geri çekildi. Hala sesi ayırt edemeyecek kadar şaşırmıştı.

Musluk.

Kedilerinden biri miydi?

Taptaptap.

Alt dudağını dişlerinin arasına aldı. Bu son ses farklıydı, aynı anda birkaç küçük dokunuş gibi. Daha doğrusu, hemen hemen hepsi aynı anda. Ve kesinlikle bir kedi değildi.

Taptaptaptap.

Yine oradaydı, onun penceresinden mi geliyordu?

Bu imkansızdı. Belki bir kuş? Ama bir kuş neden bir noktaya defalarca vursun? Yapıldı mantıksız. Bir insan olması gerekiyordu, ancak bir insan olamazdı . Çok yüksekteydi. Bir çıkıntı vardı ve bir insanın üzerinde durabileceği kadar geniş olduğunu sanıyordu, ama oraya ulaşmanın tek yolu, babasının her zaman eve çok yakın olduğundan şikayet ettiği devasa meşeye çıkmaktı. Ama öyle bile olsa, bir dalda sürünerek çıkmanız gerekir.

Bir kişinin ağırlığını eve kadar taşıyacağını düşünmediği bir dal.

Ağaç tepelerini kovalarken olağanüstü aptal riskler aldığı bilinen kız kardeşi Billie bile böyle bir girişimde bulunmamıştı.

Ayrıca, yağmur sadece birkaç saat önce durmuştu. Ağaç ıslak ve kaygan olurdu.

Ah, cennet aşkına, dedi Georgie. Yatağından aşağı atladı. Bir hayvan olmalıydı. Son derece zeki bir hayvan veya aşırı derecede aptal bir insan.

Musluk. Musluk. Musluk.

Veya çakıl taşları. Biri penceresine çakıl taşları atıyordu.

Bir an düşündü — Nicholas . Ama Nicholas asla bu kadar aptal olmazdı. Ayrıca, neden gizlice girsin ki?

Ve yeniden. Nicholas aptal değildi. Bu onun hakkında en çok sevdiği şeylerden biriydi.

Yavaşça pencereye yaklaştı, ömrü boyunca nedenini bilmese de. Biri çakıl atıyorsa, kendi başına içeri giremeyeceği anlamına geliyordu. Yine de, iyi bir önlem almak için bir şamdan aldı, perdeleri yana itti ve dışarı baktı. Ama hava göremeyecek kadar karanlıktı, bu yüzden şamdanı kolunun altına sıkıştırdı ve ardından pencereyi açmak için iki elini de kullandı.

"Dışarıda kim var?" o fısıldadı.

"Benim."

Dondu. Bu sesi tanıyordu.

"Senin için geldim Georgiana."

Lanet olsun. Freddie Oakes'dı.

Sessiz patilerin üzerinde pencere pervazına kadar sıçrayan Judyth hemen tısladı.

Bulutlu bir geceydi, ama evin fenerlerinden yeterince ışık geliyordu, onu ağaçta, tam gövdeyle birleştiği yerdeki uzun dalın üzerinde tünemiş halde görebiliyordu.

Georgie onun fısıltısını haykırmaya çalıştı. "Tanrı aşkına senin burada ne işin var?"

"Mektubumu aldın mı?"

"Evet ve belki de cevap yazmadığımı fark etmişsindir." Georgie kolunun altındaki şamdanı aldı ve öfkeyle ona doğru salladı. "Gitmen gerek."

"Sensiz gitmeyeceğim."

"Deli," dedi kendi kendine. "O sert, çılgın-"

"Sana kızgınım," diye bitirdi. Gülümsedi ve kadının tek düşünebildiği şuydu - ne kadar beyaz dişler israfı. Her halükarda Freddie Oakes yakışıklı bir genç beyefendiydi. Sorun şu ki, bunu biliyordu.

"Seni seviyorum Georgiana Bridgerton," dedi yine o kendinden emin gülümsemesiyle. "Karım olmanı istiyorum."

Georgie inledi. Buna bir an inanmadı. Ve onun buna inandığını da düşünmüyordu.

Freddie Oakes ona aşık değildi. Sadece onunla evlenmesine izin vermesi için öyle olduğunu düşünmesini istedi. Gerçekten onun bu kadar saf olduğunu mu düşünüyordu? Bayanlarla daha önce bu kadar bariz bir ranzaya düşeceğini düşünecek kadar başarılı mıydı?

"Bu senin kedin mi?" O sordu.

Onlardan biri, diye yanıtladı Georgie, Judyth'i geri çekerek. Gümüş gri kedi şimdi yüksek sesle tıslıyordu, küçük pençeleri havada fırıl fırıl dönüyordu. "O çok iyi bir karakter yargıcı."

Freddie hakareti anlamamış gibiydi. "İkinci mektubumu aldın mı?" O sordu.

"Ne? Numara." Judyth'i yere indirdi. "Ve bana yazmamalısın."

"Ezberledim" dedi. "Ondan önce varırsam diye."

Sevgili Tanrı'm.

Freddie, dedi, biri seni görmeden gitmelisin.

" Sevgili Georgiana'm ," diye mırıldandı.

"Durmak! Şimdi." Gökyüzüne bakmak için başını çevirdi. "Sanırım yine yağmur yağacak. O ağaçta güvenli değil."

"Beni önemsiyorsun ."

Hayır, sadece o ağaçta güvenli olmadığını belirtiyordum, diye karşılık verdi. "Tanrı neden rahatsız ettiğimi biliyor olsa da. Bu havada ancak bir aptal tırmanabilirdi ve ben kesinlikle hayatımda daha az aptalla tırmanabilirdim."

"Beni çabuk yaraladınız, Bayan Bridgerton."

İnledi.

"Mektupta bu yoktu," diye açıkladı.

"Mektubun içinde ne olduğu umurumda değil!"

"Okumayı bitirdiğimde anlayacaksın," dedi.

Georgie gözlerini devirdi. Tanrı onu korusun.

"İşte yazdıklarım." Büyük bir konuşmadan önce insanların yaptığı gibi boğazını temizledi. " Senden haber alamamış olmam beni daha çok üzüyor. "

"Dur," diye yalvardı.

Ama yapacağını bildiği gibi yola devam etti. " Mektubumda sana kalbimi açtım. Sevgi ve bağlılık sözleri yazdım ve sadece sessizlik duydum. Mektubumu asla almadığına inanabilirim, çünkü beni sessizlikle yaralamayacak kadar iyi kalpli ve sevimlisin. "

Beklentiyle yukarı baktı.

Georgie, Sana ilk mektubu aldığımı söylemiştim, dedi.

Bu onu söndürdü. Ama sadece anlık. "Pekala," dedi, insanın mantığı ve gerçeği görmezden gelmeye karar verirken kullandığı bir tonda, "Ben de şunu yazdım: Seni şevkimle korkuttuysam özür dilerim. Bunun seni çok umutsuzca sevdiğim için olduğunu biliyor olmalısın. Bunu başka bir bayan için hiç hissetmedim. "

Georgie alnının bir eline düşmesine izin verdi. "Dur Freddie. Sadece dur. İkimizi de utandırıyorsun. Ama en çok sen."

"Utanmıyorum," dedi dramatik bir elini kalbinin üzerine koyarak. Bu hareket onun sallanmasına neden oldu ve Georgie nefesi kesildi, öyle olduğuna ikna oldu. inme. Ama ağacı fark ettiğinden daha iyi

kavramış olmalıydı, çünkü tüneğinde dimdik durdu, bacakları onun penceresine doğru uzanan uzun dala sarılıydı.

"Cennet aşkına Freddie, kendini öldürmeden önce geri dönmelisin."

"Benimle evlenmeyi kabul edene kadar bu ağaçtan çıkmayacağım."

"O zaman bir yuva yapmayı düşünmelisin çünkü bu asla olmayacak."

"Neden bu kadar inatçısın?"

"Çünkü seninle evlenmek istemiyorum!" Georgie önce Judyth olarak kenara çekildi, sonra Blanche pencere pervazına zıpladı. "Dürüst olmak gerekirse Freddie, evlenecek başka birini bulamıyor musun?"

"Seni istiyorum . "

"Ah, lütfen. Beni gerçekten sevmediğini ikimiz de biliyoruz."

"Tabii ki-"

"Freddie."

Judyth tısladı. Blanche aynı şeyi yaptı ama Blanche her zaman Judyth'in yaptığını yaptı. O noktada Cat-Head sıçradı ve şimdi arka arkaya üç düşman kedi vardı, hepsi Freddie'ye dik dik bakıyordu.

"İyi." Ağzı sert bir çizgide birleşti ve tüm tavrı değişti. "Seni sevmiyorum. ben kimseyi sevmiyorum Ama evlenmem gerek. Ve sen bu iş için en iyi kadınsın."

"Bu iş için en iyi kadının işi gerçekten isteyen bir kadın olduğu düşünülebilir."

"O kadını bulma lüksüm yok," diye karşılık verdi. "Artık evlenmem gerek."

"Ne kadar borçlusun ? "

"Oldukça," dedi. "Sen çeyiz ve hoşgörünün mükemmel birleşimisin."

"Beni böyle mi ikna etmeyi düşünüyorsun?"

" İyi yoldan gitmeye çalıştım ," dedi.

"Kaçırmak mı?"

Alçak sesle el salladı ve Georgie'nin bir kez daha güvenliği için nefesinin kesilmesine neden oldu. Ama kaymadı. Bir keresinde birinin

ona Freddie'nin doğal bir atlet olduğunu, Eton'daki kriket sahalarını yönettiğini söylediğini hatırladı. Bunun için Tanrıya şükür, çünkü henüz yere yuvarlanmamasının tek sebebinin bu olduğunu hissediyordu.

"Her şeyi doğru yaptım" dedi. "Seninle dans ettim. Seni bir kitapçıya götürdüm."

"Beni oradan kaçırdın."

Omuz silkti. "Alacaklılarım takvimimi önemli ölçüde ilerletti. Şimdi lütfen, eğer istersen. Başka seçeneğin yok. Bunu mutlaka biliyor olmalısınız. Şöhretin paramparça."

"Sayende!"

"O zaman seni telafi etmeme izin ver. Evlenince her şey geçecek. Adımın korumasına sahip olacaksınız."

Adının korunmasını istemiyorum, diye köpürdü Georgie.

"Sen Bayan Oakes olacaksın," dedi ve Georgie onun onu kasten görmezden mi geldiğini yoksa konuştuğunu fark edemeyecek kadar kendi büyüklüğüne mi kapıldığını dürüstçe anlayamadı.

Ona doğru eğildi. "Babam öldüğünde sen Leydi Nithercott olacaksın."

"Bayan Bridgerton olarak kalmayı tercih ederim."

"Bayan Bridgerton bir kız kurusu." Şubeyi incelemeye başladı. "Bir kız kurusu olmak istemezsin."

"Kes şunu Freddie!" Georgie ona artan bir panikle baktı. Dalın onu penceresine kadar tutacağını kesinlikle düşünmemişti.

"İçeri geliyorum."

"Sen değilsin."

"Kaderini kabul et Georgiana."

"Çığlık atacağım," diye uyardı.

Aslında ona güldü, kretin. "Çığlık atacak olsaydın, şimdiye kadar yapardın."

"Olmamamın tek nedeni, erkek kardeşimin bu gece burada olması ve seni yakınımda bir yerde bulursa bağırsaklarını deşmesi."

"Yani umursuyorsun."

Aman Tanrım, bu adam aptaldı. "Kardeşim hakkında," diye tısladı. "Onun cinayetten hapse atıldığını görmek istemiyorum. Ve başka bir skandala ihtiyacım yok. Zaten hayatımı mahvettin."

"Öyleyse düzeltmeme izin ver."

"Sanırım baştan beri planın."

Kendini birkaç santim ileri iterken tekrar omuz silkti. "Daha iyisini yapmayacaksın."

"Freddie, yapma! Kilonuzu desteklemez."

"Bana bir ip at."

"Benim ipim yok! Neden yatak odamda bir ipim olduğunu düşündün? Ve Tanrı aşkına, geri çekilin."

Dinlemedi.

Yaklaşmayın, diye uyardı Georgie. Dalın onun ağırlığını taşıyacağından endişelenmeye başlamıştı. Düşündüğü kadar eğilmiyordu.

"Benimle evleneceksin ," diye hırladı.

versem daha kolay olur mu?"

Durdurdu. "Bunu yapardın?"

"Numara!" Elini koyabileceği en yakın nesneyi -bir kitabı- aldı ve ona fırlattı.

"Ah!" Onu omzuna attı. "Kes şunu!"

Bir kitap daha fırlattı.

"Ne yapıyorsun lan?"

"Onurumu koruyorum," diye çıkıştı. Öne eğilmeye çalıştı ama kediler yoldaydı. Gözlerini Freddie'den ayırmadan onları birer birer aldı ve yere fırlattı. "Eğer senin iyiliğini düşünüyorsan," diye uyardı onu, "beni seninle evlenmeye ikna etmeye çalıştığın son sefer ne olduğunu hatırlayacaksın."

“Bir—İsa Mesih olma!”

Bir hokkayla kafasına vurdu.

"Burada bir tane daha var," diye hırladı. "Bir sürü mektup yazarım."

Yüzü tatsız bir şeye dönüştü. "Bu zahmete değmeyeceğini düşünmeye başlıyorum."

"Yani sana söylüyorum ," diye tısladı. İkinci mürekkep hokkasını ona fırlattı, ama o kaçmak için hareket ederken, Cat-Head (hiçbir zaman üç kedisinin en zekisi olmamıştı) tekrar pervaza sıçradı , uğursuz bir çizik attı ve kendini pencereden dışarı fırlattı. .

"Kedi Kafası!" Georgie öne atılarak onu yakalamaya çalıştı, ama o daha kollarını pencereden dışarı çıkarmadan kedi Freddie'nin yüzündeydi.

"Çek onu üstümden!" Freddie çığlık attı.

“Kedi-Kafalı! Kedi-Kafa, geri dön!” Georgie sesini alçaltmaya çalışarak tısladı. Diğer yatak odaları köşedeydi, bu yüzden şans eseri kimse Freddie'nin acı çığlığını duymayacaktı.

Freddie kediyi pençeleyerek onu yerinden çıkarmaya çalıştı ama Cat-Head sımsıkı tutundu, tüylü bir ahtapotun yarısı gibi Freddie'nin kafasına dolandı.

Pençeleri olan tüylü bir ahtapotun yarısı.

"Seni kahrolası..." Freddie'nin sözleri, kediyi orta bölümünden yakalarken öfkeli bir homurtuya dönüştü.

“Kedimi fırlatmaya cüret etme!” Georgie uyardı.

Ama Freddie onu zaten karnından yakalamıştı. Kedi Kafası güçlü bir kedi çığlığı attı ve Freddie onu fırlatıp attı.

Freddie için işler iyi gitmedi.

Cat-Head muhteşem bir performans sergiledi. Havada asılı kalmış, tüyleri her yönden dışarı çıkmış gibi göründüğü korkunç bir andan sonra, pençelerini başka bir daldan sarkan bir yaprak yığınına soktu ve sonra kendini emniyete aldı.

Freddie ise dengesini tamamen kaybetti. Satın almak için pençe atarken sıkıntılı bir şekilde uludu, ama boşunaydı. Daldan kaydı ve yere düşerken alt dallara çarparak düştü.

"Aman Tanrım." Georgie'nin sözleri bir anda ortaya çıktı. pencereden dışarı doğru eğilirken küçük, dehşetli bir gıcırtı. "Aman Tanrım." O öldü mü? Onu öldürmüş müydü? Kedisi onu öldürmüş müydü?

Koridordaki masadan bir fener alarak odasından çıktı.

"OhmyGodOhmyGodOhmyGod..." Merdivenlerden aşağı, koridordan kayarak ve çıplak ayaklarıyla ön kapıdan çıktı. "Aman Tanrım."

Ağacın dibindeydi, hareketsiz yatıyordu. Başı kanıyordu ve şimdiden bir gözü şişip kapanmış gibiydi.

"Bay. Meşe mi?" diye sordu tereddütle, ona doğru adım adım yaklaşarak. "Freddi mi?"

İnledi.

Tanrıya şükür. O ölmedi.

Biraz daha yaklaştı, ayak parmağıyla kalçasını dürttü. "Bay. Oakes, beni duyabiliyor musun?"

"Orospu."

Yani bu bir evetti.

"Yaralandın mı?"

Ona kötü niyetli bir bakış attı. Bir şekilde daha kötü olan tek gözlü kötü niyetli bir bakış.

"Eee, nerede yaralandın?" o değiştirdi.

"Her yerde, seni kahrolası moron."

"Biliyorsun," dedi, "bunun tamamen senin hatan olduğunu ve burada yardım çağırabilecek tek kişi olduğumu düşünürsek, biraz daha kibar olmayı düşünebilirsiniz."

Feneri daha yakın tuttu. Karanlıkta ne kadarının kandan olduğunu söylemek zor olsa da kafasında çok fazla kan vardı. inkpot. Ama en

kötüsü bu değildi. Sol kolu sadece doğal olmayan bir açıyla bükülmüştü, bu kesinlikle insanlık dışıydı.

Yüzünü buruşturdu. "Sanırım kolunu kırdın."

Cevabı, hepsi ona yöneltilmiş bir dizi aşağılık lanet oldu.

"Bayan Georgiana? Bayan Georgiana!"

Sabahlığıyla ön basamaklardan aceleyle inen Thamesly'ydi. Georgie, olay yerine ilk gelenin uşağın olacağına şaşırmamıştı. Her zaman acayip derecede iyi işitmişti.

"Bayan Georgiana, ne oldu?"

"Bir kaza oldu," dedi, gözlerini başka yöne çevirmesi gerekip gerekmediğini merak ederek. Thamesly'yi tam üniformadan daha az bir şeyle gördüğünü sanmıyordu. "Bay. Oakes yaralandı."

Gözleri genişledi. "Bay Oakes mi dediniz?"

"Yaptım."

Thamesly yerde yatan adama baktı. "Kolunu kırmış gibi görünüyor."

Georgie başını salladı.

"Oldukça acı verici görünüyor."

"Öyle, seni aptal," diye bağırdı Freddie yerden, "ve yapmazsan..."

Thamesly küçük bir adım attı ve Freddie'nin eline bastı. Georgie'ye, "Tıbbi yardım istemek için oldukça geç," dedi. "Yaraların hayati tehlike oluşturmadığı çok açıkken bir doktoru rahatsız etmekten nefret ediyorum."

Georgie'nin gözleri yaşlarla doldu. Aile kahyasını hiç o anda olduğu kadar sevmemişti.

Thamesly, "Yüzünü de kesmiş gibi görünüyor," dedi. Aşağıya baktı ve sonra tekrar yukarı çıktı. "Bu iz bırakacak."

Georgie, "Düzgün diktirmezse olmaz," dedi.

"Gecenin bir yarısı," dedi Thamesly, sahte bir pişmanlıkla iç çekerek. "Ne yazık ki."

Georgie gergin bir kahkahayı bastırmak için ağzını kapatmak zorunda kaldı. Uzanıp uşağı kolundan tuttu ve onu Freddie'den (ve ondan) uzaklaştırdı. "Bunun için sana tapıyorum," diye fısıldadı, "ama sanırım ona yardım etmemiz gerekiyor. Eğer ölürse…"

"Ölmeyecek."

"Ama yaparsa, vicdanım sorumlu olacak."

"Bu salağın tepeye tırmanmasının sorumluluğunu kesinlikle üstlenmiyorsun..." Thamesly başını kaldırıp baktı. "Ağaçtan düştüğünü varsayıyorum."

Georgie başını salladı. "Odama girmeye çalışıyordu."

Thamesly'nin burun delikleri uğursuzca alevlendi. "Onu kendim öldüreceğim."

Thamesly'nin kendine özgü monotonluğunda olduğu gibi, neredeyse komikti. Hemen hemen.

Georgie telaşla, "Böyle bir şey yapmayacaksın," diye fısıldadı. "Babası bir baron. Onu yaralayarak paçayı kurtarabilirim ama kesinlikle sen yapamayacaksın."

"O sizin ilginizi hak etmiyor, Bayan Georgiana."

"Hayır, ama sen yapıyorsun." Georgie ona baktı. Thamesly'yi söyleyecek kadar ileri gitmezdi. ona ikinci bir baba olmuştu, ama hatırlayabildiği sürece hayatında sakinleştirici, şefkatli bir varlık olmuştu ve onu derinden önemsiyordu.

"Onun için uykumu kaçırmayacağım." Georgie, hâlâ yerde kaynamakta olan Freddie'ye doğru başını salladı. "Ama yaralarını gerektiği gibi görmediğimiz için cezalandırılmış olsaydın, kendimi asla affetmezdim."

Thamesly'nin soluk mavi gözleri sulandı.

Georgie, "Ona yardım sağlamamız gerekiyor," dedi, "sonra da onu buradan çıkarmalıyız."

Thamesly başını salladı. "Anne babanı çağıracağım."

"Numara!" Georgie, şaşırtıcı bir aciliyetle onun kolunu kavradı. "Burada olduğunu kimse bilmese daha iyi olur."

"Yaptıklarının bedelini ödemeli."

"Kabul ediyorum, ama ikimiz de ödeyeceğim kişinin ben olduğunu biliyoruz. Olaya başka biri girerse sessiz kalmamız mümkün değil." Georgie ağzını bükerek kaşlarını çattı, çabucak önce eve sonra da ahırlara baktı. "Bir arabayı bağlayabilir misin?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Bir arabayı bağlayabilir misin?" diye tekrarladı.

"Elbette," diye yanıtladı. Burnunu çekti, onun yeteneklerini sorgulamasına açıkça gücendi.

"Ayakkabı, palto ve bandaj olarak kullanabileceğimiz bir şey almak için içeri koşacağım. Arabayı bağla, biz de onu yoldan bir yere götürelim."

"Ve sonra ne?"

"Ve sonra biz..." diye düşündü, parmaklarını çimenlere tekmelerken yüzünü buruşturarak. "Sonra biz..."

Ne yapacaktı?

"Hanımım?"

Başını kaldırdı. Gerçekten yapabilecekleri tek bir şey vardı.

"Ve sonra Nicholas'ı alırız."

10. Bölüm

"S ir."

Nicholas kulağında vızıldayan böcek neyse onu savurdu ve yuvarlandı.

"Beyefendi! Beyefendi!"

Derin bir nefes alarak uyandı, dik otururken titredi. Uykusu bölündüğünde hiçbir zaman iyi uyanmamıştı.

"Bu ne? Sorun nedir?"

... söylediğini sandığı şeydi. Gerçek muhtemelen çok daha karışıktı. Gözlerini kırpıştırarak açtı. Wheelock, yatağının yanında duruyordu, bir mum tutuyordu.

"Tekerlek mi? Ne şeytan?"

"Sana ihtiyaç var," diye fısıldadı Wheelock. "Thamesly buradaydı."

Uyku hâlâ beynini buğulandırıyorsa, bir anda gitmişti. "Thameli mi? Niye ya? Ne? Biri yaralandı mı?"

Wheelock, "Tüm ayrıntıları elde edemedim," dedi. "Ama seni ve sadece seni uyandırmamı istediğini bilmen gerektiğini düşündüm."

"Ne oluyor be?" Nicholas kendi kendine mırıldandı.

Wheelock bir kağıt parçası uzattı. "Bunu senin için bıraktı."

"Artık burada değil mi?"

"Numara. Hemen yola çıktı. Bayan Georgiana'yı daha fazla yalnız bırakamayacağını söyledi."

"Gürcistan!" Nicholas yataktan fırladı, tökezleyerek kıyafetlerini almak için gardıroba gitti. Wheelock çoktan oradaydı, elinde bir gömlek vardı ama Nicholas önce Thamesly'nin mesajını okumak istedi.

"O ne diyor?" diye sordu Wheelock.

Nicholas birkaç kısa cümleyi Wheelock'un mumunun ışığında okudu. "Fazla değil. Sadece o ve Georgiana'nın yardımıma ihtiyaçları var ve benim eski Millston çiftlik evine gideceğim."

"Sanırım bu o..."

"—Billie'nin yıllar önce bileğini burktuğu yerde, evet. Hâlâ bakımsız olduğuna inanıyorum, değil mi?"

"Depolama için kullanılıyor ama orada kimse yaşamıyor."

Nicholas korku dolu bir aceleyle giysilerini çekiştirdi. "Thamesly sana bir şey söyledi mi? Georgiana mı? o hasta mı? Yaralandı mı?"

Wheelock başını salladı. "Sanmıyorum, hayır. Başka birinin tıbbi müdahaleye ihtiyacı olduğunu söyledi."

"Başkası? Onunla kimin işi olur ki..." Nicholas saate doğru baktı ama suratı seçemeyecek kadar karanlıktı. "Saat kaç?"

"Yarım iki, efendim."

Nicholas nefesinin altında yemin etti. Bir şey çok yanlıştı.

"Çizmeleriniz efendim." Wheelock onları tuttu. "Daha az gürültü yapmak için onları dışarıda giymenizi önerebilir miyim?"

Nicholas hem onaylayarak hem de hayranlıkla başını salladı. "Her şeyi düşünüyorsun, değil mi?"

"Bunu yapmak benim işim, efendim."

Büyük merdivenden sessizce inerek, çoraplı ayaklarıyla odadan çıktılar. Nicholas gecenin bu geç saatinde Crake'ten nadiren geçerdi. Tüm Rokesby'ler ülkede erken teslim olma eğilimindeydi. Sayısız nişan ve eğlencenin sabahın erken saatlerine kadar insanı meşgul edebileceği Londra gibi değildi.

Ev karanlıkta farklıydı. Ay ışığı büyük salonda fısıldıyor, zeminde ve duvarlarda kayan soluk çizgiler ve gölgeler oluşturuyordu. Mutlak bir sessizlik hüküm sürüyordu, ama hava garip bir şekilde beklenti içindeydi, sanki nefesini tutuyormuş, bir şeyin -ya da birinin- sessizliği delip geçmesini bekliyormuş gibi.

Nicholas bundan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi.

Merdivenlerin sonunda Wheelock, elini koluna koyarak onu durdurdu. "Beni dışarıda bekleyin efendim," diye fısıldadı. "Bir dakika içinde orada olacağım."

Nicholas kaybedecek zamanları olmadığını tartışmak istedi, ancak Wheelock o kelimeleri söyleyemeden hızla uzaklaştı ve Nicholas onun arkasından seslenerek evi uyandırma riskini göze almayacaktı. Bunun yerine Dışarı çıktı, nihayet çizmelerini giymek için ön basamaklarda durdu. Bir an sonra uşak elinde kendi ayakkabıları ile yeniden ortaya çıktı.

"Seninle geliyorum," dedi Wheelock.

"Sen?" Nicholas bunu beklemiyordu.

Wheelock derin bir hakaretle geri çekildi. "Beyefendi."

"Atabilir misin?" Nicholas sordu.

"Tabiki yapabilirim."

Nicholas ona başıyla onayladı. "O zaman gidelim."

YAKLAŞIK ON DAKİKA sonra eski çiftlik evine yaklaştılar ve Nicholas yan taraftan parlayan bir ışığın -muhtemelen bir fenerden geldiğini- gördü. "Sanırım bu taraftan," dedi Wheelock'a, söylenmesi gerekir ki, şaşırtıcı derecede usta bir süvariydi.

Bineklerini yavaşlattılar, köşeyi döndüler ve Nicholas mülkü çevreleyen eski taş duvarın yakınında üç kişiye benzeyen birini gördü. Georgie ve Thamesly çömelmiş, yüzüstü yatan, uzaktan kimliği belirsiz üçüncü bir kişiye bakıyorlardı.

“Gürcistan!” diye bağırdı fısıltıyla. Yukarıya baktı, duruşunda bariz bir rahatlama vardı.

Bineklere bakarım, dedi Wheelock, eyerlerinden aşağı atlarken.

Nicholas dizginleri ona verdi ve acele etti.

"Gürcistan," dedi tekrar. "Ne oluyor? Hepiniz...” Aşağı baktı. "Lanet olsun."

Onu kenara çekti. "Freddie Oakes mı?"

Georgie başını salladı. "O kolunu kırdı."

Oakes tükürmeye hazır görünüyordu. "Küçük b-"

Thamesly, Oakes'in bacağına bastı. "Bir hanımın huzurunda düzgün konuşma hakkında ne demiştik?"

Aferin Thamesly, diye mırıldandı Nicholas.

Georgie, "Kafasını da kesti," dedi. "Kanamayı yavaşlattım ama tamamen durduramıyorum." Alnına, saç çizgisine yakın tuttuğu bir bandajı kaldırdı.

Işığı içeri getirin, dedi Nicholas.

Thamesly feneri yaklaştırdı. Kurumuş ve sızan kandan bunu anlamak zordu ama Oakes'ın şakağında çok da ciddi olmayan bir yırtık varmış gibi görünüyordu. Yüzünün geri kalanı oldukça iyi kazınmıştı ama aktif olarak kanamıyordu.

Georgie, "Çok fazla kan kaybetmiş gibi görünüyor," dedi. "Olayların üzerinden bir saatten fazla zaman geçti."

Nicholas, "Neredeyse kesinlikle olduğundan daha kötü görünüyor," diyerek onu temin etti. "Saç derisi yoğun şekilde vaskülarize edilmiştir. Her zaman vücudun diğer kısımlarından daha fazla kanar."

"Çok şükür" dedi.

O yukarı baktı. "Onun için endişeleniyor musun?"

ölmesini istemiyorum ."

Nicholas hızlı bir değerlendirme yaptı. Tam bir inceleme yapmadan doğru dürüst bir yargıda bulunamayacaktı ama şimdilik Freddie Oakes iyi olacakmış gibi görünüyordu.

Nicholas, Georgie'ye "Ölmeyecek" dedi. "Töreler yazık. Her ne kadar..." Daha yakından baktı, Thamesly'yi fenerle daha da yakınlaştırdı. "Kanının renginin değişmesiyle biraz kafam karıştı."

Ah, bu mürekkep, dedi Georgie. "Ona bir hokka fırlattım. Bunu gömleğinde de görebilirsin."

"Zooklar!" Oakes aniden bağırdı. "Sen misin, Rokesby?"

"Gerçekten," diye yanıtladı Nicholas, sesi gergindi. Georgie'nin kendisinin ve Freddie Oakes'ın Eton'a aynı anda gittiklerini bilip bilmediğini hatırlayamadı, bu yüzden ona baktı ve "Birlikte okula gittik," dedi.

"En iyi arkadaşlar," dedi Freddie, imza niteliğindeki sırıtışlardan biriyle.

Nicholas, "En iyi iki arkadaş değildik," dedi.

Ama Freddie bunların hiçbirine sahip değildi. "Ah, yaşadığımız zamanlar."

Nikolai başını salladı. "Hiç zamanımız olmadı. Hiçbiri."

"Ay, damızlık olma."

"Kavga mı?" diye tekrarladı Georgie.

Nikola omuz silkti. Bunun ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. "Kımıldama," dedi Freddie'ye. "Koluna bakmam gerek."

"Seni birkaç yıldır görmedim," diye devam etti Freddie. "Ne oldu... altı mı? Sekiz?"

Nicholas onu görmezden geldi.

"On?"

"Kımıldama," Nicholas ısırdı. "Yaralarını tedavi etmemi istiyor musun, istemiyor musun?"

Evet-evet, dedi Freddie, kelimeyi tereddütlü iki heceye ayırarak. "Gerektiği halde muhtemelen burada ne yaptığın hakkında en ufak bir fikrim bile yok diyebilir."

Yakınlarda oturuyorum, dedi Nicholas.

Georgie başını içeri uzattı. Doktor olmak için okuyor.

"Ey!" Oakes'ın yüzü anında aydınlandı. "Öyle söylemeliydin." Tekrar Georgie'ye baktı. "Biz en iyi arkadaşız."

Nicholas, "Biz en iyi iki arkadaş değiliz," diye tersledi. Georgie'ye baktı. "Hile yaptığı için kovuldu"

"Ayrılmak istendi," diye düzeltti Freddie.

Georgie, Nicholas'a baktı. "Aynı şey değil mi?"

Nikola omuz silkti. “Hiçbir eğitim kurumundan ayrılmam istenmediyse bilemem.”

Benim hatam değildi, dedi Freddie. "Winchie bana yanlış cevaplar verdi, aptal göt."

Nikola gözlerini devirdi. Tanrı onu aptallardan korusun.

"Ama biz arkadaşız , değil mi?" Freddie, Nicholas'ın omzuna neşeli bir tokat atmak için yaralanmamış kolunu kullandı. "Bir ara Londra'ya gel. Seni kulübe götüreceğim. seni tanıştırayım. Bütün insanları tanıyorum.”

Nicholas ona sert bir bakış attı. "Senin arkadaşın olmak istemiyorum ve hiçbir insanla tanıştırılmak istemiyorum. Yine de çeneni kapatırsan kolunu kırarım." Georgie'ye baktı. "Özür dilerim."

Ona geniş gözlü küçük bir sallama verdi kafa. Bir şey olursa, değişimden büyülenmiş görünüyordu. "Affe gerek yok."

"Bana ne olduğunu anlatmak ister misin?" sessizce sordu.

"Daha sonra" dedi. "Yaralarına baktıktan sonra."

Nicholas, Oakes'in yaralı kolunu dikkatlice elle muayene etti.

"Gah!"

Nicholas otomatik olarak, "Üzgünüm," dedi.

"Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

"Bana dokunmasını istemiyorum," dedi Freddie.

Benimle evlenecektin , dedi Georgie inanamayarak.

"Tamamen farklı," diye homurdandı Oakes. "O zaman beni incitmek istemedin."

"Ah, her zaman seni incitmek istemişimdir."

Nicholas bunun üzerine biraz boğuldu. "Gerçekten yardım etmek istiyor musun?" ona sordu.

"Ben yaparım. Gerçekten yaptım." Bütün yüzü aydınlandı. "Kısmet gibi. Biz sadece bunu konuşuyorduk."

"Kırık kolumdan mı bahsediyordun?" diye sordu Freddie.

"Kırık kolun değil , " dedi Georgie. Ona alaycı bir bakış attı. "Tanrı aşkına Freddie, mantıklı ol."

"Beni ağaçtan attın!"

Nicholas etkilenmiş bir şekilde Georgie'ye baktı. "Onu ağaçtan mı attın?"

"Keşke."

Thamesly feneri daha yakın tutarak, "Bir kedinin işin içinde olduğuna inanıyorum," dedi.

"Ah." Nicholas, Freddie'nin yüzüne bir kez daha baktı. "Bu çizikleri açıklıyor."

"Bazıları," dedi Freddie somurtarak. "Geri kalanlar ağaçtandı."

"Kedi seni ısırdı mı?" Nicholas sordu. İronik olarak, Freddie'nin tüm yaralanmaları arasında en tehlikeli olanı bir kedi ısırığı olabilir.

"Numara. Ama lanet olası keskin pençeler."

Korktu, dedi Georgie.

"Vurulmalı," diye tükürdü Freddie.

Thamesly tekrar bacağına bastı.

Nicholas, "Bayan Bridgerton'ın kedisi hakkında kötü konuşmam," diye tavsiyede bulundu. "Aslında, benim tarafımdan verilen doğrudan bir soruyu yanıtlamadıkça, hiç konuşmamanızı isteyeceğim."

Freddie'nin ağzı düz bir çizgi halini aldı ama başını salladı.

"İyi. Kımıldama. Gömleğini senden keseceğim."

Nicholas, Edinburgh'dan eve yanında küçük bir tıbbi malzeme getirmişti -onsuz asla seyahat etmezdi- ve Crake'ten ayrılmadan önce onu kapmıştı. Küçük bir makas çıkardı - çarşafları kesmek için pek ideal değil, ama yapmak zorunda kalacaklardı. İlk kesimi yaptığında muhtemelen kumaşı daha hızlı yırtabilirdi ama Oakes'in kolunu gereğinden fazla itmek istemiyordu.

Bunu yapabilirim, dedi Georgie.

Ona baktı.

"Onun gömleği. kesebilirim. Bu şekilde ben yaparken onun yüzüne bakabilirsin."

"İyi bir fikir." Nicholas ona makası verdi.

Georgie sırıttı ve işe koyuldu.

Nicholas, "Uygun makaslarla daha hızlı gider," dedi.

"Anladım," diye temin etti onu ve gerçekten de öyle yaptı.

Nicholas dikkatini tekrar Oakes'in alnına çevirdi. Ana yaranın kesinlikle temizlenmesi gerekiyordu. Sağlık çantasında sakladığı küçük viski şişesini çıkardı ve birazını bir mendile döktü.

"Bu irade-"

"Sting, biliyorum," dedi Freddie sertçe.

Nicholas ona belli belirsiz bir onay işareti verdi. Muhtemelen bütün gece söylediği en mantıklı şeydi.

Nicholas yüzündeki kanı temizlerken Freddie irkildi, ama bu beklenen bir şeydi. Nicholas, açık bir yara üzerinde viski sunulduğunda hiç çekinmeyen birini görmemişti. Georgiana onun yanında hâlâ özenle gömleğin üzerinde çalışıyor, minik makasla minik kesikler yapıyor, mükemmel (ve gereksiz yere) düz bir çizgide hareket ediyordu.

"Neredeyse bitti," dedi.

Nicholas onun sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordu.

Yaraya daha yakından bakarak, "Bunun dikiş gerektirdiğinden emin değilim," dedi Freddie'ye, "ama muhtemelen yakın zamanda kulüpte yüzünü göstermek istemeyeceksin," dedi.

"O kadar mı kötü?" diye sordu Freddie.

“Daha çok mürekkep. Kan kadar kolay çıkmaz.”

Hasta görünüyor, dedi Thamesly.

"Ve kedinin seni ısırmadığından, yalamadığından, bunun gibi bir şey olmadığından emin misin?" Nicholas sordu.

“Bir kedi tarafından yalanmak tehlikeli midir?” diye sordu.

"Yalnızca açık bir yaradaysa."

"Çok şükür" dedi. "Bir hafta içinde ölmüş olacağım."

Freddie ağzının içinde bir şeyler mırıldandı. Nicholas kelimeleri tam olarak çıkaramadı, ama yaraya biraz fazladan viski dökmesi onun için yeterliydi.

"Kediyi mi söylüyordun?" Nicholas mırıldandı.

Freddie ona dik dik baktı. "Isırmadığına, yalamadığına, tükürmediğine, işemediğine eminim..."

"Tamamlandı!" Georgie, Freddie'yi ustalıkla keserek, son karesini gösterişli bir şekilde yaptığını duyurdu. Nicholas'a baktı. "Şimdi ne yapıyoruz?"

Thamesly, "Gözlerini başka yöne çevirsen," dedi. Solgun bir tavırla Freddie'nin artık çıplak göğsünü işaret etti.

Georgie, "Onu göremezsem tedavi edemem," dedi.

"Bay. Rokesby onu tedavi etmek için burada."

"Ve ben onun asistanıyım." Nicholas'a oldukça sert bir bakış attı. "Ben senin asistanınım, değil mi?"

"Kesinlikle" dedi. Ve bunu kastetmişti. Harika bir iş çıkarıyordu. "Atel gibi davranacak bir şeye ihtiyacımız olacak." Nicholas iki uşağa baktı. Thamesly feneri tutuyordu, o yüzden isteğini Wheelock'a yöneltti. "Yıllık bir sopa ya da başka bir şey bulabildin mi?"

Wheelock, Nicholas'ın elleriyle gösterdiği ölçümü alırken gözlerini kıstı. "Hemen efendim."

Nicholas hastasına döndü ama Georgiana ile konuştu. "Kemiği atel etmeden önce yerleştirmemiz gerekiyor."

"Peki bunu nasıl yapacağız?"

Nicholas, "Başına yaklaşın," dedi. "Kolunun üstünü tutmana ihtiyacım var. Sıkıca. Onu hareketsiz tutmanız çok önemlidir. Çekiş sağlamak için kolunun alt kısmını çekeceğim. Bu, kemiğin uçlarını ayıracak, böylece onları tekrar uygun hizaya getirebilecektim."

Başını salladı. "Bunu yapabilirim."

"Onlardan biri" -Freddie başını uşaklara doğru salladı- "omuzumu tutabilir mi?"

Nicholas sert bir sesle, "Miss Bridgerton ya da hiç kimse," dedi. "Senin seçimin."

Freddie bir an fazla tereddüt etti, bu yüzden Nicholas, "Bu iki kişilik bir iş" dedi.

Tam anlamıyla değildi, ama iki kişiyle bir kişi olmaktan kesinlikle daha kolaydı.

"İyi," dedi Freddie. "En kötüsünü yap."

Georgie, Elimizden gelenin en iyisini isteyeceğinizi düşünmeliyim, dedi. Nicholas'a sevimli, küçük bir gülümseme gönderdi ve o fark etti- Bundan zevk alıyor.

Hayır, gerçekten zevk alıyordu.

Geri gülümsedi.

"Hazır mısın?" ona sordu.

Başını salladı.

Freddie'ye baktı. "Acıyacak."

"Zaten öyle."

"Daha çok acıtacak. Bir şeyler ısırmak ister misin?"

"Gerek yok," diye alay etti Freddie.

Nicholas yüzünü hastasınınkine yaklaştırdı. "Emin misin?"

"Bence de?" Freddie endişeli görünmeye başlamıştı.

Nicholas, Georgie'ye döndü. "Hazır mısın?"

O hevesle başını salladı.

"Üç deyince. Bir iki-"

Oakes kan donduran bir çığlık attı.

Nicholas tiksintiyle, Henüz bir şey yapmadık, dedi.

" Acıyor ."

Böyle bir bebek olmayı bırak, dedi Georgie.

"Daha iyisini bilmeseydim," dedi Freddie, "bundan hoşlandığını düşünürdüm."

Georgie dişlerini göstererek yaklaştı. "Ah, ben , " dedi. “Bundan kesinlikle zevk alıyorum.”

"Kana susamış-"

“ Söyleme ,” diye uyardı Nicholas.

Georgie Freddie'ye, "Seni daha iyi hissettirecekse," dedi, "benim zevkim öncelikle akademik niteliktedir. Seninle çok az ilgisi var.”

"Kendi adına konuşun Bayan Georgiana," diye geldi Thamesly'nin sesi. "Bay Oakes'in acısından ve sıkıntısından büyük zevk alıyorum."

Wheelock'ın başı görüş alanına girdi. "Benim gibi."

Neşeli uşaklar çetesi, diye mırıldandı Freddie.

"Pekâlâ," dedi Wheelock. “Aslında, hiç olmadığım kadar neşeli olduğumu söyleyecek kadar ileri giderdim.”

Nicholas, "O kadar da zor bir başarı değil," dedi. "Genelde neşeli çehrenizle tanınmıyorsunuz."

Wheelock o kadar geniş bir şekilde gülümsedi ki Nicholas neredeyse onu görünce ürkecekti. "Aman Tanrım," dedi, "bu kadar çok dişin olduğunu bilmiyordum."

"Otuz iki, efendim," dedi Wheelock, boğumuyla bir kesici dişe hafifçe vurarak. "İyi ağız hijyeninin önemini anlamak için tıp fakültesine gitmeye gerek yok."

“Ona geri dönebilir miyiz?” diye sordu Freddie, çiş ve huysuzlukla.

Daha başlamadık bile, dedi Nicholas. "Geçen sefer biz bir şey yapamadan çığlık attın."

"İyi. Ben ısırmak için bir şeyler alacağım.”

Herkes durup etrafa baktı.

"Bir sopam var," dedi Wheelock. Orta boy bir dalı kaldırdı. “Bir atel ararken onu toplama cüretinde bulundum. Ki bende de var." Oakes'in ulnasından birkaç santim daha kısa olan orta kalınlıkta bir sopayı havaya kaldırdı. Nicholas onaylarcasına başını salladı. Mükemmel olurdu.

Freddie dalı istediğini belirtmek için başını salladı. Wheelock önce onu ağzına sivri uçlu getirdi.

"Wheelock," diye azarladı Nicholas.

Wheelock içini çekti ve dalı doğru yöne çevirerek harika bir gösteri yaptı. Oakes onu dişlerinin arasına aldı ve Nicholas'ın devam etmesi için homurdandı.

"Hazır mısın, Georgie?"

Başını salladı.

"Bir... İki... Üç ."

Freddie'den buruk bir inilti koptu ama Nicholas ilk denemede kemiği yerine oturttu. "Mükemmel," dedi kendi kendine, emin olmak için uzvunu kontrol ederek. "Atetik mi?"

Wheelock ona sopayı verdi.

"Biriniz gömleğini ikiye ayırabilir mi? Bir parçayı sopa için, diğerini bir sapan yapmak için kullanacağız."

"Kesebilirim," dedi Georgie.

Nicholas ona, "Bu şekilde daha hızlı olacak," dedi. "Daha önce yırtacaktım ama arayı bozmaktan endişelendim."

"Ey. İyi. Bütün çalışmalarımın boşuna olduğunu düşünmekten nefret ediyorum. Ya da daha kötüsü" - yırtılmayı kolaylaştırmak için kumaşın kenarını kesmek için durakladı - "sadece yapacak bir şey vermek için bana bir şey veriyordun."

"Hiç de bile. Sen vazgeçilmezdin."

Işıldadı ve bir an için Nicholas nefes almayı bıraktı. Gecenin körüydü, fener ve ay dışında zifiri karanlıktı.

Ve onun gülümsemesi.

Georgiana Bridgerton böyle gülümsediğinde, gökyüzüne uzanıp güneşi yakalamak, ona bir tepside sunmak istedi.

Sadece karşılaştırmadığını kanıtlamak için.

"Nicholas?"

Ona ne oluyordu?

"Nicholas?"

Bu, evlenmeyi asla düşünmediği Georgie'ydi. Onunla evlenmeyi düşündüğünde hayır demiş olan Georgie.

Georgie, kim...

"Beyefendi!"

Göz kırptı. Wheelock ona dik dik bakıyordu.

Uşak, "Bayan Bridgerton adınızı en az iki kez aradı," dedi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Nicholas. "Ben sadece... düşünüyordum..." Başını salladı. "Üzgünüm. Bu ne?"

Atel, dedi Georgie, Freddie'nin gömleğinin bir parçasını tutarak.

"Sağ. Tabii ki." Nicholas onu elinden aldı ve odaklanacak tıbbi bir şeye sahip olmak için hem hevesli hem de rahatlamış bir şekilde aşağı baktı.

Derme çatma çubuğu yerinde tutmak için bezi kullanarak kolu sardı. Freddie'ye, "Bir an önce bir doktora görünmek isteyeceksiniz," dedi. "Uygun bir atelle seni sıraya sokabilecek."

"Bay Oakes'ın nekahat dönemi boyunca bir dal kullanmak isteyeceğini düşünmüyor musunuz?" Georgie alay etti.

Nicholas yarım bir gülümsemeyle, "Gerekirse işe yarar," dedi. "Fakat zorunlu ilaçlardan başka bir şeyle daha rahat edecek."

Eh, etkilendim, dedi Georgie, Nicholas'ın Freddie'nin kolu için bir askı hazırlarken onu izleyerek. "Herkes evinin rahatlığında elini kolunu sallayabilir."

"Kimse?" Nicholas mırıldandı.

"Biraz eğitim almış herkes," diye düzeltti. "Gecenin köründe bir sopa ve bir fenerden başka bir şey olmadan bunu yapmak yetenek ister."

Ve viski, dedi Nicholas, selam vermek için matarayı kaldırarak.

"Yüzü için olduğunu sanıyordum."

Bir yudum aldı. "Ve iyi yapılmış bir işi selamlamak için."

"Öyleyse..." Elini uzattı.

"Doğru," dedi. "Hiç sahip olmadın."

"Bay. Rokesby," dedi Thamsely elle tutulur bir onaylamamayla. "Elbette Bayan Bridgerton'a içki ikram etmiyorsunuz."

Nicholas kahyaya baktı. "Gecenin köründe dışarıdayız, gömleksiz bir adamla ilgileniyoruz ve sen buna mı itiraz ediyorsun?"

Thamesly uzun bir süre ona baktı ve sonra şişeyi elinden kaptı. "Önce bir içki içmem şartıyla," diye mırıldandı. Bir tanesini geri fırlattı, sonra Georgie'ye verdi. "Kayıp."

"Teşekkürler, Thamesly," dedi, gözleri uşakla Nicholas arasında gidip gelirmişcesine - Bu gerçekten oldu mu?

Şişeyi Nicholas'a geri vermeden önce zarif bir yudum aldı. "Bu iğrenç."

"Buna alışırsın."

"Bana biraz mı?" diye sordu Freddie.

"Hayır," dedi herkes bir ağızdan.

"Buggers," dedi Freddie somurtkan bir şekilde.

"Dil, Bay Oakes," dedi Thamesly.

"Lütfen bir daha üzerime basma," diye inledi Freddie.

"Çeneni kapalı tut ve bir anlaşma yapalım."

Nicholas, Georgie'nin gözünü yakaladı ve ikisi de kahkahalarını bastırdı.

"Bölebilirsem," dedi Wheelock, "onunla ne yapacağımıza karar vermemiz gerekiyor. Onu kurtlara bırakmak istesem de öylece bırakamayız."

"Kurtlar var mı?" diye sordu Freddie.

"Konuşuyorsunuz Bay Oakes," diye uyardı Thamesly.

Kurtlar yok, dedi Georgie biraz sabırsızca. "Aman tanrım."

Nicholas, "Birimizin onu evinde görmesi gerekecek," dedi. "Ya da en azından bir koçluk hanına. Sanırım oradan kendi başının çaresine bakabilir." Freddie'ye döndü. "Bunun hakkında kimseye tek kelime bile etmeyeceğini söylemeye gerek yok."

"Yaparsan," diye araya girdi Georgie, "herkese bir ev kedisi tarafından düştüğünü söylerim."

Freddie hırlamaya hazır görünüyordu ama o konuşamadan Thamesly onu ayak parmağıyla dürttü.

"Onu arabaya yükle," dedi Thamesly. "Onu Kurbağa ve Kuğu'ya götüreceğim."

"Emin misin?" diye sordu. "En az iki saatlik bir yol. Küflü Ördek çok daha yakın."

Thamesly, "Bölge dışındaysa en iyisi," dedi. "Ayrıca, ana yolda olacak. Londra'ya ulaşım aracı kiralaması onun için daha kolay olacak."

Georgie başını salladı. "Ama sen arabayı alırsan, ben nasıl..." Nicholas'a baktı.

"Evde görüşürüz" dedi. "Eğer seni daha rahat ettirecekse, Wheellock bizimle gidebilir."

Thamesly, "Beni daha rahat ettirecek," dedi .

"Tanrı aşkına Thamesly," dedi Georgie. "Benim için mi yoksa itibarım için mi endişeleniyorsun? Çünkü eğer benim içinse, Bay Rokesby'nin şimdiye kadar göremeyeceğin kadar onurlu bir adam olduğunu biliyorsundur. Ve eğer benim itibarım içinse, Tanrım, mahvolacak ne kaldı?"

Thamesly uzun bir süre ona baktı, sonra tekrar Freddie'nin bacağına bastı.

"Lanet olsun! Tek kelime etmedim!"

"Bu," dedi Thamesly, "sadece eğlence içindi."

Bölüm 11

"Bir kelime Bay Wheelock?" Georgie, Nicholas ve Thamesly'nin Freddie Oakes'ı arabaya yüklemesine yardım etmeye gitmeden önce elini kahyanın koluna koydu.

"Elbette Bayan Bridgerton. Bu ne?"

Yan tarafı işaret ederek başını hafifçe salladı. "Sizin için sakıncası yoksa özel olarak." Nicholas'ın onu duyabileceğini sanmıyordu, ama üzgün olmaktansa güvende olması daha iyi.

Wheelock başıyla onayladı ve birkaç adım uzaklaştılar.

"Ehrm..." Nasıl başlamalı? Ne demeli? Karar verdi: "Sıra dışı bir isteğim var."

Wheelock hiçbir şey söylemedi ama kaşları kalktı, devam etmesi gerektiğini işaret etti.

Georgie boğazını temizledi. Bu olması gerekenden çok daha zordu. Ya da belki de olması gerektiği kadar zordu. Bu öğleden sonra büyük bir hata yapmıştı ve kimse hatalarını düzeltmenin kolay olması gerektiğini söylememişti.

"Bay Rokesby'nin benden onunla evlenmemi istediğini biliyor olabilirsin," dedi.

"Farkında değildim," diye yanıtladı Wheelock, yüzünde hiçbir duygu belirtisi yoktu, "ama şaşırmadım."

"Pekala, peki..." En iyi nasıl devam edeceğine karar vermeye çalışarak tekrar boğazını temizledi. Wheelock'a teklifi reddettiğini pek söyleyemedi. Nicholas'ı oğlu gibi seviyordu. Aslında, her zaman en genç Rokesby'nin kuluçkadaki favorisi olduğundan şüphelenmişti.

"Ona bir cevap vermedim," diye firar etti. En azından doğru cevap değil.

Wheelock'ın kaşları bir kez daha kalktı. Bu sefer, diye düşündü Georgie, Nicholas'ı hemen kabul etmediği için onu ya deli ya da aptal olarak değerlendirdi.

"Bu akşam onunla bu konuyu konuşma fırsatına sahip olmak isterim," dedi.

"Sabaha kadar bekleyemez mi?"

Daha fazla açıklama için baskı yapmamasını umarak başını salladı.

"Onu hayal kırıklığına uğratmayı planlamadığınızı varsayabilir miyim?"

Yapabilirsin, dedi Georgie sessizce.

Wheelock başını sallayarak yavaşladı. "Sana Aubrey Hall'a kadar eşlik edersem doğru anı bulman zor olur."

"Bu benim düşüncemdi."

"Ama Bay Thamesly'nin uygunsuzluktan haberdar olmasını istemiyorsunuz."

"Benim de düşüncem buydu."

Wheelock'ın dudakları büzüldü. "Belirli bir şekilde yaşamaya çalışıyorum bir dizi kural ve standart ve bu, Bayan Bridgerton, neredeyse hepsine aykırı."

"Sadece neredeyse mi?" umut dedi.

"Gerçekten," dedi, daha iyi kararına karşı oldukça açık bir şekilde. İçini çekti, ama fazla dramatize edilmişti ve açıkçası onun yararınaydı. "Bay Thamesly arabayı alıp gittikten sonra bir tür saçma sapan şeyler uyduracağım. Bay Rokesby ile baş başa kalacaksınız."

"Teşekkürler Bay Wheelock."

Burnundan aşağı ona baktı. "Beni kararımdan pişman etmeyin, Bayan Bridgerton."

"Asla yapmam," diye yemin etti Georgie.

Thamesly, arabasının koltuğunda yanında oturan huysuz bir Freddie Oakes ile yuvarlanıp gittiğinde, Wheelock, atının sağ ön ayağını desteklediğini "fark etti".

Nicholas kendi bineğinin eyerini kontrol ettiği yerden baktı. "Emin misin? Yolda engellenmemiş görünüyordu. "

"Ben sanıyordum ki..." Wheelock işaret etti. "Orası. Şunu gördün mü?"

Georgie hiçbir şey görmedi ve Nicholas'ın da görmediğinden oldukça emindi, ama Wheelock onlara konuşmaya daha fazla katkıda bulunma fırsatı vermedi. "Onu geri götürmek zorunda kalacağım," dedi. "Aksi takdirde yaralanma riskine gireriz. Benim ağırlığımı kaldırabileceğini sanmıyorum."

Hayır, elbette hayır, diye mırıldandı Nicholas. Ama asıl plan üçünün de Aubrey'e gitmesi olduğu için biraz çelişkili görünüyordu. Georgie'yi bırakmak için salon. "Sanırım hepimiz Aubrey Hall'a yürüyebiliriz ama..."

"Zamanımız yok," dedi Wheelock başını sallayarak. "Gün doğumuna zaten çok yakın. Hizmetçiler yakında ayağa kalkacaklar."

Sana güveniyorum, dedi Georgie, Nicholas'a. Müdahale etmek için doğru zaman gibi görünüyordu. "Ve dürüst olmak gerekirse, birlikte hiç yalnız kalmamışız gibi."

Mavi gözleri onunkilerle buluştu. "Emin misin?"

"Bana saldıracak ve yerle bir edecek misin?"

"Tabii ki değil!"

"O zaman eminim."

Tanrım, Georgie, dedi Nicholas nefesinin altından.

" Beni dil için azarlama." Küçük bir kahkaha attı. "Bu gece olanlardan sonra, kesinlikle hakkım var."

"Bu gece hakkında," dedi Wheelock, "asla konuşmayacağız."

Nicholas, "Teşekkürler Wheelock," dedi. "Tamamen."

"Benim için bir onurdur efendim. Şimdi izin verirseniz, geri başlamalıyım. Ev halkı uyanmadan önce Crake'te olsam en iyisi."

Nicholas, "Güvenli olduğu kadar hızlı hareket edin," dedi.

"Ah, ama Wheelock? Gitmeden önce bana biraz izin verir misin?" diye sordu.

Nicholas ona bir bakış attı. "Sana yardım edebilirim."

"Yalnızca bir atımız var," diye açıkladı. "Sanırım önde olacaksın. Önce binersen daha kolay olmaz mı?"

Tam olarak söyleyemediği bir şey mırıldandı ama onunla aynı fikirde olmalı çünkü kendini atına attı.

Bu kadar uzun olmak güzel olmalı, diye homurdandı Georgie. Sanki erkekler zaten her şeyde avantaja sahip değilmiş gibi , sadece eyere girmek için bloklara ihtiyaçları yoktu.

Ya da yardımsever bir uşağın elleri. Zavallı Wheelock, böylesine önemsiz bir görevi yerine getirdiği için biraz üzülmüş görünüyordu, ama her şeyde olduğu gibi, onu eyere oturtmakta hiç zorluk çekmedi.

"Her şeyi yapabilir mi?" Georgie hiç alay etmeden sordu.

Nicholas kıkırdadı. "Söyleyebildiğim kadarıyla."

İşte o anda Georgie, kendisini içine soktuğu pozisyonun ne kadar riskli olduğunu fark etti. En son ne zaman ata bindiğini hatırlayamıyordu ve bacaklarını yeterince geniş bir alana yayabilmek için gece vardiyasında ne kadar ileri gitmek zorunda kaldığı kesinlikle bir skandaldı.

"Bırakın sabahlığımı ayarlayayım," diye mırıldandı. Önden ikiye ayrılmıştı ve bu yüzden onu bacaklarının etrafına sıkıştırabildi. Biraz.

"Rahat mısın?" Nicholas sordu.

"Evet," diye yalan söyledi.

Çünkü hiç rahat değildi. Kollarını beline dolarken aralarındaki mesafe tamamen kayboldu ve konuştuğunda sesini hissetti . Vücudunda nabız gibi atıyor, kemiklerine batmadan önce teninde vızıldıyordu. Göğüsleri onun sırtına bastırılmıştı ve o, atın hareketiyle

birlikte eyerde aşağı yukarı sallanırken, onun için tamamen yeni bir şekilde hassas hissetmeye başladı. Göğüs uçları soğukta olduğu gibi sertleşti ama benzerlik burada sona erdi. Rahatsızlık yerine, içinden kıvılcımlar gibi fırlayan, nefesini kesen bir karıncalanma hissetti.

Akıl sağlığını çalmak.

Bu uyarılma mıydı? Erkek kardeşi ve Violet'in kimsenin bakmadığını düşündüklerinde paylaştığı bakışları görmüştü. Aralarında geçen her neyse, aşktan farklıydı. Flörtözdü, sıcaktı ve Georgie bunu hiçbir zaman tam olarak anlamamıştı.

Şimdi o da yabancı bir şey tarafından tutulmuştu. Ve tuhaftı, çünkü bu Nicholas'tı ve onun evlilik teklifini kabul etmeye karar vermiş olmasına rağmen, onu daha yakınına alma dürtüsünü, vücudunun onunkine sıkıca bastırıldığını hissetme ihtiyacı hissedeceğini düşünmemişti.

Aç hissetti. Merkezinde, vücudunun o kısmından bahsetmemesi gerekiyordu.

Aç değil. Açgözlü.

Sevgili Tanrı'm.

"İyi misin?" diye sordu Nicholas, omzunun üzerinden ona kısa bir bakış atarak.

"Evet," demeyi bir şekilde başardı. "Tabii ki. Neden?"

"Ses çıkardın."

Tanrıya şükür , at sırtındaydılar, sesleri rüzgar ve toynakların vuruşuyla boğuktu. Çünkü atın süratliden dörtnala geçtiğinde, onun gerçekten inlediğine dair korkunç bir şüphesi vardı.

"Sadece bir esneme," diye doğaçlama yaptı. Ama sorusuna sevindi. Ve onun utancı için. Onu boğucu pusundan kurtaracak bir şeye ihtiyacı vardı.

Çok uzak değil, dedi Nicholas.

Sıcaklığın ve yakınlığın, onun temiz erkeksi kokusunun ve paltosunun hafifçe kaşındıran yününün tadını çıkararak ona karşı başını salladı.

Nicholas bu akşam muhteşemdi. Yetenekli, bir şeyler yapabilen ve bir şeyleri düzeltebilen bir adam hakkında heyecan verici bir şey vardı. Elleri, düz, köşeli tırnakları ve hareketlerindeki sessiz özgüven onu büyülemişti.

Onunla mutlu olabilirdi. Bundan emindi. Belki de erkek ve kız kardeşinin bulduğunu gördüğü harika bir aşk hikayesi olmayacaktı ama mutlu olacaktı. Hatta mutlu olmaktan da öte.

Mutluluk ve aşk arasında ne yatıyordu?

Her şey yolunda giderse bu adamla evlenir ve öğrenirdi.

Aubrey Malikanesi'nin güneydeki çimenliğinin kenarına ulaştılar ve Nicholas atı durdurup onları küçük bir ağaç korusunda tuttu. "Daha fazla yaklaşmamalıyız," dedi. "Çok fazla gürültü yapacak." Atından indi, sonra onun aşağı inmesine yardım etmek için uzandı, iri elleriyle kalçalarını kavradı.

Ayakları yere değdi ve tam olması gerektiği gibi bıraktı.

Ama yapmamış olmayı diledi.

Yanında olmayı seviyordu. onun sessizliğini severdi gücü, amaç duygusu. Ve onun elleri, sadece eyerden aşağı inmesine yardım etmek için bile olsa, onun kalçalarındayken, bunun ona kendisininmiş gibi hissettirmesinden hoşlanmıştı.

"Eve nasıl girmeyi düşünüyorsun?" diye sordu, aklının bu kadar hayali düşüncelerde olmadığını göstererek . Aslında, son derece katı ve resmi görünüyordu, ellerini önünde kenetleyerek, beylere hareketsiz kaldıklarında yapmaları öğretildi.

Georgie bir hayal kırıklığı hissetti. Yine de, onunla evlenmesini istediğinde hayır demiş olmasının, haklı olduğunu düşündü.

"Thamesly ve ben kapılardan birini aralık bıraktık," diye yanıtladı. "Gümüş salonda. Hizmetçilerin kaldığı yerden çok uzakta."

Onayladı. "Seni eve kadar gezdireceğim. Hala yeterince karanlık. Kimse hakkında olmayacak. ”

"Gereksiz. Her zaman yürüyüşe çıktığımı söyleyebilirim.”

Aşağı ona baktı. "Böyle mi giyindin?"

"Garip şeyler yaptım." Omuz silkti, ama sabahlığının yakasını daha da yakınlaştırmaktan kendini alamadı.

En ufak bir iç çekti. “Bana centilmenlik eğilimlerimi şımart ve dua et, seni kapıda görmeme izin ver.”

Nedense bu onu gülümsetmişti. "Beni buradan görebileceksiniz. Neredeyse tüm yol.”

Mutlu görünmüyordu ama tartışmadı.

Yutkundu. Ya şimdiydi ya da hiç. "Gitmeden önce sana sormak istedim..."

Gözleri onunkilerle buluştu.

"Bu mu ..."

Bu çok zordu . Ve bu onun kendi hatasıydı.

"Merak ediyordum," diye tekrar başladı, ona pek bakmadan, "eğer..."

Ellerini arkasında birleştirip duruşunu değiştirdi. "Ne var, Georgie?"

Başını kaldırdı, çünkü bu, yere bakışından daha gerçek bir şeyi hak eden türden bir şeydi.

Daha fazlasını hak ediyordu.

"Evlilik teklifinizi yeniden gözden geçirmek istiyorum," dedi sonunda.

Ve sonra dedi ki...

"Neden?"

Ne şeytan?

"Neden?" diye yankılandı. Onu sorgulayacağını düşünmemişti. Evet diyecekti ya da hayır diyecekti ve oradan devam edecekti.

"Neden," diye tekrarladı. "Bu öğleden sonra oldukça katıydın." Kaşlarını çattı. "Dün öğleden sonra, sanırım şimdi oldu."

"Beni şaşırttın" dedi. Kesinlikle doğruydu ve kesinlikle dürüst olmak en iyisiydi. "Cevap vermeden önce düşünmek için zaman ayırmalıydım, ama herkes çok acıdı ve korkunçtu ve tek düşünebildiğim senin benim için üzüldüğündü ve bu birinden evlenme teklif etmek için korkunç bir sebep değil miydi?" ve pişman olmanı istemedim."

Ama sonra bunun tam olarak olanın bu olmadığını fark etti. olmuş. Derin bir nefes aldı ve "Hayır, bu doğru değil. Seni düşünmüyordum. Kendim hakkında düşünüyordum ki bu göründüğü kadar bencil değil ya da en azından öyle olmasını umuyorum ama acınacak kadar korkunç bir şey. Bu sadece korkunç. Ve bunun ötesini göremiyordum."

Sözleri bir sel gibi çıktı, ama ifadesi eşit kaldı. Duygusuz değil, kaba değil, sadece… hatta.

Bunun onu korkutup korkutmadığından emin değildi.

"Fikrini ne değiştirdi?" O sordu.

Son olarak, kolay bir soru. "Eve geldim ve aptallık ettiğimi anladım."

Ağzının bir tarafı yukarı kalkmıştı. Neredeyse bir gülümseme. Bunun bir anlamı olmalıydı.

Ama konuşmadı, bu da konuşmak zorunda olduğu anlamına geliyordu ve şimdi önemli kısmı söylemeyi başardığına göre, elinde bir şey kaldığından emin değildi.

"Sanırım... Sanırım..."

Sanırım seni mutlu edebilirim. Biliyorum deneyeceğim.

Sanırım seninle Edinburgh'a gidersem, her zaman düşündüğüm kişi olmadığımı görebilirim.

Belki daha iyi biriyimdir.

"George?"

"Sana iyi bir eş olacağım," dedi.

"Bu asla şüphe götürmezdi."

"Yarın seni görmeye gelecektim." Yıldızlara bakarak zamanı nasıl söyleyeceğini biliyormuş gibi gökyüzüne baktı. Daha çıkmamış

yıldızlar. Bulutlar hâlâ ağırdı ama yağmur gibi gelmiyordu. "Bugün sanırım. Saatin kaç olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Edinburgh'a gitmeyi planlıyordum."

"Çok erken gelmeyi planlıyordum."

"Sen?"

Başını salladı. Sesinde alaycı bir şey vardı ve bu onda sadece gazlı olarak tanımlayabileceği bir his bıraktı.

"Ben ... idim. Ama sonra tüm bunlar oldu"—Freddie Oakes ve kırık kolu anlamına geldiğini doğru bir şekilde yorumlayacağını varsayarak kolunu arkasında salladı—"ve sonra seni gördüm..."

Bu onu eğlendirmişe benziyordu. "Beni gördün?"

"Freddie'nin koluna bakıyor."

Teknik olarak, dedi, Freddie'nin koluna baktığını gördüm.

"Bunu çok zorlaştırıyorsun," diye mırıldandı.

Kollarını kavuşturdu, kızgın bir şekilde değil; daha ziyade, neredeyse alaycı bir şey vardı, sanki hareketin kendisi şöyle diyordu : Ne bekliyordun?

"Hekimlik yapıyordun," dedi. Şu an için fazla resmi bir ifade gibi görünüyordu ama başka ne söyleyeceğini bilmiyordu. Ve böylece hayatının en garip sohbetini yapmak için bariz arayışına devam etti. "Bunda çok çekici bir şey vardı," diye mırıldandı.

"Tıp yapmakla ilgili mi?" diye sordu ve onun kuşkulu mu yoksa eğlenmiş mi olduğunu tam olarak anlayamadı.

"Ne yaptığını biliyordun," dedi çaresizce omuz silkerek.

"Ne yaptığını bilen bir adamdan hoşlanır mısın?"

"Görünüşe göre öyleyim."

Gözleri onunkilere takıldı ve o uzağa bakamadı. Uzaklara bakmak istemiyordu .

"Öyleyse, Bayan Bridgerton," dedi. "Sanırım sana tekrar soracağım."

Nefesi tutuldu. Bu bir sürpriz değildi. Teklifini yenileyeceğini biliyordu; onu reddedemeyecek kadar onurlu bir adamdı. Ama ne olursa olsun, ne kadar endişeli hissedeceğini tahmin etmemişti.

Elini tuttu. Bunu ilk seferinde yapmamıştı.

"Georgiana Bridgerton," dedi, "benimle evlenir misin?"

Ciddiyetle başını salladı. "Onur duyarım."

Ve sonra… hiçbir şey.

Sadece orada durdular.

"Sağ. Pekala," dedi Nicholas.

Georgie yutkundu. "Bu halleder."

"Aslında."

Ayakları üzerinde sallandı, şimdi nasıl olup da ona evlenme teklif ettiğinde olduğundan daha garip hissettiğini merak etti.

Daha doğrusu, ondan onunla evlenmesini istemesini istediğinde. Hangisi muhtemelen daha kötüydü.

Sonunda sessizliği o bozdu. "Neredeyse şafak sökmek üzere," dedi.

Doğuya baktı. Bulunacak pembe veya turuncu yoktu, ama ufkun kenarında, gökyüzü mavinin daha açık bir tonuydu.

"Gitmeliyim," dedi, aslında bir hamlede bulunmadan.

"Sağ." Elini dudaklarına götürdü. "Zengin bir adam olmadığımı bilmelisin. Ailem öyle ama ben kendim değilim."

"Umurumda değil." Gerçek buydu. Ve süre Nicholas bir kont veya vikont kadar zengin olmayabilir, kesinlikle asla fakir olmazdı. Karısı olarak, önemli hiçbir şey istemezdi.

"Yaşamak için çalışacağım" diye devam etti. "Bazıları bana şehir diyebilir."

"Fikri benim için önemli olan kimse yok."

Bakışlarını birkaç saniye daha tuttu, sonra mırıldandı, "Neredeyse sabah oldu."

"Beni öpmelisin," diye mırıldandı.

Elinin üzerindeki tutuşu sıkılaştı.

“İnsanların yaptığı bu değil mi?” diye sordu, utancını gizlemeye çalışarak.

O da biraz rahatsız görünüyordu, bu da onu daha iyi hissettirdi. "Sanırım öyle" dedi.

"Ben kimseyi öpmedim," diye fısıldadı. "Freddie denedi, ama..."

Kafasını salladı. “Başarsa bile sayılmazdı.”

"Hayır, sanırım değil." Heyecanla yutkundu, bekliyordu.

Beklemek.

Neden ona öyle bakıyordu? Neden onu öpmedi?

Belki de bu ona bağlıydı. Onunla evlenmesini istediğinde cesur davranmıştı. Şimdi sıra ona gelmişti.

Parmak uçlarında yükseldi, öne eğildi ve dudaklarını onunkilere dokundurdu. Orada olması gerektiğini düşündüğünden biraz daha uzun süre oyalandı ve sonra kendini geri bıraktı.

Peki. Bu buydu.

İlk öpücüğü.

Sonuç olarak, çok heyecan verici değildi.

Ona baktı. Ona tamamen anlaşılmaz bir şekilde bakıyordu.

Boğazını temizledi. "Sanırım bu senin de ilk öpücüğün değildi?"

Kafasını salladı. "Numara. Ama öpücüklerim çok büyük olmadı.”

Bir an ona baktı, sonra kahkahayı patlattı. “Öpücüklerin lejyon olmadı mı? O da ne demek?"

"Bu, çoğuna sahip olmadığım anlamına geliyor," diye çıkıştı.

Ve fark etti - utandı .

Belki. Emin değildi.

Ama olsaydı mantıklıydı. Onlarınki aptal bir toplumdu, farkına varmak üzereydi. Erkeklerin evlenmeden önce deneyim sahibi olması gerekiyordu ve kadınların kar gibi saf olması gerekiyordu.

Georgie bunu olduğu gibi kabul etmişti ama son haftalarda olanlardan sonra, artık her şeyden bıkmıştı. Tonlarca Freddie Oakes'ı kirlenmiş olarak kabul edilirken kutlamaya iten de aynı ikiyüzlülüktü .

Pekâlâ, belki onu kutlamamışlardı ama itibarı hiç zedelenmemişti.

"Üzgünüm," dedi ona. "Bu benim için çok kabaydı. Eğlenceli olan senin ifadendi, arkasındaki duygu değil. Yine de itiraf etmeliyim ki…"

"Evet?" diye sordu.

Yanakları yanıyordu ama yine de " Pek çok kadınla öpüşmediğine sevindim ," diye itiraf etti.

Gülümsemeye başladı. "Sen?"

Başını salladı. "Bunda benden daha iyi olmayacaksın."

"Tekrar deneyebiliriz," diye önerdi.

"Şimdi?"

"Anı yaşamak gibisi yok."

"Bunun kesinlikle doğru olup olmadığından emin değilim" diye yanıtladı. "Şu anda evimin gölgesinde bir ağacın arkasına saklanıyoruz ve saat, bilmiyorum, belki sabahın beşi. Az önce yeminli düşmanımın kırık kolunu tedavi ettik, bu da kelimenin tam anlamıyla bir adamın vücudundan gömleği kesmemi gerektirdi ve..."

"George?" sözünü kesti. "Kapa çeneni."

Deli gibi gözlerini kırpıştırarak ona baktı.

"Tekrar deneyelim, olur mu?"

12. Bölüm

Nişan duyurulduktan sonra, her şeyin ne kadar hızlı ilerlediği dikkat çekiciydi.

Nicholas etkilendi. Daha doğrusu, bu kadar hüsrana uğramamış olsaydı etkilenebilirdi. Ve bunaldım.

Ama çoğunlukla sinirli.

O öpücük ... mırıldanırken önermekle çok tatlı olduğu, Hadi tekrar deneyelim, olur mu... ?

Felaket.

Georgie'yi öpmek için eğilmişti ve dürüst olmak gerekirse ne olduğunu bilmiyordu -belki atlamıştı?- çünkü alnı onun şaşkınlık içinde geriye doğru sendelemesine yetecek kadar güçlü bir şekilde onun alnına vurmuştu.

Yıldızları gördüğünü söylemezdi. Bu, kafatasına saplanan acı sarsıntısı için çok büyük bir tanım gibi görünüyordu. Yıldızlar iyi bir şeydi ve bu... değildi.

Tekrar denemişti tabii. Yirmi dakikanın daha iyi bir kısmını oldukça rahatsız edici bir şekilde geçirmişti. uyarılma durumu. Ve öpülmek istediğini açıkça belirtmişti. Ve onunla evlenecekti.

Yani evet. Bir öpücük daha deneyecekti. Açıkçası, çiftlik evinden Aubrey Malikanesi'ne müstakbel karısının çıplak bacaklarını bacaklarına dolamış olarak at sürdüğünü düşünürsek, kendini oldukça kısıtlanmış buluyordu. Sabahlığıyla alçakgönüllülüğünü korumaya çalışmıştı ama bu otuz saniyeden fazla sürmemişti.

Solgun teninde dalgalanan ay ışığını görmemek için gözlerini ileriye diktiğinde (ki bunu bazen yapardı) bile, sırtına bastırılmış göğüsleri hâlâ vardı ve karnına bastırılmış olan elleri.

Her şey. Aubrey Hall'a ulaştıklarında, Aubrey Hall'a vardıklarında, ata binmenin bir yolu olmayan kanlı bir kaya kadar sertti.

Veya bir attan inin.

Veya bir bayanın attan inmesine yardım edin. Ellerini Georgie'nin kalçalarına koyduğunda, yapabileceği tek şey onları onun boyuna kaydırmamak olmuştu.

Bunun yerine sanki alev almış gibi gitmesine izin verecekti. Mecazi olarak konuşursak, gerçeklerden o kadar da uzak değildi.

Ellerini önünde kenetlemişti çünkü Tanrım , başka ne yapması gerekiyordu? Penisi pantolonunu çıkarmaya çalışırken orada öylece duramazdı.

Ama ilk öpüşmeleri pek iç açıcı değildi. Ve ikinci düpedüz acı verici.

Üçte birini düşünmüştü ama sonra at hapşırdı. Georgie'de.

bunun sonuydu. Güneş doğmaya yakındı, ateşi soğumuştu ve açıkçası yapılması gereken planlar vardı.

Eve gitmesi, anne babasına Georgie'nin teklifini kabul ettiğini bildirmesi ve bu özel lisansı kullanmaya başlaması gerekiyordu. Bir, belki iki gün içinde evleneceklerdi ve o İskoçya'ya dönüş yolunda olabilirdi. Edinburgh'a ulaştıklarında Georgie'yle nasıl başa çıkacaklarından tam olarak emin değildi - onu kiralık pansiyon odalarında kendisiyle birlikte yaşamaya getiremeyeceğinden oldukça emindi. Babası New Town'da bir ev kiralamakla ilgili bir şeyler söylemişti ama bu tür düzenlemelerin zaman alacağı kesindi. Georgie, bir kira kontratı sağlayana kadar Kent'te beklemek isteyebilir.

Ancak böyle bir karar vermenin zamanı değildi. Daha sonra, o sabahlığı üzerinde değilken ve cebinde viski ve Freddie Oakes'in kanıyla lekelenmiş bir mendil olmadığında gündeme getirebilirdi.

Vedalaştılar -belki öngörülenden biraz daha sert bir şekilde- ve Nicholas atına yeniden bindi.

"Beklemek!" Georgie aradı.

Atını çevirdi. "Bu ne?"

"Onlara nasıl söyleyeceğiz? Ailelerimiz mi?"

"Nasıl istersen." Dürüst olmak gerekirse, bunu düşünmemişti.

"Seninki zaten biliyor, sanırım."

"Sadece ebeveynlerim. Ve belli ki senin kabul ettiğini henüz bilmiyorlar."

Yavaşça başını salladı, bir şeyler düşünürken fark ettiği gibi. "Benimle gelecek misin?" diye sordu. "Onlara söylediğimde?"

"Eğer istediğin buysa."

"Ben yaparım. Çok fazla soruları olacak. Yükü paylaşmak için orada olursan benim için daha kolay olacağını düşünüyorum."

"Evliliğin tanımı," diye mırıldandı.

Buna gülümsedi.

"Bu sabah seni daha sonra arayayım mı?"

"Bu çok hoş olurdu."

Ve bu buydu. O anda romantik hiçbir şey yoktu, nefesini sıkacak, kalp attıracak hiçbir şey ya da bu saçmalıklardan herhangi biri.

O gülümseyene kadar.

Nefesi tutuldu.

Kalbi yerinden fırladı.

tüm saçmalıkları hissetti .

Nicholas geldiğinde GEORGIE kahvaltı yapıyordu. Planladıkları gibiydi; O geldiğinde anne ve babasının her ikisinin de müsait olduğundan emin olmak istedi ve Bridgerton ailesi düzenli bir sabah programına uyma eğiliminde olduğundan, hepsini hazır bulması için en iyi zaman gibi görünüyordu.

Bununla birlikte, yanında kendi anne babasıyla geleceğini tahmin etmemişti.

"Hepiniz buradasınız," dedi, onu selamlamak için eğildiğinde hafif bir şaşkınlıkla.

"Kesinlikle kendi başıma geleceğimi düşünmedin." Tek kaşını kaldırdı, bu kadar ciddi bir insanda garip bir şekilde şeytani bir ifade vardı. "Ailesel yükünüzü paylaşacaksam, siz de benimkini paylaşmalısınız."

"Yeterince adil."

Onun yanına oturdu. "Ayrıca onları durduramadım."

Bu gülümsemesine neden oldu ama aptalca bir nedenle bunu çayından bir yudum arkasına sakladı.

Rokesby'ler Aubrey Malikanesi'nin müdavimleriydi ama bu kadar erken aramaları onlar için alışılmadık bir şeydi ve gerçekten de Leydi Bridgerton onları karşılamak için ayağa kalkarken yüzünde bir şaşkınlık ifadesi vardı. "Helin!" diye bağırdı arkadaşının yanına giderken. "Bu beklenmedik bir şey. Bu sabah seni Aubrey Hall'a getiren nedir?"

"Ah, şey, biliyorsun..." Leydi Manston bir dizi boş şey mırıldandı. Georgie etkilendi. Nicholas'ın annesini çok iyi tanıyordu; haberlerle dolup taşması gerekiyordu.

"Yanlış bir şey mi var?" diye sordu Leydi Bridgerton.

"Hiç de bile." Ancak bu, tüm odanın kendi yoluna bakmasına neden olacak kadar güç ve vurgu ile söylendi.

Anne, dedi Nicholas nefesinin altından. Sandalyesinden doğruldu ve kolunu tuttu ve onu nazikçe Lady Bridgerton'dan uzaklaştırdı. Georgie'ye baktı. "Edmund nerede?"

"O ve Violet çocuklarla birlikte ayrıldılar."

"Muhtemelen iyi bir şey," diye yanıtladı. "Bir anda yeterince kaos olacak."

Leydi Bridgerton kişiden kişiye baktı. "Neden bir sır varmış gibi hissediyorum ve bunu benden başka herkes biliyor?"

" Bilmiyorum ," dedi Lord Bridgerton sevecen bir tavırla kahvaltısına dönerken. "Eğer seni daha iyi hissettirecekse." Lord Manston'a yanına oturmasını işaret etti. "Kahve?"

Ya da şampanya, diye mırıldandı Lord Manston.

Nicholas'ın başı döndü. "Baba." Georgie onun hayal kırıklığına gülmemek için dilini ısırdı.

"Yardım etmiyorsun," diye uyardı onu.

Georgie duyurusunu yapmaktan başka yapacak bir şey olmadığına karar verdi. "Anne, baba, sana söylemem gereken önemli bir şey var."

Nikola boğazını temizledi.

"Yani, size söylememiz gereken önemli bir şey var."

Georgie o anı ortaya çıkarmak niyetinde değildi. Ama anne babaların tepkisini izlemenin büyüleyici ve zevkli bir yanı vardı: Leydi Manston'ın sersemletici gülümsemesi, Lord Manston'ın kendini beğenmiş mutluluğu. Ne olduğunu anlayınca annesinin gözleri büyüdü. Babası, elbette, Georgie, "Nicholas ve ben evlenmeye karar verdik" diyene kadar habersiz kaldı.

"Ah, bu harika !" diye haykırdı Leydi Bridgerton ve Georgie, annesinin ona sarılmak için odanın karşı tarafına atladığını söylemenin abartı olduğunu düşünmedi.

Leydi Bridgerton, "Bu en iyi haber," diye devam etti. . "Ah, en iyisi. Daha iyisini umamazdım. Nicholas'ın burada olmaması dışında neden bunu düşünmediğimi bilmiyorum ve bu hiç aklıma gelmedi..."

"Nasıl olduğu önemli değil," diye araya girdi Georgie nazikçe, "sadece oluyor."

Evet, elbette, dedi annesi. Kocasına baktı. "Özel bir lisansa ihtiyacımız olacak."

"Tamamlandı!" Lord Manston seslendi ve Georgie belgeyi cebinden çıkardığında ağzının açılmasını engelleyemedi.

"Tam burada var," dedi. "Onları bu öğleden sonra evlendirebiliriz."

Georgie araya girmeye çalıştı. "Sanmıyorum-"

"Yapmalı mıyız?" dedi annesi. "Yani, evet, elbette, bunu çabucak bitirmek için her türlü neden var, ama bu kadar acele uygunsuz olur mu..."

"Yakışıp yakışmayacağını kim bilecek?" Lady Manston araya girdi. "Ona ne zaman sorduğunu kimse bilmiyor ve kimse bunun skandala bir yanıt olarak olmadığını düşünecek gibi değil."

Bu doğru, dedi Leydi Bridgerton. "Gerçekten daha çok, elimizden gelenin en iyisini yapmamız gereken bir durum."

Lord Bridgerton özellikle kimseye, "Memnun oldum," dedi. "Sadece memnun oldum."

Lord Manston eğildi ve kulağına bir şeyler söyledi. Georgie dudak okuyucu değildi, ama oldukça emindi: "Bu benim fikrimdi."

Nicholas, Georgie'ye döndü. "Gittiğimizde kimsenin fark edeceğini düşünüyor musun?"

O, başını salladı. "Azıcık bile değil."

Leydi Bridgerton, "Plan yapmalıyız," dedi.

"Büyük bir düğün için zaman yok," diye hatırlattı Lord Bridgerton.

"Düğünden bahsetmiyorum," diye yanıtladı. " Sonrasından bahsediyorum . Nerede yaşayacaklar?"

"Edinburgh, anne," dedi Georgie, onunla ilgili soru ona yöneltilmemiş olsa da . "Nicholas okula dönmeli."

"Evet, elbette, ama..." Leydi Bridgerton sözlerinin peşini bırakmadı ve elleriyle, herkesin bunun ne anlama geldiğini anlamasını beklediğini gösteren küçük bir hareket yaptı.

"Ama hiçbir şey anne. Onunla İskoçya'ya gideceğim."

"Sevgilim," dedi annesi, "hemen Edinburgh'a gitmek istemezsin."

Georgie, ifadesini titizlikle eşit ve gerçekçi tuttu. "Ama ben yaparım."

"Aptal olma. Hiçbir şey hazır olmayacak."

"Umurumda değil."

"Bu sadece bilmediğin için."

Georgie dişlerini sıkmamaya çalıştı. "O zaman öğrenirim."

Leydi Bridgerton, Leydi Manston'a, " Bana yardım edin," der gibi döndü.

Leydi Manston parlak bir şekilde gülümsedi. "Lord Manston size New Town'da bir ev kiralamak istiyor."

"Yeni kasaba?" diye tekrarladı Georgie. o bilmiyordu Edinburgh hakkında çok şey olduğunu fark etti. Gerçekten hiçbir şey.

Nicholas, "Burası şehrin yeni kısmı," dedi.

Ah, bu yardımcı oldu, diye mırıldandı.

Omuz silkti. "Bu doğru."

Kaşlarını çattı. "Yok canım?"

Lord Manston, "Andrew'un bazı arkadaşları planlamaya dahil oldu" dedi. "Her şeyin çok ilerici olduğu söylendi."

Nicholas'ın ağabeyi Andrew, derece olarak olmasa da eğitim yoluyla bir mimardı. Georgie onunla mimarlık ve mühendislik hakkında konuşmaktan her zaman hoşlanmıştı ve New Town ev kiralamak için bir yer olduğunu söylediyse, haklı olduğundan emindi.

Ancak bu, bir kişi daha ona ne istediğini söylemeye çalışırsa çığlık atacağı gerçeğini hafifletmedi.

"Georgiana," dedi Lady Manston, "Edinburgh'ta çok zor olacak."

"Kaba?" diye tekrarladı Georgie. Bu ne anlama geliyordu?

Nicholas öne eğilerek annesine kaşlarını çattı. "Neden bahsediyorsun? Tam uygar bir şehir."

"Hayır, hayır," diye yanıtladı Lady Manston, "kastettiğim bu değildi. Yaşanacak güzel bir yer olacağına eminim. Sonuçta." Georgie'ye döndü. "Anlamalısın - uygun bir ev bulunduğunda bile yapılacak çok şey olacak. Satın alınacak mobilya, kiralanacak hizmetçiler."

Hepsini yapabilirim, dedi Georgie.

"Georgie," dedi annesi, "anladığınızdan emin değilim..."

"Bütün bunları yapabilirim," diye çıkıştı Georgie.

Nicholas, "Sadece istersen," dedi. Yardımcı olmaya çalıştığından emindi, ama asıl ihtiyacı olan şey, tüm bu müdahalelere bir son vermesi ve kuzeye bir çift olarak seyahat etmeleri konusunda ısrar etmesiydi.

Georgie kesin bir dille, "Evlendikten sonra Kent'te kalmayacağım," dedi.

" Tuhaf bir mesaj gönderir," diye onayladı annesi.

Mesaj umurumda değil, dedi Georgie. "Kendimi önemsiyorum. Ve Nicholas," diye ekledi aceleyle.

O nezaketle başını salladı.

"Eğer onunla evleniyorsam, o zaman onunla evlenirim. Pansiyon ve hepsi."

Nikola boğazını temizledi. "Aslında," dedi, "Bayan McGreevey'in evinde kadınlara izin verilip verilmediğinden emin değilim."

"Evli bayanlar bile mi?" annesi sordu.

"Açıkçası bilmiyorum. Sormak için hiç nedenim olmadı. Ama şu anki kiracıların hepsi erkek." Georgie'ye döndü. "Benimle Edinburgh'a gelmeni istiyorum ama böyle bir ortamda rahat edeceğinden emin değilim."

"Denemeden bilemeyiz," diye mırıldandı.

Lord Bridgerton aniden, "Scotsby'yi alabilirler," dedi.

Bütün gözler ona çevrildi.

"Scotsby," dedi tekrar. "Eminim sana anlatmışımdır. Küçük bir av köşkü. Uzun zamandır orada bulunmadım, ama Edinburgh'dan çok uzak değil. Neden orada kalamıyorlar anlamıyorum. Nicholas gerektiğinde seyahat edebilir."

Çok cömertsiniz efendim, dedi Nicholas, ama Edinburgh'dan ne kadar uzakta olduğunu sorabilir miyim?

Lord Bridgerton kaşlarını çattı. "Tam olarak hatırlamıyorum ama iki saatten fazla olamaz."

"İki... saat ?"

"Antrenörle," diye açıkladı Lord Bridgerton. "Bunun yarısı at sırtında, bence."

Georgie, Nicholas itiraz edemeden sıçrayarak, "Baba, bu işe yaramaz," dedi. "Nicholas çok meşgul. Sadece okula gitmek için her yönden bir saat seyahat etmesi beklenemez."

"O zaman her gün gitmek zorunda mısın?" Lord Bridgerton sordu.

Nicholas kibarca, "Çoğu zaman, efendim," dedi.

Lord Bridgerton, "Özür dilerim," dedi. "Çoğunlukla öğretmenler ve bu tür şeyler olduğunu varsaydım." Odaya geniş bir şekilde baktı. "O zaman bu işe yaramaz."

Lady Bridgerton, "Ama Georgiana, Scotsby'de kalabilir," dedi.

Georgie'nin başı yukarı kalktı. "Kendi başıma?"

"Tek başına olmayacaksın," diye temin etti annesi onu. "Personel olmadan İskoçya'ya gitmene izin vermeyeceğiz."

Nicholas olmadan demek istedim, dedi.

"Bu sadece geçici canım," dedi Leydi Bridgerton dedi nazik bir gülümsemeyle. "Lord Manston New Town'daki evi görene kadar."

Kendi evimizi bulabiliriz, dedi Nicholas kararlı bir şekilde.

"Ne zaman?" dedi Lord Manston. "Bana her zaman ne kadar meşgul olduğunu söylüyorsun."

"Karım için kalacak bir yer bulamayacak kadar meşgul değilim."

Nicholas, canım, dedi annesi. "Lütfen yardımımızı kabul edin."

Yardımınızı kabul etmekten mutluluk duyarım, dedi. "Sadece senin kontrolün değil."

Sessizlik.

"Nicholas'ın demek istediği," diye atladı Georgiana, "kendi kararlarımızı vermeyi tercih ederdik."

Sessizlik.

Georgie'nin demek istediği, diye başladı Nicholas, ama ses tonu öyleydi ki, Georgie onun bitirmesine izin vermemenin daha iyi

olacağını düşündü . Ona keskin bir dirsek attı ve yüzüne uzlaşmacı bir gülümseme yerleştirdi.

"Scotsby biz daha uzun vadeli bir çözüm bulana kadar iyi bir geçici yuva yapacak," dedi. Nicholas'a döndü. "Kabul etmez misin?"

İkna olmamış görünüyordu. "Geçici tanımına bağlı."

"Açıkçası," diye mırıldandı.

"Ne olursa olsun," dedi Lady Bridgerton, bu konuşmayı ilgiyle izledikten sonra, "en azından başlangıçta biraz yardıma ihtiyacınız olacak. Bayan Hibbert'i almanızda ısrar ediyorum."

Georgie annesine baktı. "Bayan. Kim?"

"Bayan. Hibbert. O, Bayan Brownley'nin kız kardeşi."

"Bayan. Brownley mi?" Nicholas yankılandı.

Hizmetçimiz, diye açıkladı Georgie. Annesine döndü. "Bir ablası olduğunu bilmiyordum."

Leydi Bridgerton, "Bölgede yeni," dedi. "Son zamanlarda dul. Ama tecrübesi var ve bir pozisyon arıyor."

Öyleyse, dedi Georgie. O anlaşamadı . Bayan Brownley'nin kız kardeşinin işe ihtiyacı varsa hayır.

Leydi Manston, "Ve bir uşak sağlayacağız," dedi.

Georgie gözlerini kırpıştırdı. "İhtiyacımız olduğundan emin değilim..."

"Elbette öylesin," dedi Leydi Manston. "Ayrıca, Wheelock'ın yeğeni. Wheelock'ın yeğenine hayır diyemezsin."

"Richard mı?" Nicholas sordu.

"Evet. Wheelock onu birkaç aydır eğitiyor."

"Ama ya hareket etmek istemezse?" diye sordu.

Lady Manston, "Baş uşak pozisyonları her gün açılmaz," dedi. "Eminim bunu kapmak isteyecektir. Ayrıca Wheelock aslen kuzeylidir. Ama elbette Richard'a kendin sorabilirsin."

Georgie'nin annesi, "Marian sana eşlik edecek elbette," dedi, "ama sadece Marian'ı göndermeyi doğru bulmuyorum. Sanırım Bayan Hibbert'in iki kızı var. Onlar da gidecek."

Leydi Manston, "Bir aileyi ayıramazsınız," dedi.

"Kesinlikle değil."

Georgie boğazını temizledi. "Bu, bir öğrenci ve karısı için oldukça büyük bir maiyet gibi görünüyor."

Lady Manston, "İşte bu yüzden bir arabaya ihtiyacınız olacak," dedi. Kocasına döndü. "Arabaya bakabilirsin. Soğuk havalar için en iyisi neyse o.

Lord Manston, "Onları iki kişiyle göndermemiz gerekecek," dedi. "Asla her şeyi tek bir yere sığdıramazlar."

Georgie, "İki arabaya ihtiyacımız yok," diye itiraz etti.

"Tabii ki değil." Sanki çok aptalmış gibi ona baktı. "Kent'e geri dönülecek."

"Elbette," diye mırıldandı Georgie, neden bu kadar azarlanmış hissettiğini merak ederek.

"Ama iki sürücüye ihtiyacınız olacak," diye devam etti Lord Manston, "birinin hastalanması durumunda en az bir yedek sürücüye."

"Ve atlılar," dedi Lord Bridgerton. "Yollar bugünlerde tehlikeli. Çok dikkatli olamazsın."

Lady Bridgerton, Korkarım bir aşçı hakkında hiçbir şey yapılamaz, dedi. "İskoçya'da bir tane kiralamanız gerekecek."

Başaracağız, dedi Georgie zayıf bir şekilde. "Eminim."

Nicholas'ın annesi, Georgie'nin annesine, "Hizmetçinizin kız kardeşinin kızları," dedi. "Herhangi biri yemek yapabilir mi?"

Georgie, Nicholas'a döndü. "Posta arabasını indirdiğini söylemedin mi?"

"Çoğunlukla, neden?"

"Kulağa çok çekici gelmeye başladı."

Çarpık bir sırıtış yaptı. "Çünkü hiç posta arabasına binmemişsin."

"Bir tane alıp kaçabilir miyiz?" umut dedi.

"HAYIR!" diye kükredi anne.

Ve annesi.

Georgie şaşırdı. Nefesinin içinden konuştuğunu sanmıştı.

"Düşünceyi kov," dedi Lady Bridgerton.

"Şaka yapıyordum anne." Georgie gözlerini devirerek masanın geri kalanına döndü. "Şaka yapıyordum."

Kimse eğlenmiş gibi görünmüyordu. "Komik olduğunu düşündüm" diyen Nicholas hariç.

"O zaman seninle evlenmem iyi bir şey , " diye mırıldandı.

"Yarın," dedi aniden.

"Affınıza sığınırım?"

"Yarın." Biraz dramatik bir şekilde durakladı. "Yarın evleneceğiz. Ve hemen sonra ayrıl."

Bu, ani bir direnişle karşılandı ve en yüksek sesle, "Aptallık etme oğlum. Bir haneyi bu kadar çabuk toplayamazsın."

Nikola omuz silkti. "Sonra ertesi gün. Öyle ya da böyle, gidiyorum. Geri dönmeliyim. Georgie'yi tek başına kuzeye gitmesi için bırakmamayı tercih ederim..."

Bunu yapamaz , dedi annesi.

O gülümsedi. "O zaman anlaştık."

Ve bir şekilde, öyleydiler. Az önce muhtemelen gönderemeyeceklerini tartışan ebeveynler bir haftadan kısa bir süre içinde İskoçya'ya gitmeleri, diğer tek alternatifin bir olduğu iki günlük sürede hiçbir sorun yaşamamış gibi görünüyordu.

Georgie ona hayretle baktı. O iyiydi . Onun gülümsemesine bile tahammülü yoktu. Bu gülümsemeyi hak etmişti.

İki gün. İki gün sonra evlenecekti.

Ya da daha kesin olmak gerekirse, evlenecek ve yakında müstakbel kocası dışında kesinlikle kimseyi tanımadığı yeni bir ülkeye gidecekti.

Yeni bir ev bulması, bir ev kurması, yeni arkadaşlar edinmesi, yeni adetler öğrenmesi gerekiyordu.

Gergin olmalı .

Korkmuş olmalı.

Ama değildi.

Ve herkes onun etrafında konuşurken, ebeveynleri planlar yaparken ve Nicholas notlar alırken, gülümsediğini fark etti. Hatta sırıtarak.

Bu büyük olacaktı.

13. Bölüm

Harika olmayacaktım.

Düğün çok güzeldi. Düğün kahvaltısı nefis.

Ama kuzeye yolculuk…

Cat-Head hakkında bir şey yapılmadığı sürece kimse oradan canlı çıkamayacaktı.

Diğer iki kedi kolaydı. Judyth normal bir kedi gibi sepetine kıvrılmış ve hemen uyumuştu. Blanche, tüm insanlara karşı duyduğu nefreti gösterme ihtiyacı hissetmişti, bu yüzden sonunda kendini yastıklı araba koltuğunun mümkün olduğu kadar derin bir köşesine park etmeden önce, birkaç dakika yaygara koparıp tıslayarak geçirmişti.

Ama öfkeli Blanche Georgie nasıl başa çıkacağını biliyordu. Blanche somurtkan ve kırgın olurdu, ancak bir ya da iki peynir parçasıyla kolayca rüşvet alırdı.

Kedi Kafası ise…

Kedi Kafası inledi.

Kedi Kafası uludu.

Cat-Head, Georgie'nin araf ya da cehennem dışında mümkün olduğunu düşünmediği sesler çıkardı.

Ve Georgie bu tür işkencelere kendi başına dayanabilecekken, seyahat edenlerin sayısı on beşe ulaşmıştı ve onu diğerlerine ne kadar süre maruz bırakabileceğinden emin değildi.

GRAOWWW!

Georgie, arabada karşısında oturan Nicholas'a endişeyle baktı. Fısıltılarını gizleme konusunda takdire şayan bir iş yapıyordu. Çok daha iyi-

GRAOWWW!

—Marian, Georgie'nin sol yanağında bir tik geliştirmiş gibi görünen güvenilir hizmetçisi.

GRAOWWW!

"Kedi-Kafa, sus," dedi Georgie, onun başını okşayarak. Bunun neden bir fark yaratabileceğini düşündüğünü bilmiyordu. Bunu söylediği ilk yüz altmış üç kez başarı ile karşılaşmış gibi değildi.

GRAOWWW!

"Ne zamandır yoldayız?" Marian sordu.

Georgie neşeli bir ses tonu denedi. "Saat taşımıyorum."

"Öyleyim," dedi Nicholas başını tıp günlüğünden kaldırmadan. "Üç saat oldu."

"O kadar uzun?" dedi Georgie zayıf bir sesle.

GRAOWWW!

Marian'ın gözü seğirmeye başladı.

Georgie, Nicholas'a, birinin gözlerini büyütüp çenesini öne uzattığı türden sert bir bakış attı. Açıkça Bir Şey Yap anlamına geliyordu .

Birinin gözlerini büyüttüğü ama çıkık bir çene yerine başını yana eğdiği, sanki omuz silkerek Ne der gibi bir ifadeyle geri döndü.

Georgie çenesini kaldırdı.

Nicholas başını eğdi.

İkisi de gözlerini büyüttü.

"Bir sorun mu var?" Marian sordu.

GRAOWWW!

"Ayrıca," diye mırıldandı.

"Nicholas," dedi Georgie anlamlı bir şekilde, "belki Marian viskinizden bir yudum ister."

Gözlerini kırptı, sonra Georgie'ye ne demek istediğinden oldukça emin olduğu bir ifade verdi - Bunu senin buğulu gözlerinden ve çıkıntılı çenenden nasıl anlayabilirim?

"Eee, Bayan-"

GRAOWWW!

Marian, "Bayan Georgiana," diye gakladı. "Daha ne kadar dayanabilirim bilmiyorum..."

"Viski?" diye sordu Nicholas, bir şişeyi onun yüzüne dayayarak.

Marian minnetle başını salladı ve bir yudum aldı.

GRAOWWW!

"Georgie," dedi Nicholas, "yapılacak bir şey var mı?"

Bir şey söylemeden bu kadar uzun süre dayandığı için muhtemelen onun hayranlığını hak etmişti, ama üç saatlik sürekli kedi inlemesi sinirlerini iyice yıpratmıştı. "Olsaydı," dedi huysuzca, "sence şimdiye kadar yapmaz mıydım?"

GRAOWWW!

Marian şişeyi boşalttı.

"Edinburgh seyahati boyunca böyle mi devam edecek?" Nicholas sordu.

Tanrı yardımcımız olsun, diye mırıldandı Marian.

Bilmiyorum, diye itiraf etti Georgie, sonunda, daha önce çeyrek bardaktan fazla şeri içtiğini görmediği hizmetçisinden gözlerini ayırdı. "Onu daha önce hiç arabaya götürmedim. Diğer ikisi yeterince iyi yönetiyor."

"Bundan emin misin?" Nicholas sordu. "Bu senin ölümünü planlıyor gibi görünüyor."

Georgie, Blanche'a baktı. Yolculuğun çoğunu sessiz geçirmişti ve Georgie bu duruma boyun eğdiğini düşünmüştü, ancak son birkaç saat içinde bir noktada güneş, yolun köşesindeki konumunu aydınlatmak için yeterince uzaklaşmıştı. antrenör koltuğu. Bu şekilde aydınlatıldığında, Blanche'ın sükûnetinin gerçekten de katılaşmış, bana-bunu-bunu-yaptığına-İnanamıyorum- tam bir ihanet bakışı olduğu açıktı.

Georgie sessizce Blanche'a bir parça peynir uzattı.

GRAOWWW!

Nicholas, "Belki o da peynir ister," diye önerdi.

Georgie omuz silkti. Bu noktada her şeyi denemeye hazırdı. "Kedi-Kafalı mı?" dedi tatlı tatlı, kremalı külçeyi elinde tutarak. Kedi-Kafa hazineyi üstünü örttü ve hepsi rahat bir nefes aldı. Özellikle sessiz bir yiyici değildi; bolca dil şapırdatma ve bıyık koklama vardı, ama bundan daha iyiydi...

GRAOWWW!

"Biraz daha peynir verir misin?" Marian yalvardı.

Nicholas, "Biraz daha viski alabilirim," dedi.

Georgie, "Kedime viski vermeyeceğiz" dedi.

Nicholas ve Marian birbirlerine baktılar.

"Değildi!"

Kimse kabul etmek için acele etmedi.

Georgie biraz çaresizlik içinde, "Londra'ya o kadar uzak olamaz," dedi.

Nicholas yola baktı. "Bir saat? Belki doksan dakika."

"Bu kadar?" dedi Georgie zoraki bir parlaklıkla. "Bu bir şey değil. Yapabiliriz-"

GRAOWWW!

"Bir sepete koyabilir misin?" Marian sordu.

Georgie, tamamen kabarık ve gümüş grisi olan Judyth'e baktı, hasır evinde hâlâ hoş bir şekilde sessizdi. "Sadece bir sepetim var."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Nicholas sordu.

Georgie bir an bunu düşündü. "Bilmiyorum. Başladığımız üç kişi vardı. Diğer iki sepet diğer vagonda durmuş olmalı. Ya da belki en üstte."

"Yukarı mı, diyorsunuz?"

Georgie, ifadesinin buz gibi olduğunu hissetti. "Cat-Head'i çatıya koymuyoruz."

Marian başını sallayarak Nicholas'a döndü. "Hala duyardık."

"O kadar da kötü olmaz," diye düşündü.

Georgie gerçekten ciddi olup olmadığını anlayamadı.

"Pekala, eğer sadece bir sepetiniz varsa," dedi, "diğer kediyi dışarı çıkarın."

Ama o çok iyi, dedi Georgie, aşağısını göstererek. "O bir dikizleme yapmadı."

Nicholas, "Belki de öldü," dedi.

"Nicholas!"

Omuz silkti. "Sepeti serbest bırakır."

Georgie ona buz gibi bir bakış attı. "Bunu bir yanıtla onurlandırmayacağım."

Tekrar omuz silkti.

"Ve Cat-Head'in sepette olsaydı ulumayacağının garantisi yok."

Nicholas parmağını kaldırdı. "Tepki."

Georgie, kendi mevkiindeki bir hanımefendi için uygun görülmeyecek bir şey mırıldandı.

GRAOWWW!

Georgie, neredeyse umutsuzca, "Neredeyse Londra'ya geldik," dedi. Şimdi kediyi yenilenmiş bir sertlikle okşuyor, yanaklarına doğru hareket ediyor, belki de çenesini gerçekten açamayacak kadar baskı yaparak onları kaşıyordu...

Ama denedi.

Grrrrrrrr.

"Bu daha iyiydi, sence de öyle değil mi?" dedi Georgie.

Grrrrrrrr.

"Yanabilir gibi geliyor," dedi Nicholas.

Grrrrrrrr.

Marian, "Her şeyi bu şekilde tutması sağlıklı olamaz," diye endişelendi.

Georgie ona baktı. "Bırakmamı mı istiyorsun?"

"Numara!"

Georgie başını salladı ve yanağını ve çenesini kaşıyarak devam etti. "İşte bu, Kedi-Kafa. O kadar da kötü değil."

Cat-Head onun çabalarını takdir ediyor gibi görünmüyordu. GRRRrrrrrr , başardı ve Georgie, onun yalpalamalarını ağzında tutması için daha fazla baskı yapması gerektiğini fark etti.

"İyi kedicik," diye mırıldandı. "İyi, iyi küçük kedicik."

Nicholas, "Çok kötü kedicik," dedi. "En kötüsü, gerçekten."

Georgie baktı. "İyi kedicik," diye neredeyse homurdandı. Ama Cat-Head'in küçük çenesi gergindi.

GRRRRRrr…

Marian'ın kaşları endişeyle çatıldı. "Bu kulağa güvensiz geliyor."

"Hayır, eminim o..."

GRAAAAAAAOOOOOWWW!

Cat-Head o kadar kutsal olmayan oranlarda bir çığlık attı ki Georgie'nin eli hemen kafasından fırladı. Gürültü havayı yırtıyor ve kedi açıkça her şeyi dışarı salma ihtiyacıyla patladı, bacaklarını uzattı ve sert, bulanık, turuncu bir beşgen gibi dışarı çıktı, dünyanın adaletsizliğine uludu ta ki...

O durdu.

Arabadaki üç insan, toplu nefeslerini tuttu.

"Ölü mü?" Nicholas sonunda sordu.

Georgie ona korkuyla baktı. “Neden kedilerimin öldüğünü varsayıyorsun?”

"Ama öyle mi?"

"Sanırım bayıldı," dedi endişeyle aşağıya bakarak. Kedi sırtüstü uzanmıştı, karnı yukarı dönüktü, bir pençesi dramatik bir şekilde yüzünün üzerine atılmıştı. Georgie ihtiyatla elini onun göğsüne koydu. "Hala nefes alıyor," dedi.

Marian bir iç çekti. Öyle olmasa da , diye düşündü Georgie, rahatlayarak.

Nicholas alçak sesle, "Ne yaparsan yap," dedi, "hareket etme. Eğer o şeyi uyandırırsan-"

"Bu bir kedi, Nicholas."

"Eğer o kediyi uyandırırsan ," diye düzeltti, belirgin bir pişmanlık duymadan, "ıstırabımız sınır tanımayacak."

Marian pencereden dışarı baktı. "Yavaşlıyor muyuz?"

Georgie kaşlarını çattı ve bakmak için öne eğildi.

"Hareket etme!" Nicholas ve Marian tısladılar.

"Burada mıyız?" diye sordu Georgie, yerinde kalarak harika bir gösteri yaparak.

buradaki tanımına bağlı ," diye mırıldandı, "ama Londra'yı kastettiğini varsayarsak, o halde hayır, değiliz."

Araba tamamen durdu.

"Dik dur" dedi. "Neden durduğumuzu bulacağım."

Georgie ve Marian onun aşağı atlamasını izlediler. Bir an sonra Georgie, "Hedefimizden o kadar uzakta olamayız," dedi.

Hayır, diye mırıldandı Marian. "Akşam erken oraya varmamız gerekiyordu. Leydi Manston, personel için önceden haber gönderdi."

Georgie, birden midesine kök salan kelebek sürüsünün farkına vararak başını salladı. Cat-Head'in yemek servisinden gelen tek iyi şey, onu bekleyen geceyi düşünememiş olmasıydı.

Plan, geceyi Londra'daki Manston House'da geçirmekti. Kuzeye yapılan yolculukta mantıklı ilk konaklamaydı ve bu, Georgie ve Nicholas'ın düğün gecelerini bir handa yapmak zorunda kalmayacakları anlamına geliyordu.

Ayrıca, Kent'e geri dönen aileleriyle birlikte geçirmek zorunda kalmayacaklardı. Georgie, Nicholas'ın ailesinin koridorun hemen aşağısındaki kendi yatak odalarında olduğunu bilerek, düğün gecesini Crake'de geçirmeyi hayal bile edemiyordu. Daha da kötüsü, geceyi kendi ailesiyle birlikte Aubrey Malikanesi'nde geçirmek olacaktı.

"Neler olduğunu görebiliyor musun?" Oturduğu yerden tamamen kalkmış ve açık kapıdan dışarı sarkmış olan Marian'a sordu.

"Bay. Rokesby, Jameson'la konuşuyor," dedi Marian.

"Damat Jameson mu?"

Marian başını salladı. "Zirveli görünüyor."

"Jameson mı Bay Rokesby mi?"

"Jameson," diye onayladı Marian. "Londra'ya doğru sürmesi gerekmiyor muydu?"

" Londra'ya önden gitti. "

"Pekala, geri döndü."

Bu hiç mantıklı değil, diye karşı çıktı Georgie.

Marian, Georgie'ye bakmak için arkasını döndü. "Mantıklı ya da değil, o burada ve Bay Rokesby ile konuşuyor ve ikisi de memnun görünmüyor. Ah, bekle, işte Marcy ve Darcy geliyor."

Marcy ve Darcy, Bayan Hibbert'in ikiz kızlarıydı. Georgie kaç yaşında olduklarından emin değildi - on beş mi? On altı? Anneleri ve Wheelock'un yeğeni (aynı zamanda Wheelock olarak da bilinir) ile birlikte ikinci vagona biniyorlardı. Gezici grup, at binicisi olarak hizmet eden iki Aubrey Hall uşakı, iki Crake uşakı (aynı zamanda at binicisi olarak da hizmet eder), bir Aubrey Hall arabacısı, bir Crake arabacısı, bir Aubrey Hall seyis uşağı ve Crake'ten gelen seyis Jameson tarafından tamamlandı. Londra'ya önde gitti.

"Neler olduğunu biliyor musun?" Marian, Marcy'ye sordu.

Veya Darcy, Georgie hangisi olduğundan emin değildi. İki kız görünüşte tamamen aynıydı.

Marcy-or-Darcy, "Veba ile ilgili bir şey," dedi.

"Pestilan mı?" diye tekrarladı Georgie, içgüdüsel olarak ayağa kalkmaya başladı.

"Hareket etme!" Marian fısıltı şeklinde çığlık attı.

Georgie homurdandı, ama istediğini yaptı. Cat-Head'in uyanmasını Marian'dan daha fazla istemiyordu.

"Koçunuzda neler oluyordu ?" ikizlerden biri Marian'a sordu. Diğeri, muhtemelen daha ilginç sohbetler aramak için oradan uzaklaştı.

"Gürültü?" Marian sordu. "Kediydi."

Georgie, "İkinci arabada onu duymalarına imkan yoktu," diye itiraz etti.

Genç hizmetçi omuz silkti. "Şeytanın kendisi burada seninle birlikte geliyormuş gibi geldi."

"Yine," dedi Georgie, kimsenin dinlediğinden değil, "Onu duyabildiğine inanmıyorum."

Marcy-or-Darcy (Georgie'nin ikisini birbirinden nasıl ayırt edeceğini öğrenmesi gerekecekti) başını içeri uzattı. "Onu siz mi öldürdünüz, hanımefendi?"

Hayır, kediyi ben öldürmedim, diye tersledi Georgie.

Marcy-or-Darcy ikna olmamış görünüyordu.

Georgie, "Eminim Bay Rokesby salgın hakkında hiçbir şey söylememiştir," dedi.

Marcy-or-Darcy, "Bay Rokesby değil hanımefendi," dedi, "damat Jameson."

Georgie, "Pek - üzgünüm," dedi. Böyle devam edemezdi. "Marcy misin yoksa Darcy mi?"

"Marcy, hanımefendi. Bizi çillerimizden ayırt edebilirsiniz."

"Çillerin mi?"

Marcy biraz daha eğildi, gerçi çenesi vagonun zemini ile aynı hizada olduğu için bu etki biraz komikti. "Ben ondan daha fazlasına sahibim," dedi yanaklarını işaret ederek. "Görmek?"

Georgie, "Belki biriniz saçınızı farklı şekilde kullanmayı düşünebilir," diye önerdi.

"Eskiden yapardık," diye onayladı Marcy, "ama annem artık hizmete girdiğimize göre onu uygun sıkı çörekler içinde takmamız gerektiğini söyledi." o sallandı hızlı reverans, sanki tam o sırada yeni

işvereniyle konuştuğunu hatırlıyormuş gibi. Ne yazık ki, bu onun çenesini vagonun zeminine çarpmasına neden oldu.

"Ah!" dışarı çıkardı.

Georgie'nin kucağındaki Cat-Head pozisyon değiştirdi.

Herkes dondu. En azından Georgie ve Marian yaptı. Marcy eliyle yanağını tuttu ve acıyla inlerken bir aşağı bir yukarı zıpladı.

"Kanıyor mu?" diye sordu.

Marian, Marcy'ye dönmeden önce, Kıpırdama, diye yalvardı. "Kanıyor musun?"

"Sanırım dilimi ısırdım."

Marian yana çekilip Marcy'nin kafası göründüğünde Georgie nefesi kesildi. Marcy gülümsemeye çalışıyordu ama tek yaptığı kanla kaplı dişlerini ortaya çıkarmaktı.

Ah, canım, dedi Georgie. Zavallı kız kesinlikle hortlak görünüyordu. "Bay Rokesby'yi getirsen iyi olur. Ne yapacağını bilecek."

O bir doktor, diye temin etti Marian onu.

Doktor olacak , diye düzeltti Georgie. "Yakın zamanda."

Marcy telaşla uzaklaştı ve Georgie, Marian neler olup bittiğini anlamaya çalışmak için arabadan inerken onu izlemeye devam etti.

Georgie, "Dışarı çıksan iyi olur," diye mırıldandı. Cat-Head'e baktı, hala kucağında uyuyordu. "Yapamayacağım için."

Marian, son bir kez daha almak istercesine ona bir bakış attı. Georgie'nin olay yerinden kaçmasına aldırmadığını doğruladı.

"Git," dedi Georgie. "Ama bir bak bakalım neden durduğumuzu öğrenebilecek misin!"

Marian başını salladı, sonra yere oturdu ve aşağı inmeden önce bacaklarını sarkıttı. Georgie onun yere düştüğünü bir oooff ile duydu , ama açıkça zarar görmedi çünkü fırladı.

"Pekala," dedi Georgie, yumuşak yorumunu Cat-Head'e yöneltmeye pek cesaret edemeyerek. "Sadece sen ve ben."

Blanche başını kaldırıp baktı ve esnedi.

Georgie, Blanche'a hafifçe başını sallayarak, "Ve sen ve Judyth," dedi. "Ama seni tekrar unutmamı sağlamaya çalışırsan, hepimiz daha mutlu oluruz."

Blanche ona küçümseyici bir şekilde burnunu çekti ama o geri yattı, son birkaç saattir Georgie'ye yönelttiği ölümcül bakışın amacına ulaşmasından açıkça memnundu - yani, araba hareket etmeyi bırakmıştı.

Ama Blanche tam yerleşirken, Kedi-Kafa kıpırdanmaya başladı ve geniş bir esnemeden sonra onun uyanık olduğu ve bu şekilde kalmayı planladığı anlaşıldı.

Ama yine hareket etmiyorlardı, yani en azından o sessizdi. Georgie, onu yanındaki koltuğa oturttu ve açık vagonun kapısına doğru atıldı. Artık Cat-Head'i sabit tutmak zorunda olmadığı için kendi bacaklarını da uzatabilirdi. Diğer herkes yürüyor gibiydi.

Aubrey Salonu uşaklarından biri onu kapıda gördü ve aşağı inmesine yardım etmek için koştu. Fakat Georgie Nicholas'ın yanına varamadan -hala Jameson'la derin bir sohbet halindeyken- Marian hızla geldi.

Ah, bu korkunç, Bayan Georgiana, dedi koşmaktan nefes nefese. "Londra veba ile istila edildi!"

14. Bölüm

histerik kadınlardan korusun.

Nicholas, Marian bir ayaklanma başlatmadan önce peşinden koşarak, "Londra veba ile dolu değil," diye haykırdı.

"Azıcık bile değil?" hizmetçi sordu.

"Olmasını istiyor musun?" diye sordu, sorusunun umutlu ses tonuyla biraz kafası karışmış bir şekilde.

"Numara!" Georgie'ye döndü. "Aman Tanrım, böyle bir şey söylemek."

Nicholas bir imbik karşısında direndi, ama çok az. Her halükarda, Marian'ın bir sonraki patlamasıyla dikkati başka yöne çevrildi.

"Kükürt ve salgın hastalık!"

Ona baktı. "Ne?"

"Jameson böyle söyledi," diye açıkladı Marian.

Hayır, dedi Nicholas, öyle demedi. Ama teknik olarak neredeyse tam olarak Jameson'ın söylediği buydu. Az önce bir sürü küfür ve bayanların kulaklarına uymayan değiştiricilerle söylemişti.

Tanrı onu histerik adamlardan korusun .

Derin bir nefes aldı ve Georgie'ye döndü. "Manston House'da birkaç grip vakası var. Kükürt seviyesine yaklaşan hiçbir şey yok. Ve kesinlikle veba yok."

"Eh, bu bir rahatlama oldu," dedi. "değil mi?"

"Kara ölümden daha iyi olduğu sürece, evet," dedi kuru bir sesle. "Fakat grip önemsiz bir mesele değil. Londra'yı pas geçmemiz gerekecek. Manston House'da kalmamızın hiçbir yolu yok."

Georgie, "Elbette bu kadar tehlikeli olamaz," dedi. "O kadar büyük bir bina ki. Etkilenen bölüme yaklaşmamıza gerek yok."

"Grip oldukça bulaşıcı ve nasıl yayıldığını anlamıyoruz. Özellikle sizin için güvenli değil."

"Benim için?" Georgie'nin gözleri, muhtemelen şaşkınlıktan, muhtemelen sinirden fal taşı gibi açıldı. Kesin olarak söyleyemezdi.

"Bu bir akciğer hastalığı," dedi ona. "Birkaç yıldır bir nefes alma dönemi geçirmemiş olabilirsiniz, ancak neredeyse kesinlikle bu tür hastalıklara çoğundan daha duyarlısınız."

"Bay. Rokesby haklı," dedi Marian vurgulayarak. "Seni böyle hastalıklı bir eve götürsek annen bizi canlı canlı yüzer."

Georgie, Nicholas'ın yüzünde görmeye alışık olduğundan daha keskin bir ifadeyle Marian'a döndü. "Annem," dedi, "artık refahımdan sorumlu değil."

Hayır, ama öyleyim , dedi Nicholas tartışmayı bitirmeye hevesli bir şekilde. "Ve Londra'ya gitmiyoruz."

Georgie'yi veya diğerlerini riske atmazdı.

Garipti. Jameson, Londra'daki salgından nefes nefese haberdar olana kadar, Nicholas yeni yükümlülüklerinin tüm ağırlığını hissetmemişti. Şu anda sorumlu olan sadece Georgie değildi. Ev sahibi bir adamdı.

Georgie, "Onlara yardım etmemiz gerek," dedi. Sonra sanki içinde bir şeyler yer değiştirmiş gibi, sesi duyguyla doldu. "Onlara yardım etmemiz, onlarla ilgilenmemiz gerekiyor ve... ve sen bir doktorsun."

"Henüz doktor değilim," diye hatırlattı ona.

"Ama kesinlikle ne yapacağını bileceksin."

Yapabileceğim hiçbir şey olmadığını bilecek kadar biliyorum ."

Nefesi kesildi.

Hayır, hayır, öyle demek istemedim, dedi çabucak. Tanrım, kulağa kaderci geliyordu .

Elleriyle soru işareti yaptı.

"Jameson'ın raporuna göre," dedi ona, "onlar için yapabileceğim ve henüz yapılmamış olan hiçbir şey yok. Bir doktor çağrıldı ve hastalara söğüt kabuğu ve kemik suyu verildi."

"Söğüt kabuğu?"

"Ateşlere yardımcı oluyor gibi görünüyor."

Kaşı bir v'e daldı. "Bu çok ilginç. nedenini merak ediyorum..."

Onun düşüncesini bitirmesini bekledi, ama o sadece başını salladı. "Boşver." Gözlerini kırptı, sonra yukarı baktı, gözleri aniden parlak ve berraktı. "Şimdi ne var?"

"Basıyoruz" dedi. "Ve geceyi geçirecek bir yer bul."

"Bu sorun olacak mı?"

Nicholas bir iç çekti. Babası güzergâh üzerindeki hanlarda yer ayırması için önden bir adam göndermişti, ama belli ki ilk durak için hiçbir düzenleme yapılmamıştı.

"Yoldaki herkes gibi şansımızı deneyeceğiz" dedi. "Birkaç kez Edinburgh'a gidip geldim ve daha önce oda bulmakta hiç zorluk çekmedim."

Elbette bir karısı, on üç hizmetçisi ve üç kedisiyle seyahat etmemişti.

Miyav.

Bütün öğleden sonra katlandıkları ulumaya benzemeyen, hassas bir sesti. Kaşlarını soru sorarcasına kaldırarak Georgie'ye baktı.

O, başını salladı. "Bu Kedi Kafası değildi."

İçini çekti. "Elbette değildi."

Ama duymadı. Blanche dediği arabaya bakarak aceleyle arabaya geri dönüyordu.

Blanche'ın neredeyse tamamen siyah olduğu göz önüne alındığında, bu neredeyse Cat-Head kadar saçma bir isimdi.

"Diğer sepetleri kimse buldu mu?" Nicholas, Georgie'yi arabaya kadar takip ederken sordu.

Marian onun peşinden koşarak, "Kimsenin baktığını sanmıyorum," dedi. "Yapmamızı ister misin?"

"Hayır, en iyisi yolda olmak. Onları yarınki yolculuk için bulacağız."

Marian başını salladı, ama kenara çekilince Arabaya ondan önce girmesine izin verin, "Sakıncası yoksa efendim, ikinci vagona binebileceğimi düşündüm," dedi.

Zaten inmiş olan Georgie, başını dışarı uzattı. "Emin misin? Bundan daha küçük ve koltukta üç kişi olacaksınız."

"İyi olacağız," dedi Nicholas tartışmayı sonlandırarak. Açıkçası, ayrılırken Marian'ın öndeki vagona girmesine şaşırmıştı. Elbette yeni evliler olarak, kendilerine ait bir alana sahip olmayı bekleyebilirler.

Miyav.

İçini çekti. Kedilerle birlikte.

En azından şeytan sessizdi. Gerçek sınav, tekerlekler çalışmaya başladığında gelecek olsa da—

GRAOWWW!

Üzgünüm, dedi Georgie.

Nicholas gülümsemeye çalıştı. "Yapacak bir şey yok."

Karşılığında gülümsedi, bir parça özür dileyen, bir parça minnettar ve bir parça saçını yolmaya hazır bir ifade.

GRAOWWW!

Buz gibi bir bakışla kediyi düzeltti. "Romantizme ilgin yok, değil mi?" diye mırıldandı.

"Ne dedin?" diye sordu Georgie şaşkınlıkla.

GRAOWWW!

Kafasını salladı. Arabaları toparlayana kadar her şeyin böyle olmaması ne tuhaftı ve Georgie'nin evcil hayvanlarını getirdiğinin, aslında kedileri pek sevmediğini hatırladığının netlik kazanmasıydı. Kız kardeşinin kedileri vardı. onlar olmuştu gezegendeki en şımarık yaratıklar ve her yerde kürk bıraktılar.

GRAOWWW!

Ve görünüşe göre bazıları şikayet etmeyi seviyordu.

"Üzgünüm," diye mırıldandı Georgie. Bir şal aldı ve sonra...

Gözleri genişledi. "O kediyi bebek gibi kundaklıyor musun?"

"Bence yardımcı oluyor."

GRAOWWW!

Eh, en azından acıtmıyordu.

İşte orada, Kedi-Kafa, dedi Georgie. "Gidecek fazla bir yolumuz yok." Nicholas'a baktı. "Yapar mıyız?"

Omuz silkti. Geceyi nerede geçireceklerinden emin değildi. Şoföre bir sonraki saygın araba hanında durmasını söylemişti, ama yer yoksa yola devam etmeleri gerekecekti.

Grrrrraow.

"Sanırım uykuya dalıyor," diye fısıldadı Georgie.

"Efendiyi övmek."

Georgie içini çekti. "Aslında."

Sonunda akşam için durdukları ZAMAN , Georgie bitkin düşmüştü. Cat-Head'i uyutmuştu ama yolculuğun geri kalanında onu bir bebek gibi tutmak zorunda kalmıştı. Kundaklamayı sıkı ve sıkı tutmaya dikkat ederek onu bir kez indirmeye çalışmıştı, ama o sıraya dokunduğu anda gözleri açıldı ve uluması yeniden başladı.

Hayır, hayır, Kedi-Kafa, diye mırıldandı, umutsuzca onu sakinleştirmeye çalışarak.

Daha sonra onu koltuğa bırakırken aynı zamanda onu tutmaya çalıştı. Kendini gülünç hissetti, üzerine eğilirken beli büküldü, ama eğer onu böyle bir pozisyonda tekrar uykuya daldırabilirse, belki de kollarını çektiğinde o şekilde kalırdı.

"Al onu," diye yalvarmıştı Nicholas.

"Aradaki farkı bilmiyor."

"O bilir!"

"Nasıl bilebilir? Kollarım etrafımda-"

"O bilir!"

Onu aldı. Anında sustu.

O biliyordu.

Lanet kedi.

Yani onu tuttu. Bütün yolculuk.

İlk handa durduklarında onu tuttu, ancak boş oda olmadığı söylendi.

İkinci handa durduklarında onu tuttu, burada Nicholas ve şoförler en az on dakika görüştüklerinde bekledi, sadece diğer yolcuların görünüşünü beğenmediklerine karar vermek için.

Georgie bunun ne anlama geldiğinden tam olarak emin değildi, ancak hepsinin Büyük Kuzey Yolu'nda seyahat etme deneyimi olduğu ve kendisinin olmadığı için, onların sözüne inanmaya karar verdi.

Yine de saat geç olmuştu, normalde bu akşam için emekli olmayı seçeceklerinden çok daha geç olmuştu ve herkesin bunu yapmaya hevesli olduğunu hissetti. Üçüncü hanın önünde durduklarında günlük yolculuğuna son verdiler. Ne yazık ki, diğer ikisinden sadece marjinal olarak daha verimli olduğunu kanıtladı.

Korkarım kötü haber, dedi Nicholas arabanın kapısını açarken.

Georgie arabada bekliyordu, Cat-Head hâlâ kollarında kundaklıydı. "Lütfen bana dolu olduklarını söyleme."

"Öyle değiller ama sadece bir oda boş. Korkarım hizmetçilerle paylaşmak zorunda kalacaksın."

"Beşimiz mi? sığacak mıyız?"

"Hancı fazladan yatak takımı gönderebileceğini söylüyor."

"Ama ya sen?"

"Ben de diğer adamlarla birlikte ahırlarda uyuyacağım."

"Ama bu bizim-"

Düğün gecesi.

Sözler söylenmeden asılı kaldı.

"Yapacağız," dedi Georgie kararlı bir şekilde. Belki de en iyisi buydu. Düğün gecesini The Brazen Bull adlı bir handa geçirmeyi gerçekten istiyor muydu?

Devam edebiliriz, dedi Nicholas, "ama yakınlardaki diğer hanlar da dolu gibi görünüyor ve..."

"Sorun değil Nicholas."

"Atlar tükendi," dedi, "ve sanırım hepimiz yorgunuz."

"Nicholas," dedi tekrar. "İyi olacağız. Söz veriyorum."

Sonunda konuşmayı kesti ve gözlerini ona dikti. "Teşekkür ederim" dedi.

"Bana teşekkür edecek bir şey yok."

"Bu konuda çok huysuz olabilirsin."

"Yapabilirdim." Güldü. "Hala yapabilirim." Cat-Head'i kaldırdı. "Bir kedi ister misin?"

"Tanrım hayır." O elini uzattı. "İzin ver aşağı inmene yardım edeyim. Biraz acele etmeliyiz. Geç oldu ama bana hala akşam yemeği yiyebileceğimiz söylendi. Özel bir yemek odası ayarladım."

Kediler hizmetçilere teslim edildi, uşaklar bavulları gördü ve Georgie ile Nicholas avluyu geçtiler.

Han işlek bir yol ayrımındaydı ve arabada bu kadar uzun süre kaldıktan sonra, Georgie bu sahneyi paylaşan insan kalabalığına karşı hazırlıksızdı. Ancak Nicholas son derece rahat görünüyordu. Şu anda The Brazen Bull Inn'i barındıran eski Tudor binasının ön basamaklarına çıkarken yabancıların arasından geçerek amaca yönelik adımlarla ilerledi. Georgie, dirseğindeki elini sıkıca sıkıştırdığı için ona ya da daha ince bir noktaya değindiği için minnettardı. Bacakları bu kadar uzun olmadan da yapabilirdi; ayak uydurmak için bir fare gibi acele etmesi gerekiyordu.

Ama sonra girişten birkaç metre kala aniden durdu—Georgie nedenini bilmiyordu; dikkat etmemişti ve hemen ona çarptı. Kolları orta bölümünün etrafında uçtu dengesini korumaya çalışırken. Çamurluydu ve zemin sertti - düşmek dağınık, utanç verici ve muhtemelen acı verici olurdu.

Bir anda bitti, ama o an, bir göz kırpmanın sonsuza kadar sürebileceği yolu uzattı. Dengesini yeniden kazanırken, içgüdüsel olarak istikrar için kendini ona doğru çekerken parmaklarının sert göbeğine yayıldığını hissetti. Yanağının yumuşak yün paltosuna baskı yaptığını hissetti. Nefesinin kesildiğini hissetti.

"İyi misin?" diye sordu Nicholas ve onun kollarında bükülmeye başladığını hissetti.

"İyiyim, ben..." Durdu, ona sarıldığını fark etti. Yüzü onun güçlü sırtına bastırılmıştı, orada olduğunu bile bilmediği bir kıvrımda beşikteydi.

"İyiyim," dedi tekrar, isteksizce tutuşunu gevşeterek. Dönmeyi bitirdi ve yüz yüze geldiler. Gece havası gökyüzünün rengini çaldığında bile gözleri nasıl bu kadar parlak maviydi?

bildiği için miydi ? Rokesby'lerin çevresinde büyümüştü; hepsi o muhteşem masmavi gözlere sahipti.

Ama bu farklı hissettiriyordu. Farklı hissetti.

"Emin misin?" O sordu. Ve elinin onunkini kapladığını fark etti. Hissetti…

Samimi.

Önce ellerine sonra tekrar yüzüne baktı. Onu sonsuza dek tanıyordu, ama aniden tüm dünya garip ve yeniydi. Elini tutuyordu ve aniden duygu ve kafa karışıklığıyla dolu ve tam olarak tanımlayamadığı bir şey.

"George?" dedi yumuşak bir sesle. "İyi misin?"

Nefesini düzene soktu ve "Evet." dedi.

Sonra an bitmişti.

Ama içinde bir şeyler değişmişti.

Brazen Bull'un özel yemek odasının, ana yemek odasından içinde bir kapı bulunan bir duvarla ayrıldığı ölçüde özel olduğu ortaya çıktı.

Ama sadece bir kapı yolu . Bir zamanlar orada bir kapı olsaydı, çoktan gitmişti ve hanın diğer müşterileri bedenleriyle sınıra saygı

duysa da, havada yüksek sesle ve müstehcen dökülen sözleri ve konuşmaları için aynı şey söylenemezdi.

Bu konuşmayı bir meydan okuma haline getirdi ve Nicholas neredeyse yemeklerini hizmetçilerle birlikte odada yemeleri için baskı yapmalarını diledi, ama sonra hizmetçilerin kedileri olduğunu ve o kedilerden en az birinin muhtemelen uluduğunu hatırladı. ve açıkçası, onunla hiçbir ilgisi olmasını istemiyordu.

Belki ona karşı acımasızdı, ama gerçek buydu. Kapıdan içeri sızan boğuk şarkı bile onu rahatsız etmiyordu. Normalde böyle olmazdı, ama Georgiana bir hanımefendiydi ve eğer doğru duyuyorsa, biri isimsiz, ancak oldukça çalışkan bir kadının dille ilgili yeteneklerini - kafiyeli beyitlerde, daha az değil- övüyordu.

Kalkıp bir şeyler söylemeliydi . Ama o çok acıkmıştı ve dana yahnisi şaşırtıcı derecede iyiydi.

Ah benim tatlı Martine, bir şey, oldukça kirli bir şey.

Nicholas kendine rağmen sırıttı. Martine . Muhtemelen Fransızdı.

Ve umarım hayali, zavallı kadın, eğer şarkı sözleri söylenecek bir şey olsaydı.

Kaba dilden rahatsız olmadığını umarak Georgie'ye bir bakış attı. Sırtını kapıya dayamıştı, bu yüzden en azından adamların beceriksiz jigleriyle dans ettiğini göremiyordu.

Georgie'nin kaşları çatık bir şekilde sabitlendi. Üzücü bir şey yok, sadece insanların akılları başka yerdeyken aldıkları o uzak bakış.

Nikola boğazını temizledi.

Onu duymuyor gibiydi.

Nicholas öne uzandı ve elini onun gözlerinin önünde salladı. "Georgiana," dedi, sesi biraz şarkı söylüyordu. "Georgiana Bridgerton."

Rokesby , diye bir başlangıç yaptı. Georgiana Rokesby'nin fotoğrafı .

Hatasını fark ettiğini düşünmedi; bunun yerine, onu yün toplarken yakaladığı için utanmış görünüyordu.

Kızardı. Kızarmış! Ve o... güzel görünüyordu.

"Pardon," diye mırıldandı, aşağı bakarak. “Bir düzine farklı şey düşünüyordum. Bu gürültü konsantre olmayı zorlaştırıyor.”

"Evet," dedi, ama asıl düşündüğü, ona bakmanın konsantre olmayı zorlaştırdığıydı. . Elbette güzeldi, çilek sarısı saçları ve zeki mavi gözleriyle her zaman güzel olmuştu. Artık karısıydı, diye düşündü ve ona baktığında, farklı hissettirdi.

Ve garip bir şekilde, bunun sadece evli oldukları için olduğundan o kadar da emin değildi. O sabah rahibin önünde durup yemin etmemiş olsalar bile, bakışları onun yüzüne her dokunduğunda yeni bir şey görecekmiş gibi tuhaf bir hisse kapıldı.

O bir keşif olmuştu ve onun her zaman sonsuz meraklı bir zihni vardı.

Şarabından bir yudum aldı, sonra peçetesiyle ağzının kenarını sildi. Gözleri, diğer odadaki adamlardan gelen özellikle yüksek bir kahkaha patlamasıyla omzunun üzerinden geçti.

"Eğitim hanları her zaman bu kadar gürültülü müdür?" diye sordu.

"Her zaman değil," diye yanıtladı. “Ama bunu kediden sonra oldukça rahatlatıcı buluyorum.”

Küçük bir kahkaha patlattı. "Üzgünüm," dedi. "Bu benim için hiç iyi olmadı."

"Kimi incitmekten korkarsın? Kedi?"

"Elinden geleni yaptı," dedi.

"O bir iblis."

"Öyle söyleme! Sadece seyahat etmeyi sevmiyor.”

Ben de öyle, dedi Nicholas. "Benim için mahvetti."

Ona bir bakış attı, dudaklarını birbirine bastırdı ve gözleri hem kısıldı hem de tamamen eğlendi. "Sana büyüyecek," dedi asil bir tavırla.

"Önce onu öldürmezsem."

"Nicholas!"

"Endişelenme," dedi amaçlı bir neşeyle. "Korkman gereken ben değilim. Hizmetçiler kesinlikle önce çatlayacak. ”

"Cat-Head çok cesur bir kedicik."

Bunun üzerine sadece kaşlarını kaldırabildi.

"Ağaçta Freddie'ye saldıran oydu."

"Bu o muydu ?"

"Harikaydı," dedi Georgie, gözleri hafızayla parlayarak. “Bunu sevseydin.”

"Oakes'in yüzüne ne yaptığını gördükten sonra, aynı fikirdeyim."

"Önce bunu yaptı" -Georgie, pencereden atlayan bir kediyi göstermek gibi şaşırtıcı derecede iyi bir iş çıkaran kollarıyla bir hareket yaptı - "sonra bunu yaptı " - kolları pençeli bir v şeklinde yüzünü geçti - "ve sonra bunu yaptı . ”

Nicholas bu son hareketi anlayamadı. "O nedir?"

Yüzü neşeli bir sırıtışla yarıldı. “Kendini Freddie'nin yüzüne sardı. Dürüst olmak gerekirse, Freddie nasıl nefes alabiliyor bilmiyorum .”

Nikola gülmeye başladı.

"Bir yeteneğim olsaydı senin için çizerdim. Gördüğüm en komik şeydi. Daha doğrusu, şimdi oldu. O sırada Freddie ağaçtan düşecek diye çok korkmuştum. Ama aman tanrım, kendin görseydin… Çığlık atıyordu, 'Çıkar şunu! Kaldır onu!' ve Cat-Head'i tırmalıyordu..."

" Pençelemek ," diye nefesi kesildi Nicholas, çünkü bu bir şekilde şimdiye kadar duyduğu en komik şeydi.

Ve sonra kahkahası, çoğu kez yaptığı gibi, onu harekete geçirdi ve ikisi, haysiyet savaşını tamamen kaybetti. Güldüler ve güldüler, ta ki Georgie başını masaya koymak zorunda kalana ve Nicholas onun kaslarını germiş olmasından korkana kadar.

Nicholas, büyük ölçüde iyileştiğinde ve Georgie dikkatini yemeğine verdiğinde, "Pekala," dedi. "Sanırım ona bir minnet borcum var. Ama kabul etmelisin ki, Kedi Kafası bir kedi için aptalca bir isim."

Kaşığı ağzına götürmüş halde Georgie'nin duraklamasını izledi.

"Ne?" dedi. Çünkü dürüst olmak gerekirse, yüzünde en garip ifadeye sahipti.

Çenesini dayadı ve kaşığını indirdi. "Ey?" dedi hesaplanmış bir tempoyla. "Aptal bir isim, değil mi? Ve bunun kimin hatası olduğunu merak ediyorum."

Nikola durakladı. Bu açıkça cevabını bilmesi gereken bir soruydu. "Edmund?" diye tahmin etti, çünkü bu tür şeylerden genellikle Edmund sorumluydu.

"Sen, Nicholas. Kedime Kedi-Kafa adını verdin. "

"Bir kediye Kedi Kafası adını verdim." Bir sorudan çok bir ifadeden ibaretti.

Kedimin adını Kedi-Kafa koydun."

"Elbette şaka yapıyorsun."

Georgie'nin ağzı hafifçe aralandı ve kaşığını düzgünce masaya geri koydu. "Mutlaka Pity-Cat'i hatırlıyorsundur."

Nicholas onun neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Mary'nin kedisi mi?" Georgie dürttü. "Sen Eton'dayken kız kardeşinin tekirleri..."

O an aklına geldi hatıra. Aradan yıllar ve yıllar geçmişti. O kediyi gerçekten sevmişti. Annesinin eteklerinin altına saklanmayı ve ayak bileklerini kıstırmayı seven huysuz küçük bir şeydi. Şaşırarak rastgele ağlardı ve evet, komikti.

Sonra kaşlarını çattı. Yazık-Kedi?

Kafasını salladı. "Bu kedinin adı Pity-Cat değildi."

ben-söyledim-söyledim şekline dönüştü . "Hayır, Yazık Kedi'nin adı Turnip'ti, ama sonra sen ve Edmund Turnippity demenin çok daha eğlenceli olduğunu düşündünüz ve...

" Şalgam demek daha eğlenceli. "

Georgie dudaklarını büzdü. Gülmemeye çalıştığını anlayabiliyordu.

"Yani," diye devam etti, "herhangi bir nefes alan yaratığa Şalgam adını kim verir?"

"Kız kardeşin yaptı. Tüm evcil hayvanlarına yemekten sonra isim veriyor."

"Evet, peki, Felix'in çocuklarına Hamur Tatlısı, Puding veya Bacon ismini koymasına izin vermediğine şükredelim."

"Kedilerinden birinin adı Dumpling."

Gözlerini devirdi. "Bu sadece bir zaman meselesiydi."

Georgie buna gözlerini devirdi . " Kedi Kafası Yaması adını vermiştim . "

"Neden?"

"Ona hiç baktın mı?"

Pek sayılmaz. "Elbette var."

Georgie'nin gözleri kısıldı.

" Çoğunlukla dinlemiş olmama rağmen."

Gözlerini tekrar devirdi.

Kıkırdadı. "Ah hadi ama, bunun için bana hak vermelisin."

"Pekala, dokun." Ve sonra onun konuşmayı tekrar rotaya koymasını bekleyerek baktı.

"Pekala," diye onayladı, "bana hikayeyi anlat. Kedinizin gülünç takma adından nasıl sorumlu olabilirim?"

Daha fazla teşvike ihtiyacı yoktu. "Dediğim gibi adını Patch koydum . Gözlerinin etrafında küçük işaretler var. Daha ziyade, ilanların Hollandalı denizcileri gözlerinin üzerinde üçgen yamalar ile çizmesi gibi."

Nicholas, Aubrey Hall'dan sadece birkaç mil ötede meydana gelen korsanlığı tasvir eden ilanların nasıl Lord Bridgerton'ın ofisinin güvenliğinden ve etkilenebilir bir genç kızın eline geçtiğine dair bariz soruyu atladı ve bunun yerine sadece, "Sadece bir göz, ben" dedi. düşün."

Kaşlarını çattı. "Evet, pekala, bunun kesinlikle uygun bir kedi adı olduğunu düşündüm, ama sonra sen ve Edmund dönem sonunda birkaç haftalığına eve geldiniz ve geri döndüğünüzde, Turnip

Turnip'ten Turnippity'ye ve Pity-Cat'e gitti ve bir şekilde bu Patch'in Cat-Head olması gerektiğine karar vermen için."

"Hiç hatırlamıyorum, kulağa yapacağımız bir şey gibi gelse de."

"Onu Patch'e geri getirmeye çalıştım ama artık cevap vermiyordu. Ya Kedi Kafasıydı ya da hiçbir şey."

Nicholas, kedilerin isimlerine cevap verdiği konusunda şüpheciydi, ancak tartışmaktan kaçındı. "Üzgünüm?"

"Sen?"

"Olmamalı mıyım?"

Bunu düşünmek için biraz zaman aldı. Ya da en azından, öyle yapıyormuş izlenimi verin. "Adil olmak gerekirse, isimlendirme tugayına Edmund kadar senin liderlik ettiğini bilmiyorum."

"Ne olursa olsun, o zaman çocuklarımıza isim vermekten uzak dursam nasıl olur?"

Bu düşüncenin nereden geldiğinden ya da bunu neden yüksek sesle söylediğinden emin değildi, ama çocuklarımızın sözleri , giyotinin hızına eski zamanlardaki gibi gelen aşinalığı kapatıyor gibiydi.

Bir düğün gecesini bile paylaşmamış olmalarına şaka yapılacak çok şey olduğunu düşündü.

Sonra, yanağında bir tuhaflık beliren Georgie, bakışlarını onunkilere kaldırdı. "O zaman bir çocuğa Brunhilda adını vermeme konusunda bana güveniyor musun?" derken gözlerinde şakacı bir ifade vardı.

"Brunhilda güzel bir isim," diye yanıtladı.

"Öyle mi düşünüyorsun? Sonra ben-"

"Evde doktor var mı?" diye bağırmasıyla kesildi.

Nicholas hiç düşünmeden ayağa kalktı.

"Ne düşünüyorsun..." diye mırıldandı Georgie ve onu kapıya kadar takip etti. Esasta yemek odasında ikisi de çamur ve kana bulanmış bir adam -görünüşe göre bir damat- gördüler.

"Ahırda bir doktora ihtiyacımız var!" O ağladı.

Nicholas, Georgie'ye, "Durumu değerlendirmeme izin verin," dedi. "Yemeğinin geri kalanını odaya almalısın."

"Fakat-"

Ona baktı. "Burada tek başına kalamazsın."

"Hayır, demek istediğim bu değildi. Seninle gelmeliyim. Yardım edebilirim."

Ve o anda, kalbinin derinliklerinde onun yapabileceğini biliyordu. Ve o istedi. Ve o yardımcı olurdu. Fakat-

"Georgie, ahırda bana ihtiyaçları var."

"O zaman seninle ahıra gideceğim. Yapabilirim-"

"Georgie, kadınların ahırlara girmesine izin verilmiyor."

"Saçma." Onu takip etmeyi planladığına dair her türlü belirtiyi göstererek eteklerini düzeltti. "Her gün ahırdayım."

"Aubrey Hall'un ahırındasın. Bunlar kamu ahırları."

"Fakat-"

"Hayır," dedi, çünkü aynı anda hem onun sağlığına göz kulak olmayı hem de yaralı bir adama bakmayı hayal edemiyordu. "Sana hizmetçilerin bulunduğu odaya kadar eşlik etmesi için bir uşak ya da damat göndereceğim."

"Fakat-"

"Benimle ahıra gelemezsin," dedi kararlı bir şekilde.

"Ama ben... ben..." Bir an için ne yapacağına karar verememiş gibi kayboldu. Ama sonunda yutkundu ve "Pekala," dedi. Zaten yemek yemem neredeyse bitmişti."

"Doğrudan odaya mı döneceksin?"

Başını salladı. Ama bundan mutlu görünmüyordu.

"Teşekkürler." Öne eğildi ve yanağına hızlı bir öpücük kondurdu. "Muhtemelen seni sabaha kadar görmeyeceğim. Zaten geceyi ahırda geçireceğim. Bitirdikten sonra, geceye yerleşebilirim."

Küçük bir iç çekti. "İyi geceler o zaman" dedi. "Sanırım-"

"Doğrudan odaya," dedi bir kez daha. İhtiyacı olan son şey Georgie'nin iyiliği için endişelenmekti.

"Evet," dedi sabırsızca. "Ben gidiyorum. İstersen beni izleyebilirsin."

"Hayır, sana güveniyorum. Gitmeliyim. Sanırım Wheelock sağlık çantamı aldı ve...”

Ama dinlemiyordu. Yapamadı. Zaten kapıdan çıkmıştı, ayakları onu cümlesini bitiremeyeceğinden daha hızlı taşıyordu.

Son bir kez arkasını döndü. "Git," dedi. "Odaya dön. Lütfen."

Sonra dünyayı kurtarmak üzereymiş gibi hissederek kaçtı.

15. Bölüm

G eorgie, ertesi sabah uyandığında iyi bir ruh halinde değildi. Nicholas ahırda kendisini bekleyen herhangi bir yaralanmaya eğilimliyken, önceki gece odaya geri dönmekte ısrar ettiği için Nicholas'a kızmaması gerektiğini biliyordu, ama kesinlikle duyguların tanımı, onların her zaman rasyonel olmadığı anlamına geliyordu.

Ayrıca, yorgundu.

Çok küçük bir oda, oldukça topaklı bir yatak, beş kadın (her biri uzun örgülü) ve üç kedi - rahat , önceki akşam kimsenin söylediği bir kelime değildi.

Sam (Aubrey Malikanesi'nden gelen damat) Darcy'ye çok düşkündü ve o ahırlardan bir hamak getirip kirişlere asmıştı. Elbette önce Georgie'ye teklif etmişti, ama Darcy için getirmişti ve Georgie ona merakla bakarken, o almamıştı.

Darcy bir hamaktaydı ve Marcy -annesinin ısrarı üzerine- yerde yatmıştı, ama bu yine de üç kadını bir yatakta bırakmıştı. bu rahat bir ikili için yapılmıştı. Georgie, Marian'ın dirseğiyle koltukaltında ve ağzında hoş olmayan bir tatla uyanmıştı.

Ve önceki akşamdan gelen hüsranda azalma yok.

Şimdi kadınlar ahırların önündeki yoğun yükleme boşaltma alanlarından geçerken Nicholas'ı aradı. Tıbbi çalışmalarında ona yardım edemese bile, en azından onu kendisine her şeyi anlatması için zorlayabilirdi.

Ama Nicholas ortalıkta görünmüyordu.

"Bay. Rokesby," dedi Georgie, Judyth'in sepetini Marian'a uzatırken uşaklardan birine. "O nerede?"

"Uyuyor Bayan Rokesby, hanımefendi."

Georgie bir ayağı bloklarda durdu. "O uyuyor? Hala?"

"Evet hanımefendi. Yaralı adamla işini sadece birkaç saat önce bitirdi."

"Tanrım, ne oldu?"

"Emin değilim hanımefendi, ama çok fazla kan vardı."

Diğer yanında başka bir uşak belirdi. "Kırık bir bacaktı hanımefendi. Kemiğin deriden geldiği yer."

Georgie, Bileşik bir kırık, dedi. Gösteriş yapmış olabilir. Hayır, kesinlikle gösteriş yapıyordu.

"Eee, evet."

"İyi olacak mı? Bacağı kırık adam mı?"

Uşak omuz silkti. "Söylemesi zor, ama değilse, Bay Rokesby'nin hatası olmayacak. O tam bir kahramandı, hanımefendi."

Georgie gülümsedi. "Elbette öyleydi. Ama, ee…" Ne yapmalı? Artık sorumluydu, anladı. Tanıdık olmayan bir duyguydu. Aşina değildi, ama değil, keşfetmek için rahatladı, tatsız.

Boğazını temizledi ve omuzlarını geri çekti. "Erken başlamayı planlamıştık."

"Biliyorum hanımefendi," dedi ilk uşak. "Sadece çok yorgundu. Onu uyandırmak için mümkün olduğunca geç saatlere kadar beklemek istedik. Kulaklarına pamuk tıkamış ve kravatını gözlerine bağlamış, bu yüzden hala uyuyor olması şaşırtıcı değil ama..."

"Fakat?" diye sordu.

Birinci uşak ikinci uşak'a baktı, sonra arabaya. İkinci uşak, Georgie'nin hâlâ basamakta tünemiş olan ayakkabısına baktı.

"Fakat?" diye tekrar sordu.

"Ama kedi konusunda gerçekten çok gerginiz."

Georgie bir an duraksadı, sonra aşağı indi. "Lütfen beni ona götürür müsün?"

"Kedi için mi?"

İfadesini mutlak bir sabıra zorladı. "Kedi zaten arabada. Bay Rokesby'yi görmek istiyorum."

"Ama uyuyor."

"Evet, bahsetmiştin."

Üçü uzun bir an durdu garip bir sessizlik içinde. İlk uşak sonunda, "Bu taraftan hanımefendi," dedi.

Georgie onu ahırlara kadar takip etti, girişte durup işaret etti. Sol tarafta hala tek bir hamak asılıydı, tamamen giyinik bir Nicholas loş ışıkta zar zor görülüyordu. Kolları göğsünde çaprazlanmış ve gözleri kravatıyla kapatılmıştı.

Ona sarılmak istedi.

Onu boğmak istedi. Bir gece önce onun yardım etmesine izin vermiş olsaydı, bu kadar yorgun olmayacaktı.

Ancak, bu küçük olmanın zamanı değildi.

Topuklarının üzerinde döndü ve arabaya doğru yürüdü. Başlangıçlarını bir saat geciktirebilirler. Nicholas'ın uykuya ihtiyacı vardı ve kimsenin vagonda dinlenemeyeceğini söylemeye gerek yoktu. Kedi Kafasını bir bebek gibi tutmak işe yaramış gibi görünüyordu ama bu onu tamamen sessiz tutmuyordu.

Durdu, omzunun üzerinden ahıra baktı. Nicholas'ı artık tam olarak göremiyordu ama onu hamakta, her nefeste hafifçe sallanırken hayal edebiliyordu.

Çok rahat görünüyordu. Onu uyandırmaktan nefret ediyordu. Gerçekten çok kötüydü-

"Majesteleri?"

O baktı. Uşaklardan biri endişeyle ona bakıyordu. Ve merak etme. Tam bir dakika olması gereken bir süre boyunca orada durmuş, düşüncelere dalmıştı.

"Majesteleri?" dedi tekrar.

Yüzüne yavaş bir gülümseme yayıldı. "Biraz ipe ihtiyacım olacak."

NICHOLAS irkilerek Uyandı . Gözlerini açıp hiçbir şey görmemek sinir bozucuydu ve önceki gece kravatını gözlerinin üzerine bağladığını hatırlaması biraz zaman aldı. Derme çatma uyku maskesini açtı ve esnedi. Tanrım, yorgundu. Hamak tahmin ettiğinden daha rahattı, ama önceki gece içine yerleştiği için tek düşünebildiği, gerçekten de eşiyle bir yatakta uyuma fırsatına sahip olması gerektiğiydi. kadın eş.

Karısı.

Bir günlük evliydi ve onu zar zor öpmüştü bile.

Bununla ilgili bir şeyler yapması gerekecekti.

Etrafa baktı. Onunki asılı kalan son hamaktı ve ahırın kapısı ardına kadar açıktı. Gökyüzü parlak bir İngiliz beyazıydı. Mavi neşeli olurdu, ama yağmursuz beyaz alırdı.

Tam Crake uşaklarından biri kapıda belirip ona el salladığında ayakları yere çarptı.

"Günaydın efendim" diye seslendi uşak. "Neredeyse hazırız."

"Hazır?" Nicholas yankılandı. Ne zamandı? Saatini almak için cebine uzandı ama daha bakamadan uşak, "Mrs. Rokesby çok meşguldü."

"Kahvaltı için mi ayarlıyorsunuz?" Nicholas sordu. Saat sekiz buçuktu, güne başlamak istediğinden çok daha geç.

"Bu ve, şey..." Uşak kaşlarını çattı. "Gerçekten kendin görmelisin."

Nicholas meraklı mı yoksa korkmuş mu emin değildi, ama aksi ikna olana kadar merakla gitmeye karar verdi.

Uşak, "O çok zeki," dedi. "Bayan. Rokesby'yi kastediyorum."

"Öyle," diye onayladı Nicholas, ancak sabahın sekizinde The Brazen Bull Inn'de nasıl bir zeka sergilemeyi başardığını hayal bile edemiyordu.

Ahırın kapısına gitti ve bir an durdu. Orada, araba yolunun ortasında, küçük bir seyirci kalabalığı ile çevrili iki araba vardı.

Hepsi karısını izliyor gibiydi.

Georgie, seyahat için erik rengi bir frak giymiş, kızıl saçları bir kaportayla süslenmemiş, ana vagonun basamağında duruyordu.

"Evet, böyle," dedi, içindeki görünmeyen birine talimat vererek. Bir duraklama ve ardından: "Hayır, öyle değil."

"Ne oluyor?" Nicholas karşısına çıkan ilk kişiye sordu.

"Gördüğüm en tuhaf şey."

Nicholas döndü ve gözlerini kırptı, ancak o sırada konuştuğu adamın seyahat ekibinin bir üyesi olmadığını fark etti. "Sen kimsin?" O sordu.

"Sen kimsin?" adam karşı çıktı.

Nicholas, Georgie'yi işaret etti. "Onun kocası."

"Yok canım?" Adam sırıttı. "O bir şey." Ve sonra gülmeye başladı.

Nicholas kaşlarını çattı. Ne şeytan?

"En az çeyrek saattir onu izliyorum."

Nicholas bu adamdan hoşlanmadığına karar verdi. "Şimdi mi oldun?" diye mırıldandı.

"Eğer bu işi yaparsa..." Adam, Nicholas'la yüz yüze gelmeden önce hayranlıkla başını salladı. "Kuzeye gidiyor olmaz mıydın?"

"Neden?" Nicholas şüpheyle sordu.

Yeni en iyi arkadaşı bunu evet olarak kabul etti. "Nerede durduğunu biliyor musun? Nasıl olduğunu bilmek için çaresizim. Üzerine bahse giriyoruz."

"Ne?"

"Ya da sonuçları duyacağımızdan emin olsaydık olurduk. Biggleswade'de bir mola vermeyi planladığınızı düşünmüyor musunuz? King's Reach'e haber bırakıp, nasıl çalıştığını bize bildirir misiniz?"

Nicholas adama son bir sinirli bakış attı ve Georgie'nin yakınında duran Jameson'a doğru yürüdü.

"Jameson," dedi, belki de düşündüğünden biraz daha sert bir sesle. "Neden karımın etrafında bir seyirci kalabalığı toplandı?"

"Ah, uyanmışsın!" dedi Jameson. "Günaydın efendim."

"Bu mu?" Nicholas sordu. "Bu mu?"

"Hepimiz öyle umuyoruz efendim. Bayan Rokesby kesinlikle elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyor."

"Ama o ne yapıyor?"

"Biraz daha yüksek!" Georgie aradı. "Doğru, iyi. Şimdi oraya bir düğüm at. Sıkı olduğundan emin olun."

GRAOWWW!

Nicholas bu sesin özel dehşetini neredeyse unutmuştu. "Nerede?" diye çaresiz bir sesle sordu. Aman Tanrım, iyi uyuyamamıştı. Daha doğrusu fazla uyumamıştı. Canavarla birlikte arabada bir tam gün daha düşünmeye dayanamıyordu.

"Sepetini bulduk," dedi Jameson, şu anda kurşun vagonun basamağında duran hasır sepeti göstererek. "Sevmişe benzemiyor ama."

GRAOWWW!

Nicholas kararlılıkla sırtını kediye döndü. "Bayan Rokesby'nin şu andaki entrikalarının kediyle bir ilgisi olduğunu varsaymakta haklı mıyım?"

"Sürprizini bozmak istemem efendim."

Georgie'nin "Neredeyse..." dediğini duydular, ardından "Mükemmel!"

Kafasını dışarı çıkardı. "Biz - Ah! Uyanıksın."

Nicholas küçük bir selam verdi. "Gördüğünüz gibi." Kalabalık avluya baktı. "Herkesin gördüğü gibi."

"Oh evet." Utançtan çok gururlu gibi görünse de yanakları hafifçe pembeleşti. . "Biraz seyirci topladık gibi görünüyor."

"İnsan sadece nedenini merak edebilir."

"Girin, girin," diye ısrar etti. "Sana şaheserimi göstermeliyim."

Nikola bir adım öne çıktı.

"Beklemek!"

O durdu.

Bir elini kaldırdı. "Bir dakika." Sonra arkasına bakarak, "Biri bana kediyi verebilir mi?" dedi.

Hangi kediden bahsettiğine dair hiçbir soru yoktu. Damatlardan biri Cat-Head'in sepetini aldı ve onu Georgie'ye veren hizmetçilerden birine verdi.

"Birazdan senin için hazır olacağım," dedi. Sonra kapıyı kapattı.

Nicholas Jameson'a baktı.

Jameson sırıttı.

GRAOWWWOOOWWW!

Nicholas kaşlarını çattı. Bu kulağa pek doğru gelmedi. O kedinin yaptığı hiçbir şey kulağa doğru gelmiyordu ama bu kulağa her zamankinden daha yanlış geliyordu.

GRAAAAOOOWWWAAAOOOWWW!

Nicholas Jameson'a baktı. "Beş saniye içinde kapıyı açmazsa, içeri giriyorum."

Jameson titredi. "Tanrı aşkına, efendim."

Bir boğuşma sesi geldi, ardından hafifçe boğuk bir uluma daha geldi. Nikola bir nefes aldı. Karısını kurtarma zamanı.

GRAaaa … Graaaa …

Miyav.

Nicholas kısa bir süre durdu. Kulağa neredeyse…

Mutlu?

Miyav.

Jameson, yalnızca saygılı olarak tanımlanabilecek bir ifadeyle, "Bunu yaptı," dedi.

Nicholas önce ona sonra tekrar arabaya baktı.

Georgie kapıyı açtı. "İçeri gelin," dedi, tam da zarif bir ev sahibesi modeliydi.

Nicholas, aynı korku ve merakla, vagona giden basamakları tırmandı, ancak şu manzarayla karşılaştı:

"Bu bir hamak mı?"

Georgie heyecanla başını salladı.

"Kedi için mi?"

"Bu benim tasarımım. Ama tabii ki Sam'in yardımı olmadan bir araya getiremezdim."

Nicholas döndü ve vagonun uzak ucunda çömelmiş, kendisiyle aşırı derecede gururlu görünen şimdiye kadar fark edilmeyen damadın gözlerini kırptı.

Damat alçakgönüllülükle, "Hepsi onun fikriydi efendim," dedi.

Nicholas sadece bakabildi. Önce damatta, sonra Georgie'de, sonra gevşek bir ipte asılı duran turuncu kedide.

Sanırım hoşuna gidiyor, dedi Georgie.

Nicholas bundan pek emin değildi. Cat-Head'in kulağa neredeyse memnun olduğu doğruydu ama gülünç görünüyordu .

Ve gülünç derecede rahatsız edici. Onun dördü bacaklar ağdaki deliklerden geçirilmiş ve tüylü dallar gibi aşağı sarkıtılmıştı. Yüzü ezilmişti ama başka bir boşluktan görülebiliyordu, çenesini destekleyen kalın bir ip parçası.

"Boğulacak mı?" diye sordu Nicholas, Georgie'ye endişeyle bakarak.

"Hayır, bence o rahat. Onu hisset." Elini tuttu ve Cat-Head'in karnının altına yerleştirdi. "Mırıldanıyor."

Nicholas Sam'e baktı. Neden, emin değildi. Ama kesinlikle birisinin hala bir parça akıl sağlığı vardı. "Sadece hazımsızlık olmadığından emin miyiz?"

Hayır, hayır, dedi Georgie, bu kesinlikle bir mırlama. Yine de önemli bir noktayı gündeme getiriyorsunuz. Bir noktada kendini rahatlatması gerekecek."

Nicholas biraz sersemlemiş bir şekilde, Bir noktada kendimizi rahatlatmaya ihtiyacımız olacak, dedi.

"Evet tabi ki. Sadece onu bu işe sokmak biraz, ee, karmaşık."

"Ve ondan da mı?"

"Henüz denemedim," diye itiraf etti.

"İhtiyaçları acil hale gelmeden önce çözeceğimizi umalım."

Arkasında, Sam küçük bir kahkaha patlattı.

"Ama ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Dürüst olmak gerekirse çıldırdığını sandı ama kendisiyle o kadar gurur duyuyordu ki bunu asla söylemeyecekti.

"Bence dahice" dedi. Bu da doğruydu. Çok zekiceydi ve çıldırmıştı.

Georgie elle tutulur bir heyecan ve gururla, "Bunu sevip sevmeyeceğinden emin değildim," dedi. "Hala hareket etmeye başladığımızda ne olacağını bilmiyorum, ama denemeye değerdi."

"Aslında."

"Ne de olsa bu sabah hamakta çok rahat görünüyordun."

"Ben mi?"

"Seni rahatsız etmek istemedim. Herkes dün gece çok çalıştığını söyledi. Bana bugün daha sonra anlatman gerekecek."

“Bunu bana mı modelledin?”

Cat-Head garip bir ses çıkardı ama bu bir uluma değildi.

"Kulağa benziyor..." Nicholas doğru tanımlayıcıyı aradı. “Mutlu değilim, tam olarak.”

Ama dünden daha iyi, dedi Georgie neşeyle.

"Kesinlikle." Nicholas bunu kesin bir inançla söyledi. Daha kötüsü olamazdı.

Grrrmphamow.

Nicholas daha iyi görebilmek için başını hareket ettirdi. Kedinin hacmindeki değişikliğin basit bir şekilde ağzını açamamasından kaynaklanmış olması muhtemeldir. Ama nefes alabildiği kadar...

"Yolumuza gidelim mi?" dedi Georgie.

Sam kapıya koştu. "Evet hanımefendi."

Ama iner atlamaz Marian kapıda belirdi.

"Bugün bizimle geliyor musun?" diye sordu.

Nicholas hizmetçiye uzun ve sert bir bakış attı.

Şey, eşyalarım burada, dedi Marian gergin bir şekilde. arkaya bakan bankta küçük bir çantayı işaret ederek.

Uzun. Sert. Bak.

Ama diğer vagona binebilirim, dedi Marian çabucak.

Nicholas hizmetçiye neredeyse anlaşılmaz bir şekilde başını salladı.

"Emin misin?" dedi Georgie. "Bence kedi dünden daha iyi davranacak."

"Ben... ah..."

Nicholas gözlerini Marian'ın yüzünden ayırmadı. O da ona bakmamak için çok uğraşıyordu.

"Sanırım... Sanırım daha iyisini yaptım..."

Marian yanlışlıkla gözüne çarptı. Kaşları kalktı.

Marian, "Bayan Hibbert'i daha yakından tanımak isterim," dedi. "Ve Marcy ve Darcy."

Ah, dedi Georgie. "Sanırım bu mantıklı."

"Ayrıca"—Marian, Cat-Head'e temkinli bir bakış attı—"bu doğal görünmüyor."

Georgie kaşlarını çattı. "Teknik olarak konuşursak, sanırım bu doğal değil."

Nicholas kediye baktı. Dürüst olmak gerekirse, uzağa bakmak zordu.

Miyav.

"Gitme zamanı," dedi Nicholas. Birinin bir karar vermesi gerekiyordu. Marian'a çantasını verdi. "Bir sonraki durakta görüşürüz."

Ve sonra, kimsenin -Kedi Kafası bile olsa- bir itiraz sesi çıkaramadan kapıyı kapattı.

Sonunda, diye mırıldandı Nicholas.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu. Sesi... tam olarak gergin değildi. Belki meraklı.

"Nicholas?"

Belki biraz gergin. "Hareket etmeye başlamadan önce oturmalısın," dedi.

"Ey. Evet. Tabii ki." İstediği yerde olmasa da oturdu.

"Geri geri giderken hasta olmuyor musun?" O sordu.

"Ne? Ey. Hayır gerçek değil."

"Pek sayılmaz?"

Hareket etmeye başladılar. Nefeslerini tuttular ama Kedi-Kafa hiç ses çıkarmadı.

"Pek değil," diye düzeltti Georgie.

"O zaman şuraya otur." Uzanıp elini tuttu ve onu öne bakan koltuğa doğru çekti. "Ben ısırmam."

Elini bırakmadı.

Kızardı. "Oda isteyeceğini düşündüm."

"Bir sürü yer var."

Biraz çekiştirdi ve o isteksizce elini bıraktı; yerleşmek için buna ihtiyacı olduğunu düşündü.

Yavaşça köyün içinden geçtiler, Nicholas ve Georgie dikkatli bir şekilde kediye göz kulak oldular.

Ama ses çıkarmadı.

"İnanılmaz," diye mırıldandı Nicholas.

Georgie, "İşe yarayacağından emin değildim," diye itiraf etti.

"Bir dahi olabilirsiniz, Bayan Rokesby."

Ona döndü ve gülümsedi.

Ve yine tek düşünebildiği güneş ve uzun gri bir günde bulutların arasından geçerken kendini nasıl mutlu hissettiğiydi.

"George?"

Gözleri merakla parladı.

"Şimdi seni öpeceğim."

Çünkü dürüst olmak gerekirse, geçmiş zamandı.

16. Bölüm

Herhalde , Georgie ne söyleyeceğini daha o söylemeden biliyordu. Gözlerinde bir şey vardı, ona bakışında ve konuşmadan önce elini eliyle örtmesinde. Ve tabii ki öpüşmemeleri delilikti, düzgün bir şekilde değil.

Evliydiler. Birbirlerini öpmeleri gerekiyordu .

Georgie, hissetmesi gerektiğinden emin değildi…

Ya da hissetmesi gerekiyordu...

Ona baktı.

Nicholas'a, tüm hayatı boyunca tanıdığı adama, çocuk olduğunu düşünmeyi daha yeni bıraktığı adama baktı. Sanki nefesini tutamıyor, gözlerini onun ağzından ayıramıyor ya da dudakları onun dudaklarına dokunursa nasıl hissedeceğini merak edemiyordu.

Ve onun adını almış olduğu gerçeğini düşündü. İyisiyle kötüsüyle, ölüm ayrılana kadar ona kendini adamıştı. Kutsal olması gerekiyordu, ama ne hissettiğini şu an ruhani değildi, bayağıydı ve şehvetliydi ve onu korkutsa da heyecanlandırdı ve—

"George?"

Onun sesi. Ona bir şeyler yaptı. Bu yeniydi.

"George?"

Bakışlarını onun ağzından gözlerine kaydırdı.

"Çok düşünüyorsun," diye mırıldandı.

"Nereden biliyorsunuz?"

Dudakları kıvrıldı. "Sadece yaparım."

"Beni tanıdığını düşünüyorum," diye fısıldadı.

Bu onu eğlendirmişe benziyordu. "Seni her zaman tanıdım."

O, başını salladı. "Numara. Şimdiki gibi değil."

gibi değil ," diye yemin etti.

Aralarında birkaç santim mesafe kaldı ve sonra yavaşça, yumuşak bir şekilde dudakları onunkilere değdi. İlk başta cildin en yumuşak fırçasıydı. Sonra eli boynunun arkasına dokundu ve o anda ve orada erimemek için yapabileceği tek şey buydu. Dili, dudaklarının dikişinde gezindi ve bir öpücüğün ipucu olarak başlayan şey daha derin bir şeye dönüştü.

Sıcak.

Georgie bu beklenmedik duygu patlaması karşısında nefesini tuttu ve dudakları ayrıldığında öpücük daha da samimi, daha bereketli hale geldi.

Bir öpücüğün sadece dudaklara dokunmaktan fazlasını içerebileceğini bilmiyordu. Ya da onu her yerde, teninde, kanında, ruhunun tam ortasında hissedebildiğini.

Nicholas, diye mırıldandı ve sesindeki merakı duydu.

"Biliyorum," oldu cevabı. "Biliyorum."

Ellerinin sırtına gittiğini hissetti, ama onu kendisine doğru çekip çekmemesi önemli değildi çünkü zaten ileri bastırıyordu. İçindeki bu ihtiyaç - bunu tam olarak anlamadı. Tek bildiği bunu istediğiydi. Daha yakın olmak istedi.

Onu istiyordu .

Onu öptü - ya da en azından öptüğünü düşündü. Daha önce hiç kimseyi öpmemişti, böyle değil. Sadece doğru yaptığını varsayabilirdi çünkü o hoşuna gidiyor gibiydi.

Ve bundan hoşlandığını biliyordu .

Usulca bir elini saçına götürdü. Elbette hayatının bir noktasında ona daha önce dokunmuştu, ama aniden - şu anda - parmaklarının arasında nasıl bir his olduğunu bilmek zorundaydı. Yumuşak mıydı? Yaylı? Her ikisi de? Saçları her zaman biraz kıvrılma eğilimindeydi ve o neredeyse buklelerden birini bulmak ve ne kadar çabuk eski haline

döneceğini görmek için biraz çekiştirmek için en aptalca arzuya kapılmıştı. .

Ama önce ona dokunmak istedi. Onun sıcaklığını hissetmek ve onun onu istediği kadar onun da onu istediğini bilmekten zevk almak.

Baş döndürücü, sersemletici bir duyguydu.

Muhteşemdi.

"Georgie," diye mırıldandı ve onun sesindeki merakı duydu.

O da tıpkı onun yaptığı gibi "Biliyorum" dedi.

O gülümsedi. Dudakları yanağından boğazına kadar ilerlediğinde bunu teninde hissetti.

Başını geriye attı, dudakları köprücük kemiğinin üzerindeki boşluğu bulduğunda zevkle titredi. Bilmiyordu... Hiçbir fikri yoktu... Biri ona söyleseydi...

Miyav.

Nicholas, diye fısıldadı. Tamamen şok edici ve hoş bir şey yapıyordu ve...

Miyav.

Belki görmezden gelirse...

Miyav.

Yukarıya bakmakla hata yaptı.

Kedi Kafası.

Acayip bir yoğunlukla ona bakmak.

"Sorun nedir?" diye mırıldandı Nicholas, dudakları kızın teninde hâlâ sıcaktı.

Hiçbir şey, dedi Georgie kararlı bir sesle. Gözlerini kapattı.

Grrra —

"Durmak!" dedi, gözleri geri uçarak açıldı.

Nicholas geri çekildi.

"Hayır, sen değil!" Omzunu kavradı. "Durma sakın."

Kafa karışıklığı içinde ona baktı. "Ne oluyor?"

"Mee-OW."

Georgie kediye baktı. Şüphesiz, bu duyduğu en kendini beğenmiş miyavdı .

"Bunu duydun mu?" diye sordu.

Nicholas onu öpmeye devam etti, kulağının yakınında özellikle güzel bir noktaya doğru ilerledi. "Onu görmezden gel."

"Yapamam."

"Daha çok dene."

Georgie başını çevirdi ve doğrudan Cat-Head'e verdi.

İçine kapanık bir kedicik nefesi duydu ve sonra...

GRAOWWW!

"Hayır," Nicholas neredeyse inledi. "Hayır hayır hayır."

Georgie tekrar kediye baktı. "Kes şunu," diye tısladı.

Cat-Head küçük bir kedi omuz silkti.

Georgie, Nicholas'a döndü.

GRAOWWW!

"Ne?" Arkasını dönüp gitti.

Kedi Kafası mırıldandı.

"Seni kaygan cadı," diye nefes aldı.

Nicholas çoğunlukla hareketsiz kaldı. "Benimle mi yoksa kediyle mi konuşuyorsun?"

Georgie kendini kocasının kollarından kurtardı ve Cat-Head'e tam bir bakış atmak için doğruldu. "Yeter."

"Umarım kedidir," dedi Nicholas.

"O korkunç sesi sadece sen beni öptüğünde çıkarıyor."

" Beni öpersen ne olur ? "

"Nicholas," diye inledi.

"Canavarı savunmak istediğimden değil," dedi, "ama dün en az altı saat boyunca uludu. Ve açıkça hatırladığım kadarıyla öpüşmüyorduk."

"Evet, ama bu farklıydı. Hamakta değildi."

Nicholas elini saçlarının arasından geçirdi ve gülünç bir şekilde zincirlenmiş kediye baktı. "Adil olmak gerekirse, hamağın nasıl yardımcı olduğunu görmek zor."

"Şu anda sessizliğini koruyor. Ayrıca onu tutmak zorunda da değilim."

Doğru, diye mırıldandı Nicholas. Arkasına yaslandı ve ikisi de, araba paralı yol boyunca hızla ilerlerken hafifçe sallanan Cat-Head'i izlediler.

Bu gerçekten ilginç, diye mırıldandı Nicholas. Öne eğildi ve kediye kurnaz bir ifadeyle baktı. "Hipotezi test etmeliyiz."

Georgie'nin şaşırtıcı bulduğu bir açıklama. "Ne?"

Hemen akademik moda geçti. "Bir hipotez, şu konuda yapılmış bir teoridir..."

"Bir hipotezin ne olduğunu biliyorum ," diye araya girdi. "Sadece bir hipotezi test etmekle ilgili ne demek istediğinizi bilmiyorum."

"Ah. Doğru, peki. Bildiğiniz gibi, bilimsel araştırmanın ayırt edici özelliği, hipotezlerin titiz bir şekilde incelenmesidir. Bir teori, siz onu kanıtlamak için bir deney yapana kadar sadece bir teoridir."

Georgie ona şüpheyle baktı. "Tam olarak teorin nedir?"

"Teknik olarak," diye yanıtladı başının ucuyla, "bu senin teorindi."

"Bana ait?"

"Canavar öpüşmemizi engellemeye çalışıyor."

"Tam olarak söylediğim bu değildi," diye işaret etti Georgie. dışarı. "Ve her halükarda, bunun doğru olduğundan şüpheliyim. O kadar da zeki değil."

"Akıllı olsun ya da olmasın," diye mırıldandı Nicholas, "o Şeytan'ın oğludur."

"Nicholas!"

"İskoçya'ya vardığımızda köpekler alıyoruz."

"O kadar yüksek değil," diye uyardı Georgie. "Judyth seni duyacak."

Ona şaka yapıyor olmalısın bakışı attı.

"O çok zeki."

Nicholas, özellikle alaycı bir kafa sallama ve göz devirme kombinasyonu gerçekleştirmeden önce uzun bir süre ona baktı.

"Kedim üzerinde bilimsel bir deney yapmak isteyen sensin."

Hâlâ hamakta tuhaf, tüylü bir bitki gibi asılı duran Cat-Head'e anlamlı bir şekilde baktı. " Deney mi yapıyorum? "

"İşe yaradı, değil mi?" dedi. "Tamamen sessizdi."

"Seni öpene kadar."

"İyi evet."

Gözleri beklentiyle parladı. "Şimdi benim deney zamanım."

"Beni biraz korkutuyorsun," dedi.

Bunu salladı. "Seni öpebilir miyim?"

Georgie biraz şaşırmıştı - ve dürüst olmak gerekirse, belki de sesinin klinik tonundan biraz hayal kırıklığına uğradı. Ama hayır demek için bir sebep bulamadı, bu yüzden başını salladı.

Nicholas çenesine dokunarak onu yaklaştırdı. Dudakları birleşti ve bir kez daha eriyip gitti. o. Onun ağzının onunkilere dokunması bile parmaklarını karıncalandırıyor gibiydi ve vücudu...

GRAOWWW!

"Biliyordum," diye homurdandı Nicholas. Dönüp kediye baktı.

Georgie gözlerini kırpıştırdı. "Ne?" Sesi sersemlemiş gibiydi. Sersemlemiş hissetti .

"Lanet olsun, karışma..."

Başka sözler de vardı ama sesi kadının duyamayacağı kadar alçaktı.

Bak ne kadar masum görünüyor, dedi Georgie. Uzanıp Cat-Head'in ezilmiş küçük yüzünü kaşıdı. "Bizi kasıtlı olarak sabote etmesine imkan yok."

"Gerçekler gerçektir Georgiana. Senin kedin bir iblis."

Kahkahalarla kahkaha attı. Başka bir olası yanıt yoktu.

"Ben çevirebilir miyim?" Nicholas sordu.

"Kedi?"

"Yüzü bize gelmemesi için hamak çevirmenin bir yolu var mı?"

"Ehrm, hayır, sanmıyorum." Georgie yüzünü buruşturarak tekrar aletine baktı. "Onu dışarı çıkarıp diğer tarafa bakmadıkça olmaz."

Bu, yapmak istemiyordu. İlk etapta Cat-Head'i hamağa sokmak zor olmuştu ve bunu kanıtlayacak çizikleri vardı.

Ama aynı zamanda kocasını öpmeye devam etmek istedi, bu yüzden "Hareket edebiliriz" dedi.

Ona baktı.

O işaret etti. "Diğer tarafa."

"Arkaya bakan bankta hastalandığını söylediğini sanıyordum."

"Beni öpüyorsan hayır."

"Bunun hiçbir anlamı yok," dedi.

Güldü. "Biliyorum."

Ona baktı. Arkaya bakan koltuğa baktı.

Cat-Head'e baktı ve ikisine de sırıttı.

"Çıkıyoruz!" Sırıttı ve arabanın diğer tarafına atladı ve onu da kendisiyle birlikte çekti.

Georgie koltuğa yuvarlandı ve Nicholas onun üzerine inerken güldü.

"Çok daha iyi," diye homurdandı.

Bu sadece daha çok gülmesine neden oldu. "Bunun bu kadar eğlenceli olabileceğini bilmiyordum ."

"Hiçbir fikrin yok," diye mırıldandı, boynunu okşayarak.

Geri çekildi, ona muzip bir gülümsemeyle bakabilecek kadar uzaklaştı. "Öpücüklerinin lejyoner olmadığını söylediğini sanıyordum."

Tekrar hırladı, ağırlığı heyecan verici bir şekilde sahiplenici bir şekilde onun üzerine çöktü. "Düğün gecemizden büyük keyif alacağımı bilecek kadar bilgim var."

"Sadece sen?" alay etti.

Gözleri ayıldı ve elini ağzına götürdü. "Georgie, sana söz veriyorum, bunu senin için hoş bir deneyim haline getirmek için elimden gelen her şeyi yapacağım."

Çok ciddi görünüyordu; onu gülümsetti. Onu gülümsetmek istemesine neden oldu. Uzanıp yanağına dokundu. "Kesinlikle hoştan daha fazlası mı?"

"İlk kez bir kadın için zor olabilir" demeden önce durakladı.

Ona baktı. Tecrübe konuşuyor olabilir mi? "Ama yapmadın... Yani... Olmayan bir kadınla değil..."

Kafasını salladı. "Numara. Hayır tabii değil. Ama ben..." Boğazını temizledi. "İnsanlarla konuştum."

Georgie yanağına dokundu. Çok utanmış görünüyordu ve bu yüzden onu seviyordu. Bazı kadınların ligler boyu deneyime sahip bir koca istediğini düşündü. Kadın ligleri ile deneyim ligleri.

Ah.

Nicholas'ın kendisinden önce pek çok kadınla birlikte olmaması hoşuna gitmişti . Onu başka kadınlarla karşılaştırmasını istemiyordu. Ve Freddie Oakes olayından sonra toplumun ona davranış biçiminden sonra, kaz için iyi değilse, geyik onsuz da yapabileceğine karar vermişti.

"George?" dedi Nicholas yumuşak bir eğlenceyle. "Nereye giderdin?"

"Hmm?"

Dudağının kenarını öptü. "Şu anda fazla ciddi görünüyorsun."

"Sadece düşünüyorum."

"Düşünmek ha? Düşünmemelisin."

Gülümsemeden edemedi. "Numara?"

"Düşünme kapasiten varsa, bu işi pek iyi yapmıyor olmalıyım."

"Hayır, hiç de değil, ben-Oh!"

Eli, dizinin arkasına şeytani şeyler yapmaya devam etti. "Öyle mi, öyle mi?"

"Bunu nereden öğrendin?"

Sırıttı ve omuz silkti. "Ben ilerledikçe çoğunu yapıyorum."

Georgie içini çekti, sonra tekrar içini çekti. Çünkü bu gerçekten uzun bir araba yolculuğunu geçmenin en güzel yoluydu.

Ve şanslılar ki, bütün gün geçirdiler.

17. Bölüm

Günün sonunda, Georgie çoğunlukla harika bir ruh halindeydi .

Çoğunlukla.

Cat-Head'in hamak, beş saat boyunca çarpıcı bir şekilde tutulmuştu. Beş muhteşem, güzel saat öpüşme, sonra şekerleme, sonra tekrar öpüşme. Ve bütün o uyuklamaların ve öpüşmelerin ortasında bir yerde, Nicholas ona bir önceki akşamın bileşik kırığının inanılmaz derecede ayrıntılı, baştan sona heyecan verici, tüyler ürpertici bir şekilde anlatılan hikayesini anlattı.

Georgie perçinlendi. İstediği kadar kana karşı bağışıklığı yoktu - Nicholas kemiği nasıl yerine kaydırdığını anlattığında midesi yalpaladı, ama çok azdı ve buna alışabileceği bir şey olduğundan emindi. küçük pratik. Bunu Nicholas'a söyledi ve o da çalışmalarına ilk başladığında aynı şekilde hissettiğini itiraf etti. Hatta bazı sınıf arkadaşları bayılmıştı. Bir kaburga almışlardı, ama görünüşe göre her şey oldukça normaldi ve beklenebilir. Herhangi bir yeni tıp öğrencisi grubu için neredeyse bir geçit töreni.

Georgie erkeklerin bayılma hikayelerine alışık değildi. Ne zaman biri baygın biri hakkında dedikodu yapsa, her zaman bir kadın gibi görünüyordu. Bununla birlikte, uzun süredir bunun sözde zayıf bir vücut yapısıyla daha az ve korselerle daha çok ilgisi olduğundan şüphelenmişti. Nefesini kaybetme hissini yakından tanıyan biri olarak Georgie, insanları kaburgaları sıkan, ciğerleri sıkıştıran ve genellikle enerji veya hareket.

Ya da nefes almak.

Kız kardeşinin davası ve mahkemede çıkan yangın buna en iyi örnekti. Billie, Georgie'nin tanıdığı erkek ya da kadın en atletik ve koordineli insandı. Tanrı aşkına, bir keresinde bir atı geriye doğru sürmüştü. Bir odayı çemberler ve korse içinde birini ateşe vermeden geçmeyi başaramazsa, Georgie kimin yapabileceğini hayal bile edemezdi.

Pekala, yüzlerce kız kazara kundaklama yapmadan mahkemeye çıkmayı başarmıştı, ama Georgie hiçbirinin elbisesinin içinde zerre kadar rahat olmadığından emindi.

Her halükarda, hiç kimse erkeklerin bayıldığından bahsetmedi, bu yüzden Georgie, bir ceset parçasının ilk kez kesildiğini gördüklerinde birden fazlasının yere düştüğünü duymaktan gizliden gizliye sevinmedi.

Kadınların doktor olamamaları ona yanlış geliyordu. Elbette bir kadın doktor, kadın hastaları tedavi etmekten daha iyi bir iş çıkarabilir. Kadın anatomisine bir erkekten daha aşina olması gerekiyordu . Basit bir sağduyuydu.

Nicholas'a da o kadarını söylemişti. Düşünür gibi bir ifadeyle ona baktı, sonra, "Muhtemelen haklısın," dedi.

Georgie şimdiden öne eğilmiş, bir tartışmaya hazırdı. Hiçbiri gelmeyince, bir an için dili tutularak arkasına yaslandı.

"Bu ne?" Nicholas sordu.

"Atasözlerin çoğu zaman doğru oldukları için atasözü haline geldiği şimdi aklıma geldi."

Bu onun gülümsemesine neden oldu ve daha doğrudan ona döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Yelkenlerimden rüzgarı aldın."

Gülümsemesi büyüdü. "Bu iyi bir şey mi?"

"Bu senin için." Öte yandan, kendisi ile ne yapacağını tam olarak bilmiyordu.

O güldü. "Kadınların doktor olmasına izin verilmemesi gerektiğini savunmamı mı bekliyordun?"

"Böyle bir toptan kapitülasyon beklemiyordum."

“Konunun diğer tarafında hiç bulunmadıysam, bu kapitülasyon değildir” dedi.

"Hayır, sanırım değil." Bunu bir an düşündü. “Yine de bu konu hakkında bir fikir ifade ettiğini hiç duymadım.”

"Bu üzerinde çok düşündüğüm bir şey değil," diye omuz silkerek kabul etti. “Beni doğrudan etkilemiyor.”

"değil mi?" Kaşlarını çattı. Nedenini tam olarak belirleyememiş olsa da, ifadesi onu rahatsız etti. "Kadınlarla birlikte çalışsaydın," dedi yüksek sesle düşünerek, "hastalarına farklı bakabilirsin. Tüm dünyayı farklı görebilirsin.”

Uzun bir an ona baktı, sonra, "Bu konuşma çok ciddi bir hal almış anlaşılan," dedi.

Yavaşça başını salladı, parmakları onunkileri bulduğunda ellerine baktı. Biraz çekiştirdi ve kendini onun kucağına çekmesine izin verdi.

"Şu anda ciddi olmak istemiyorum," diye mırıldandı.

O da, boynuna karşı yaramaz sözler fısıldarken değil.

Ve sabah böyle geçti. Öpüşme ve konuşma, konuşma ve öpüşme. Bir kadına, iki haftalık fayton yolculuğunun gerçekten sabırsızlıkla beklenecek bir şey olabileceğini düşündürmek yeterliydi.

Ama çok geçmeden öğlen oldu ve seyahat eden grup durdu. Ve her şey harika oldu - Cat-Head'in hamaktaki başarısı da dahil.

Georgie onu dışarı çıkarmak zorunda kaldı. Ne kadar rahat görünürse görünsün, herhangi bir canlıyı aynı anda birkaç saatten fazla bırakmak mantıksızlık olurdu.

Seyahat ekibinin çoğu insan üyesi gibi üç kedi de biraz mola verdi ve sonra hepsi kendi arabalarına geri yığıldılar. Judyth ve Blanche sepetlerine kıvrıldılar (Blanche ancak fazladan bir peynir parçasıyla

rüşvet aldıktan sonra), ama Cat-Head'in hiçbiri yoktu. Georgie onu hamağına geri koymaya çalışırken çıkardığı ses...

İyi geceler, diye bağırdı Nicholas. "Onu mahvediyor musun?"

Cat-Head sağ ön patisiyle onun alnına bastırırken, Georgie dönüp baktı. "Denemek ister misin?"

"Tanrım hayır."

Georgie patisini alnından çekti ve hamak dokumasındaki uygun delikten içeri kaydırdı, ancak bir uluma ve çenesinin altındaki başka bir pati ile ödüllendirildi. "Neden bu kadar yaygara çıkardığını bilmiyorum," diye homurdandı, ikinci patisini üzerinden çekip çıkardı. "Bu sabah gayet iyiydi."

Nicholas çenesini ovuşturdu. "Sence o kadar eskiyi hatırlayabiliyor mu?"

Georgie'nin ona attığı bakış pek sıcak değildi.

"Çok zeki olmadığını kendin söyledin."

"Bu sabahı hatırlayacak kadar zeki," diye karşılık verdi.

Nicholas sallanmış görünmüyordu.

Ve böylece günün yolculuğunun ikinci yarısı başladı.

Yaklaşık bir saat boyunca dinsizce uluyanların acısını çektikten sonra, Georgie sonunda Cat-Head'in onayladığı bir pozisyon buldu ve sonraki üç saati onu bir bebek gibi sallayarak geçirdi. saat Nicholas bir noktada onun yerine geçmeyi teklif etti, ama Cat-Head açıkça onun Georgie olup olmadığına karar vermişti ve beş dakika sonra, Georgie'nin onu geri almasının herkesin akıl sağlığı için en iyisi olduğuna karar verildi.

Alconbury'deki belirlenmiş durma noktasına ulaştıklarında, Georgie'nin kolları o kadar yorgundu ki, kasları titriyordu. Ve fiziksel rahatsızlık yeterli değilse, iç karışıklıklarla doluydu. Nicholas'a her baktığında sabahı nasıl geçirdiklerini hatırlıyordu. Utanmamalıydı, ama yaptı ve...

Hayır. Utangaç hissetmiyordu. Bu bu değildi.

Göğsündeki bu garip, çelişkili duyguyu tanımlayabilecek bir başka netlik patlaması, başka bir eureka anı bekledi ama hiçbiri gelmiyordu.

Tek bildiği duyguları olduğuydu .

Nicholas hakkında.

Nicholas için mi?

Hayır. Bu imkansızdı. Onu hayatı boyunca tanıyordu. Parmaklarına yüzük taktıkları için aralarındaki her şeyin değişeceğini düşünmek mantıksızdı. Tanrı aşkına, sadece bir gün olmuştu.

"George?" diye mırıldandı söz konusu adam.

Aşağı baktı. Arabadan çoktan inmişti ve inmesine yardım etmek için elini uzatıyordu. Onun hissettiği kadar yorgun olmasa da yorgun görünüyordu.

"Hadi bir şeyler yiyelim." dedi elini elinin üstüne koyarken.

Başıyla onayladı ve inmesine yardım etmesine izin verdi. Duyguları - her ne iseler - beklemek zorundaydı. Birincisi , duygularının doğasından emin olamadığı ve tek taraflılık olasılığını düşünmeye hazır olmadığı için ve ikincisi -ve daha acil olarak- o kadar acıkmıştı ki, bütün bir ineği seve seve yiyebilirdi.

Tabii ki pişmiş. Tam bir vahşi değildi.

Geldiklerinde yeterince geç olmuştu ki herkes hemen yemeye karar verdi ve o ve Nicholas yemek odasındaki en güzel ikinci yere götürüldüler, uzun bir masanın sonunda, kullanımdan yaralanmış ama neyse ki temizdi. Asık suratlı bir çift ve asık suratlı oğulları masanın ateşe daha yakın olan diğer ucunda oturuyorlardı. Yemekleri bitmek üzere görünüyorlardı, ama Georgie onların yerlerini boşaltmalarını bekleyemeyecek kadar yorgun ve acıkmıştı. Masanın uzak ucunda yeterince sıcak olurdu.

"Aç mısın?" Nicholas sandalyesini uzatırken sordu.

"Acıkmış. Ve sen?"

"Aynısı." Karşısındaki koltuğa oturdu ve şapkasını yanındaki masaya koydu. Saçları çarpıktı ve beklenmedik yönlere fırlayan

parçalar vardı. Resmi bir salonda asla böyle olmazdı, ama burada, yolda onu çekici buldu.

"Tabaklarındaki eti yemeye yarı yarıya hazırım," dedi başını masanın diğer ucundaki aileye doğru uzatarak.

Ama bir genç peynir ve bir sepet ekmekle geldiğinde, Georgie, Nicholas'ın, çocuğun ön kolunu görür görmez, gözleriyle yemeği takip etmeyi bırakmasını izledi.

Bu kötü bir yanık, dedi Nicholas. Çocuğun koluna uzandı. "İzin verirseniz?"

Çocuk kolunu çekmeye başladı ama kolunun altına sıkıştırdığı şişe yüzünden yapamadı. Çabucak masanın üzerine koydu, sonra bir adım geri atarken çok kısa olan kolunu indirmeye çalıştı.

"Önemli değil efendim," dedi genç, omzunun üzerinden bir bakış atarak. "Birazdan yemeğinizin geri kalanıyla birlikte döneceğim." Hızla selam verdi, "efendim" ve "hanımefendi" dedi ve kaçtı.

Georgie, Nicholas'ın bakışlarını çocuğun kaybolduğu kapıya dikmesini izledi. Derin bir nefes almasını, önündeki ekmeklere, ekmekten peynire ve şaraba bakan aç gözlere bakmasını izledi.

Sonra yine kapıda.

Ve uzanmaya başladığı ekmeğe geri döndü, sonra durdu. Sanki tek bir şey yapacak kadar enerjisi varmış gibi ve çocuğu düşünmek, ekmekle ne yapacağını bilemediği anlamına geliyordu.

Aç görünüyordu... ve istifa etti.

Georgie onu öpmek istedi.

"Birazdan çorbayla döner," dedi. Dürüst olmak gerekirse, çorbanın mı yoksa oğlanın mı geleceği hakkında hiçbir fikri yoktu. Açıklanamaz bir şekilde yemeğe dokunmadan beklediler, Gergin görünüşlü genç bir kadın elinde dumanı tüten iki kaseyle geldi. Onları masaya koydu ve gitmek için döndü, ama Nicholas onu bir "Metres mi?" ile yakaladı.

Kadın durup dönmek zorunda kaldı. "Beyefendi?" Nicholas'a çabucak reverans yaptı ama kaçmaktan başka bir şey istemiyormuş gibi görünüyordu.

Nicholas, "Az önce içeri giren çocuk," dedi. "Onun kolu-"

Kadın çabucak, "İfade edecek lordum," dedi.

"Fakat-"

Lütfen, efendim, dedi, sesi gergin bir fısıltıya dönüşerek. "Bay. Kipperstrung, yemek temizlenene kadar çalışmaktan başka bir şey yapmamamızdan hoşlanmıyor."

“Ama çocuğun kolu—”

Yaşlı bir adam - Mr. Georgie, Kipperstrung, diye düşündü - mutfak kapısından çıktı ve yumruklarını kalçalarına dayayarak harika bir gösteri yaptı. Genç kadın masaya geri döndü ve Georgie ile Nicholas arasında oturan ekmeği dilimlerken daha fazla bir gösteri yaptı.

"Marta!" Bay Kipperstrung homurdandı. "Acele et." Sözleri Georgie için hiçbir anlam ifade etmiyordu ama niyetinin Martha'yı masalarından uzaklaştırmak olduğu açıktı.

"Marta?" dedi Georgie sessizce. "Lütfen, çocuk kolunu nasıl yaktı?"

Nicholas, Georgie'ye baktı ve yaşamı boyunca onun sert mi, cesaret verici mi yoksa tamamen başka bir şey mi olduğunu anlayamadı. Tüm hayatı boyunca Onu ya da en azından genel ruh halini okuyabileceğinden emindi. Şimdi gidip onunla evlendiğine göre, sanki o bir yabancıydı.

Kadın, ekmeği karıştırırken, “Lütfen hanımefendi,” diye adeta yalvardı. "Dışarı çıkacağız."

Georgie onunla göz göze gelmeye çalıştı ama Martha ekmeğe döndü ve bıçağı bırakmadan önce iki yırtık parça daha kesti.

Georgie daha sonra Nicholas'a baktı. Bir şey mi söyleyecekti? Bir şey söylemeli mi? Bunu yapmak onların yeri miydi?

Nicholas bir nefes verdi ve bir an için sandalyesine daha da gömülür gibi oldu.

Sonra yorgun bir nefes alarak ayağa kalktı.

"Efendim?" Bay Kipperstrung seslendi. "Martha akşam yemeğini berbat mı etti? O da onun kadar işe yaramaz-"

Hayır, hayır, dedi Nicholas ve Georgie onun yüzüne gözlerine ulaşmayan bir gülümseme yaymasını izledi. Ustaca etrafında adım atarken Martha'nın omzuna hafifçe vurdu. "O temiz ve hızlı. Eşim ve ben çok minnettarız."

İri yarı adam ikna olmuş görünmüyordu. "Sadece bana söylemen yeterli, ben de..."

Nicholas bitirmesine izin vermedi. Bir elini kaldırdı, sonra Martha'ya döndü ve, "İsterseniz, karım aç ve yorgun" dedi. Onu odasına götürüp ihtiyacı olan her şeye sahip olduğundan emin olur musun?"

Ve Georgie, Nicholas'a, "Biraz bekleyin," diyemeden kapıya yöneldi.

"Dostum," dedi Georgie'nin neredeyse kendini beğenmiş olduğunu düşündüğü bir sesle, "Ben bir doktorum ve az önce gördüğüm çocuğun kolunda oldukça ilgimi çeken bir yanık var."

Bay Kipperstrung yüksek sesle bir homurtu çıkardı. "Bu sadece bir çizik, lordum. O beceriksiz bir çocuk ve onu elimde tuttuğum için şanslı. İşini düzgün öğrenmesi gerekiyor ve canı yanmayacak."

Yine de, dedi Nicholas, sesi biraz kesik kesikti. "Bir süredir bu tür bir yanığı tedavi etmedim ve pratik yapabilirim. Ne de olsa, daha sonra iyileştirmek için insanları gidip yakabileceğimiz gibi değil."

Georgie son derece uygunsuz bir kahkaha patlattı. Bu son cümle onun yararınaydı, bundan emindi.

Bay Kipperstrung ne diyeceğini bilemiyor gibiydi, özellikle de Nicholas çoktan onun yanından düzgünce geçerken. Aslında, konuşma gücünü ancak Nicholas kapıdan gözden kaybolduğunda yeniden kazanmış gibi görünüyordu ve o zaman bile tek yapabildiği ağzını açıp arkasından tepinmekti.

Bunu birkaç dakikalık uzun bir sessizlik izledi. Georgiana gözlerini kırpıştırdı. Sonra tekrar gözlerini kırptı. Tamamen görevden alınmış mıydı?

"Az önce ne oldu?" dedi yüksek sesle.

Martha ihtiyatla ona baktı, sorunun retorik olup olmadığından emin değildi.

Georgie hâlâ tuttuğunu yeni fark ettiği kaşığı bıraktı. Martha'ya baktı.

Martha en zayıf gülümsemeyi başardı. "Seni odana götüreyim mi?"

Georgie kendi kendine mırıldanarak başını salladı, "Beni burada bıraktığına inanamıyorum."

"Ben... ah..." Martha ellerini ovuşturdu, sanki her an alevler fışkırmasını bekliyormuş gibi mutfak kapısını izliyordu.

"Yardım edebilirim, biliyorsun," dedi Georgie. Martha'ya baktı. "Sormadı bile."

"Majesteleri?"

Georgie ayağa kalktı.

" Bayan ." Martha'nın sesi biraz paniklemiş gibiydi.

"Lütfen beni mutfağa götür."

"Ne?" Martha'nın yüzünün rengi soldu. "Demek istediğim, emin misin?"

"Tamamen öyle," dedi Georgie en iyi -a-kadın-ıyım-ve-aşılmayacak-bir sesiyle.

Bu onun için biraz yeni bir sesti ama çok iyi rol modelleri vardı.

"Ama hanımefendi, orası mutfak."

"Sanırım Bay Kipperstrung, Bay Rokesby'yi oraya götürdü."

"Doktoru mu kastediyorsun?"

"Aynı."

Ah, hayır, hanımefendi, dedi Martha. "Oraya gitmek istemezsin."

Bu da Georgie'nin olmayı tercih edeceği bir yer olmadığından emin olmasını sağlıyordu.

Georgie gülümsemesini sıkıca yerinde tuttu. "Yapmayı tercih ederim."

"Ama sen bir bayansın ."

Bu bir soru gibi görünmüyordu, bu yüzden Georgie cevap vermedi. Bunun yerine Nicholas'ın artık terk edilmiş sandalyesinin etrafından dolaşmaya başladı. Martha ağlayacak gibi görünüyordu.

"Lütfen hanımefendi, leydim." Martha aceleyle ileri atıldı, adeta kendini Georgie ile kapı arasına attı. "Doktor - kocanız, dedi ki..."

"İhtiyaçlarım ne olursa olsun bir şeyler söylediğine inanıyorum."

"Yemeğin..." dedi Martha zayıf bir şekilde. "Onu yukarı taşıyabilirdim."

Mutfaktan büyük bir gürültü koptu. Martha kapıya doğru garip bir adım attı ki Nicholas kapıdan içeri girdi ve omzunun üzerinden gevşek bir çocukla kapıyı açmak için eğildi.

"George!" Martha açıkça endişe ve şaşkınlık içinde seslendi.

Bu, Georgie'yi üşüttü. "Affedersiniz?"

"Georgie," dedi Martha, Nicholas'ı işaret ederek.

"Adı Georgie mi?" Nicholas Martha'ya sordu.

Martha, İskoç aksanını yalamadan renkli İskoç değiştiricisini kullanarak, "Beni giydirin kardeşim," dedi.

"Adı Georgie mi?" Georgie, Martha'ya sordu.

Martha başını salladı.

Benim adım Georgie, dedi Georgie, avucunu göğsüne bastırarak.

Martha dehşete düşmüş görünüyordu. Korkmuş muydu Bir erkek ismi taşıyan bir bayanın ya da bir taverna hizmetçisinin kendisine söz konusu isimle hitap etmesini öneren bir hanımın ihtimaline karşı - bu belirsizdi.

Ayrıca böyle dramatik bir yüz yaptığından tamamen habersiz görünüyordu.

Öte yandan Georgie, birdenbire artık birazcık bile yorgun hissetmediğini fark etti. Nicholas'ın bu sefer yardım etmesine izin vermekten kurtulmasının hiçbir yolu yoktu.

Diğer Georgie inlemek için o anı seçti.

Nicholas gürültüye tepki verdiyse, Georgie de bunu görmedi. "Martha," dedi, "ağabeyin iyi olacak. Ama mutfakta kolunu düzeltemiyorum."

"Neden?" Martha başını sağa sola sallayarak şöyle dedi:

Garip bir un bulutu içinde kapıdan içeri giren Bay Kipperstrung. "Neden?" talep etti.

Nicholas dişlerini sıktı ve Georgie onun sabrını yitirdiğini görebiliyordu. "Neden burada değil?" diye sordu neşeyle, elini masanın genişliğinde sallayarak. Kimse cevap vermeyince kolunu indirdi ve Martha'nın henüz ulaşamadığı asık suratlı aileden arta kalan pisliği ustaca temizlemeye başladı.

Bekle, dedi Nicholas. Bu gerçekten işe yaradığında şaşırmış görünüyordu ve herkes yaptıklarını bırakıp ona baktı. Başını hafifçe salladı ve Boy-Georgie'yi masanın diğer ucuna yönlendirdi.

"Ne oldu?" diye sordu.

Nicholas hastasına dönmeden önce ona kısa bir bakış attı. "Koluna dokunduğum an bayıldı."

Bana acımadığını söylemeye çalıştı, diye fısıldadı Martha.

"Küçük bir kap sıcak su ve biraz temiz çarşaf alabilir miyim?" Nicholas sahibine sordu.

Bay Kipperstrung ağzı açık bir şekilde baktı. "Ben, su mu getireyim?"

Nikola gülümsedi. "Evet lütfen. Eğer yapacaksan."

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Georgie neşeli bir hevesle sordu.

"Açıkçası?" Nicholas ona sordu.

Başını salladı.

"Beni besle."

18. Bölüm

Nicholas Alconbury Arms'taki odasına giden merdivenleri tırmandığında tam iki saatin geçtiğini fark etti.

Georgie harika olmuştu. Muhteşem. Doğru, onu beslemesini istedikten sonra ona bir deliymiş gibi bakmıştı, ama sadece bir an için.

Onun ne olduğunu anlayınca, adama ciddi bir şekilde başını salladı ve masadaki yiyeceğe döndü, küçük ekmek parçaları, peynir ve dilimlenmiş dana eti olduğunu umduğu bir şey kopardı. Boy-Georgie üzerinde çalışmak için ellerini serbest tutabilmesi için yiyeceği parça parça ağzına attı.

Jameson'ı alıp kişisel tıbbi malzemelerini aramak için arabaya geri dönmesini istediğinde, Jameson onu bölgeden uzağa göndermekten çekinmemişti, sadece yaptı, sonra geri döndü ve vermeye devam etti. Durumu değerlendirirken ona yemek verdi ve yaranın ilk debridmanına başladı.

Georgie kollarını onunkine uyacak şekilde sıvamış ve ona ihtiyacı olmasını beklemişti. Alnını sildi, üzerinde çalıştığı bölgeden yanmış deri parçalarının çıkarılmasına yardım etti ve sorduğunda mumu daha yakın tuttu. Hatta çıplak eliyle bir damla balmumu bile yakaladı.

Ama çocuğun koluna bakmaya başlayınca, akşam yemeğine ayak uydurmayı unutmuştu. O da unutmuştu ama bu tipikti. Açlık, zamanın geçişi - hiçbiri hastasıyla birlikteyken konsantrasyonunu bozmuyor gibiydi. Yalnızca yüzüne düşen (Georgie'nin tuttuğu) saçları ve (Georgie'nin ikinci bir mumla sabitlediği) ışığın azalması, çocuğun koluna olan sistematik dikkatini kesintiye uğrattı.

İlk düşündüğü kadar basit bir çaba değildi. Yanık bir günden eskiydi ve kimse onu düzgün bir şekilde temizlememişti. Hassas cilde kir ve toz parçaları yerleşmişti ve Nicholas enfeksiyon belirtisi olmamasının küçük bir mucize olduğunu düşündü. Dikkatli ve sistemli bir şekilde çalıştı - bu tür tıbbi bakımı severdi; İnsan ilerledikçe sonuçları görebildiğinde büyük bir memnuniyet duyuyordu - ama özellikle çocuğa daha fazla acı vermemek için fazladan çaba gösterdiğinde bu zaman aldı.

Sonunda ana yaranın kenarlarında küçük bir yanma olduğunda, Nicholas Boy-Georgie'nin kolundan Kız-Georgie'nin yüzüne baktı ve onun kelimenin tam anlamıyla uykuya dalmakta olduğunu gördü.

"Sevgilim," diye fısıldadı.

Sarsıldı ve gözlerini açtı.

"Yatağa gitmelisin."

"Hayır," dedi üzgün bir şekilde elini sallayarak. "Sana yardım ediyorum."

"Ve sen vazgeçilmez oldun," diye temin etti onu. "Ama neredeyse bitirdim. Ve ayaklarının üzerinde ölüsün."

Göz kırptı ve aşağı baktı. Ayaklarının dibinde, sadece tahmin edebilirdi.

O gülümsedi. Yardım edemedi.

"Mum ışığına ihtiyacın yok mu?" diye sordu.

"Hala insanlar var," dedi. "Başkası tutabilir. Devam etmek. İyi olacağım, söz veriyorum." Sonra ikna olmuş görünmeyince, "Sensiz idare edebileceğimden emin olmasaydım gitmene izin vermezdim" dedi.

Bu onu yumuşatmış gibiydi ve esnedi. "Emin misin?"

Onayladı. "Gitmek. Eminim yatmadan önce kendine biraz zaman ayırmak isteyeceksin."

"Bekleyeceğim," diye söz verdi.

Ama yapmadı. Bekle, öyleydi. Nicholas'ın denediğinden hiç şüphesi yoktu, ama beklediğinden çok daha uzun süre yemek odasında mahsur kalmıştı. Çocuğun yarasını bitirmek üzereyken Martha utanarak öne çıktı ve dirseğinde bir yumru olup olmadığını sordu. Sonra Bay Kipperstrung korkunç bir kulak ağrısı olduğunu itiraf etti ve Bayan Kipperstrung -Nicholas hâlâ bir Bayan Kipperstrung olduğuna inanamadı- onu bir kenara çekti ve şişliklerine bir göz atıp bakamayacağını sordu.

Bunyonlar. Ah, tıbbın romantizmi.

Odasına girdiğinde iliklerine kadar yorulmuştu. Sessizce hareket etti; Kapıyı açtığında Georgie'nin uyanık olmayacağından şüpheleniyordu ve gerçekten de, bir eli yüzüne yakın, göğsü her nefeste hafifçe inip kalkıyor, yan yatıyordu.

"Görünüşe göre bir kez daha düğün gecemiz reddedilecek," diye mırıldandı. Zar zor bir ses çıkardı; gerçekten ağzının bir hareketinden başka bir şey değildi. Ama bunu söylemek, kelimeleri dudaklarında hissetmek istiyordu. Yüzünü gıdıklayan tutamları bir kenara atmak için saçlarını da okşamak istedi. Ama onu uyandırmak istemiyordu. Ona ihtiyacı vardı, ama onun daha fazla uyumaya ihtiyacı vardı ve onun da uyuduğundan şüpheleniyordu.

Nicholas ilk seferlerini mükemmel yapıp yapamayacağını bilmiyordu, ama denemeye kararlıydı ve bunun, ikisi de o kadar yorgun olduklarında zar zor hareket edebilecekleri halde onu hırpalamak anlamına gelmediğini biliyordu.

Yastığının üzerindeki ay ışığında uyuyan Georgie'ye baktı. Tüm ailelerinin çöpçatanlığında, daha yapmacık bir görsel uydurulamazdı. Pencereden sızan ay ışığı romantikti ve uyuyan karısının yatağın kenarından düşen uzun örgüsü tuhaf bir şekilde davetkardı. Nicholas tuhaf bir dürtüyle örgüsünü kaldırıp yanındaki yastığa koydu.

Yatmadan önce bu kadar çok saça sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyordu. Nicholas saçını hiç uzatmamıştı; Bu

sadece onun tarzı değildi ve açıkçası, değerinden daha fazla baş belası gibi görünüyordu. kardeşi Andrew Bir zamanlar omuzlarını aşındırmıştı, ancak denizde yaklaşık on yılını bir korsan olarak geçirmişti ve görünüşe göre kuyruklu saç, rolün beklenen bir yönüydü.

Nicholas, Georgie'nin saçını beğendi. Onu hiç görmemişti, ya da en azından çocukluklarından beri. Ama geri çekilse bile, renk yadsınamaz bir sıcaklık işaretiydi. Kırmızıydı ama kırmızı değildi, genelde kızılların düşündüğü gibi değildi. Yani turuncu değildi.

Arabada biraz kestirmişler ve o uyuklarken ve o uyuklamadığı bir esnemede, her birinin bir şekilde farklı bir renk olduğuna hayret ederek tellere baktı - kırmızı, kahverengi ve sarışın ve hatta birkaç tane. beyaz olduğuna yemin ederdi ve hepsi birleşerek, bir kış gününde sabahın ilk şafağı olarak tanımlayabileceği bir şeyi meydana getirirdi.

Geceliğini giydi ve onu rahatsız etmemeye özen göstererek yatağına girdi. Ama dalıp giderken, bir kış gününde güneşin o ilk bakışından, o sıcaklık vaadinden daha hoş bir şey olmadığını düşündü. Ona uyuması için gereken alanı vermek için çok uğraşmış olmasına rağmen, vücudu onun çekimini hissetti ve hareket etti. Arkasına kıvrıldı ve eli onunkini buldu ve uyudu.

GEORGIE yavaş yavaş Uyandı, her seferinde bir duyu. Yüzündeki serin sabah havası, göz kapaklarından süzülen güneş ışığının pembesi. Yorganın altında kendini inanılmaz rahat ve kozalanmış hissetti ve Beyni uykulu sisinin içinde yavaşça yükselirken bile, içeri girmek, kendini sıcaklığa, güce bastırmak istedi.

Nicholas'a.

Gözleri uçarak açıldı.

Onunla yataktaydı. Adamın oraya nasıl geldiğini hatırlamaması dışında bu şok edici olmamalıydı. Önceki gece ne olmuştu? Kesinlikle samimi bir şey yok. Çocuğa, diğer Georgie'ye yardım etmişlerdi ve sonra Nicholas odaya çıkıp yatmaya hazırlanmasında ısrar etmişti.

Hazırlanmak için biraz mahremiyet isteyeceğini düşünmüştü. Onun çok düşünceli olduğunu düşünmüştü. Ve daha sonra …

Uyuyakalmış olmalı.

Utancından utanarak gözlerini tekrar kapattı. Ne tür bir gelin düğün gecesinde uyuyakaldı? Ya da onun durumunda olduğu gibi düğün gecesinden sonraki gece. Ama önemli değildi. O hala korkunç bir eşti.

Birkaç saniye öyle kaldı, kendini tamamen hareketsiz tutmaya çalıştı. Şimdi ne yapması gerekiyordu? Onu uyandırmak mı? Kesinlikle hayır. Yataktan kaymaya çalışmalı mıydı? Kolu onun beline atılmıştı. Onu rahatsız etmeden hareket ettirebilir miydi?

rahatsız etmeden hareket edebilir miydi ?

Küçük bir test yaptı, sadece biraz ileri gitti.

Gremmremph.

Sesler yükseldikçe uyku geliyordu. Ve sevimli. Ve onu gerçekten görebilmeyi diledi, ama ikisi de yanlarındaydı ve kadın başka tarafa bakıyordu ve eğer küçük hareketi onun uykulu mırıltısını ortaya çıkardıysa, dönmeye çalışırsa onu kesinlikle uyandırırdı.

Ama belki biraz daha hareket ederse. Ve ondan sonra biraz daha, santim santim onun kolunun altından çıkıncaya kadar. O zaman dönebilirdi. Uyurken nasıl göründüğünü görebiliyordu. Sessiz bir uyku muydu yoksa rüyaları yüzünde mi oynuyordu?

Dudakları kapalı mıydı, yoksa onları hiç bu kadar hafif açık mı tutuyordu? Peki ya gözleri? Kapalıyken ona gerçekten bakmış mıydı? Hiç kimse, bir başkasının ifadeyi hatırlayacağı kadar uzun süre gözlerini kırpmadı. Gözeneklerinin elektrik mavisini göremiyorsa, hâlâ bir Rokesby'ye benziyor muydu?

Tüm konsantrasyonunu bir santim hareket ettirmek için kullanarak çarşafların arasında kıpırdanarak kendini tekrar ileri itti. Sonra bekledi çünkü çok hızlı hareket etmek iyi olmazdı. Tekrar hareket etmeden önce tekrar uykuya daldığından emin olması gerekiyordu.

Ve belki de yataktan ayrılmadan önce son bir dakikaya ihtiyacı vardı, çünkü hiçbir şey onun eli kadar mükemmel hissetmemişti.

İçini çekti. Ellerini seviyordu. Düz kare tırnaklarla büyük, güçlü ve yetenekli. Bir erkeğin ellerini bu kadar çekici bulduğu için kızmış mıydı?

Sonra onun hareket ettiğini hissetti, esneyen, esneyen bir hareket, tam olmadığı zamanlarda yapılan türden. henüz uyanık. "Georgie," dedi, sesi uykulu ve boğuktu.

"Günaydın," diye fısıldadı.

"Georgie," dedi tekrar. Sesi bu sefer biraz daha açık sözlüydü. Ve mutlu.

"Uyuyordun," dedi, ne yapacağını gerçekten bilemeyerek. "Seni rahatsız etmek istemedim."

O esnedi ve o yataktan kalkmak için bir an aldı, ama eli onu sıkılaştırdı. "Gitme," dedi.

Yatağı terk etmedi, ama oturdu. "Muhtemelen hazırlanmamız gerekiyor. Bu..." Etrafına bakındı. Bir saat varsa, onu görmedi. "Saatin kaç olduğunu bilmiyorum."

Yatakta onun arkasında hışırdadı ve göz ucuyla onun oturduğunu ve pencereye baktığını gördü. "Zaten şafak söküyor," dedi. "Güneş ufukta hâlâ çok alçakta."

"Ey."

Ona gerçekten ne söylemeye çalışıyordu? Henüz yataktan kalkması gerekmediğine mi? Yataktan kalkmasını istemediğini mi?

Şafağı seviyorum, dedi yumuşak bir sesle.

Dönmeli. Tam arkasındaydı, kızın vücudundan gelen ısıyı hissedebileceği kadar yakındı, kalçasında duran elin ötesinde bile. Ama gergindi ve garip bir şekilde yanlış yere düştüğünü hissetti ve ne yapması gerektiğinden emin değildi.

Ve kimse ne yapacağını bilmemekten hoşlanmazdı.

Dün gece geldiğimde uyuyordun, dedi. "Seni rahatsız etmek istemedim."

"Teşekkür ederim, yani..." Başını hafifçe salladı, insanlar ne söyleyeceklerini bilemedikleri zaman böyle yapardı. "Yani, teşekkür ederim," dedi tekrar. Kulağa geriye doğru çok farklı geldiği için değil. "Çok yorgundum." Yüzünü ona döndü. Yapmazsa korkaktı ve korkak olmak istemiyordu. "Seni beklemek istemiştim."

O gülümsedi. "Her şey yolunda."

"Hayır, sanmıyorum."

"Georgie," dedi şefkatle sesini renklendirerek. "Uyuman gerekiyordu. Lanet olsun, uyumam gerekiyordu."

"Ey." Bu onu istemediği anlamına mı geliyordu? Arabada geçirdikleri saatlerden sonra bu bir anlam ifade etmiyordu. Onu istediği gibi öpmüştü. Daha fazlasını istiyormuş gibi onu öpmüştü .

Saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Bu kadar düşünmeyi bırak."

Masmavi gözlerindeki eğlenceyi alarak ona kaşlarını çattı. "Bu kadar çok düşünmeyi nasıl bırakabilirim?" diye sordu, belki de sesinde bir parça huysuzlukla. Bu onun için kolaydı. Ya da kolay değilse, en azından o kadar karmaşık ve yeni değil.

Omuz silkti. "Bilmiyorum ama yemin ederim biraz daha düşünürsen kulaklarından buhar çıkmaya başlar."

"Buhar. Yok canım."

Sırıttı. "Sigara içmek?"

"Nicholas."

"Bugünlerde tıp fakültesinde bize ne öğrettiklerine şaşırırsın," dedi ifadesi çok masumdu.

"Görünüşe göre öyle."

Parmakları onun uyluğundan yukarıya doğru ilerledi, eline geçti ve sonra ön koluna çıktı. "Seni tekrar öpmek istiyorum," dedi yumuşak bir sesle.

Başını salladı. O da bunu istiyordu ama bunu nasıl kelimelere dökeceğini bilmiyordu. Hatta eyleme bile. Bu donmuş hissettiğinden değildi - bu, vücuduna ne olduğunu tarif edemeyecek kadar soğuk bir histi.

Ama hala öyleydi. Her şeyin tersine hızlanmaya başlayan nefesi dışında tamamen hareketsizdi. Nasıl hareket edeceğini bilmiyordu; bunu yapma yeteneğini kaybetmişti. Tek yapabildiği tepki vermekti ve bir kez ona dokunduğunda... ona gerçekten dokundu...

Ne olacağından emin değildi, sadece şimdiye kadar bildiği hiçbir şeye benzemeyecekti.

Geceliği boynunda biraz açık, göğüs kıllarının bir tutamını ortaya çıkarmak için doğruldu. Özellikle o da uykunun gevşek beyaz muslinini giydiği için çok samimi görünüyordu.

"Georgie," dedi ve eli kısmen okşayarak, kısmen yalvararak kızın yanağına gitti. Eğildi, o da eğildi ve öpüştüler.

Arabada nasılsa öyleydi.

Ve aynı zamanda tamamen farklı.

Adını tekrar inledi ve diğer eli, başını kucaklamak için yukarı kaldırdı, tutuyordu. Keşfederken ona yakın. Öpücük derindi ve sıcaktı ve ondan her şeyi çaldı, öyle ki daha fazlasını vermek istedi.

Tüm an bir çelişkiydi - aynı ama farklı, çalıyor ama veriyor. Her şey onun için çok yeniydi ve yine de ne yapacağını tam olarak biliyor gibiydi.

Bunu nasıl yapacağını nereden biliyordu? Onu arzuyla kaynatmak için nasıl hareket eder, dokunur ve verir ve alır?

"Bana ne yapacağımı söyle," diye fısıldadı.

"Zaten yapıyorsun."

Bunun nasıl gerçek olabileceğini anlamıyordu ama umursadığından emin değildi. Onu öpmeye devam etti, doğru olanı yaptı ve yanlışsa ona söyleyeceğine güvendi.

Bacağına dokundu, eli teninde lezzetli titremeler gezdirdi. " Bana ne yapacağımı sen söyle," diye fısıldadı.

Gülümsediğini hissetti. "Ne yapacağını biliyorsun."

"Yapar mıyım?"

Yüzündeki şaşkınlığı hissederek geri çekildi. "Bunu daha önce yapmadın mı?"

Kafasını salladı.

"Ama—ama—sen bir erkeksin."

Omuz silkti, kayıtsızlığın ta kendisi. Ama gözleri onunkilerle pek buluşmadı. "Herkesin bir ilki olmalı."

"Ama-Ama-" Bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Toplumlarının erkekleri yabani yulaflarını evlenmeden önce ekerlerdi. Yaptıkları buydu. Böyle öğrendiler. Değil miydi?

"İlkim olmanda bir sakınca var mı?" Nicholas sordu.

"Numara!" Tanrım, bu amaçladığından biraz daha fazla güçle çıkmıştı. "Hayır, hiç de değil. Sadece şaşırdım."

"Çünkü ben bir haydutum?" dedi kendini küçümseyen bir kaş kıvılcımı ile.

"Hayır, çünkü bunda çok iyisin."

Ağzı geniş, yaramaz bir gülümsemeyle kıvrıldı. "İyi olduğumu düşünüyorsun, değil mi?"

Yüzünü elleriyle kapattı. Tanrım, o kadar çok kızardı ki avuçları yanacaktı. "Öyle demek istemedim."

"Ah, sanırım yaptın."

Sağ elinin baş ve orta parmaklarıyla bir v yaptı ve boşluğa baktı. "Belki sadece biraz?"

"Biraz iyi mi?" alay etti. "Bu pek iltifat sayılmaz."

"Ne kadar utandığımı görüyor musun?"

Ciddiyetle başını salladı.

"Ve hiç pişmanlık duymuyorsun."

Yine ciddi bir baş sallamasıyla. "Hiçbiri."

Parmaklarını tekrar birbirine şaklattı.

"Georgie," diye mırıldandı, ellerini nazikçe onun yüzünden çekerek. "Dediğin gibi, bu işte biraz iyiysem, bunun tek nedeni doğru kişiyle birlikte olmamdır."

"Ama ne yapacağını nereden biliyorsun?" diye şüpheyle sordu. Çünkü eğer yapmazsa... eh, başları belaya girecekti. İşleri ilerletecek kişinin o olacağına güveniyordu.

"Şimdiye kadar tek yaptığım seni öpmek," dedi, "ve itiraf etmeliyim ki, bunu daha önce de yaptım."

Gözleri kısıldı. "Kiminle?"

Dudakları şaşkınlıkla aralandı ve ardından bir kahkaha patlattı. "Gerçekten bilmek istiyor musun?"

"Ben olsam bilmek istemez miydin?"

Hemen cevap vermedi. "Emin değilim" dedi.

"Pekala, öyleyim. Kimdi?"

Gözlerini devirdi. "İlk kez-"

"Bir kereden fazla mıydı ?"

Hafifçe omzuna vurdu. "Cevapları istemiyorsan soru sorma Georgiana Bridgerton."

"Rokesby," diye hatırlattı ona.

"Rokesby." Gözleri yumuşadı. "Böylece sen."

Omzuna dokundu ve parmaklarını baştan çıkarıcı bir şekilde geceliğinin üzerinden ensesinin sıcak tenine kadar gezdirdi. "Rağmen ..."

Sesi çınladı. "Rağmen?"

Gözleri onunkiyle buluştu. Tuhaf bir kadınsı heyecan tenini kapladı. "Bazıları," dedi yavaşça, "henüz gerçek bir Rokesby olmadığımı."

Onu bir kez öptü ve hafifçe dudaklarına doğru sözlerini fısıldadı. "O zaman sanırım bu konuda bir şeyler yapmamız gerekecek."

19. Bölüm

bakire kalmayı hiç planlamamıştı. Kesinlikle kendi kendine asla açıkça düşünmemişti - evlenmedikçe bir kadınla yatmayacağım .

Evlenmeden önce cinsel birleşmeye ahlaki bir itirazı da yoktu, dini de. Belki de tıbbi bir itiraz - frengi hakkında çok fazla şey biliyordu, ayrım gözetmeyen cinsel ilişkide çekicilik bulamayacaktı.

Ama karısıyla yatana kadar bekaretini sürdürmek konusunda bilinçli bir karar vermemişti. Daha çok fırsat kendini sunmuş gibi görünmüyordu. Ya da en azından doğru fırsat değildi ve işi sırf yapmak için yapma düşüncesi ona hiç iyi gelmemişti.

Bir kadınla seviştiyse bunun bir anlamı olmalı. Bu evli oldukları anlamına gelmemeli. Aşık olduğu anlamına bile gelmezdi. Ama bir kutunun işaretlenmesinden daha fazlası olmalı.

Belki gençken, bütün arkadaşları zamanında yapsaydı her şey daha farklı olabilirdi. aptal ve utanmazdı ve zevk için can atıyorlardı. Bu olabilirdi -kahretsin, muhtemelen olurdu- Cambridge'deki ilk yılı, zamansız bir soğuk algınlığı olmasaydı. Bir grup arkadaşı eğlenceye gitmiş ve kendilerini lüks bir genelevde bulmuşlardı. Nicholas onlarla birlikte olmak istemişti, ama bir gün önce hastalanmıştı ve tıkanıklığına bir akşamdan kalma eklemeyi düşünmesi dayanamayacağı kadar fazlaydı.

Bu yüzden odalarında kalmış ve arkadaşlarına sözde erkeklik yolları öğretilmişti. Övünmelerini dinlemişti çünkü - yani, on dokuz yaşındaydı. Dinlemeyeceğini düşünen var mı?

Ama aynı zamanda bir şeyler öğrenebileceğini de düşünmüştü. Sonra arkadaşlarının hiçbirinin ne hakkında konuştuklarını

bilmediğini ve gerçekten bir şey öğrenmek istiyorsa bir kadına sorması gerektiğini fark etti.

Hiç yapmadı ama. Kime soracaktı?

Ama o dinlemeye devam etti ve yıllar içinde erkekler genellikle hafif ya da aşırı sarhoş olduklarında konuşup böbürlendiler. Çoğu saçmaydı, ama arada sırada onu düşündüren bir şey duyuyordu - Bu biraz mantıklı. Ve bunu beyninde bir dosyaya koyardı.

Çünkü eninde sonunda bu bilgiyi isteyecekti. Sonunda bir kadınla seviştiğinde, iyi bir iş çıkarmak istedi.

Sonunda o zaman gelmişti ve şimdi karısını öperken gergin olduğunu fark etti. Bu onun için yeni olacağı için değil, onun için yeni olacağı için. Bundan zevk alacağını biliyordu . Lanet olsun, hayatının en güzel sabahını geçirmek üzere olduğundan neredeyse emindi.

hayatının en güzel sabahı yapabileceğinden emin değildi . Bunu keyifli, eğlenceli veya acısız hale getirebileceğinden bile emin değildi.

Her ne kadar bir düşününce, eğer bu Georgie için iyi değilse, sonuçta Nicholas'ın hayatının en güzel sabahı olmayacaktı.

Eğer birinin derslerinde başarılı olmak için bir zaman varsa, o da buydu.

"Bu ne?" o fısıldadı.

Ona o kadar uzun süre baktığını fark etti. Onu huzursuz etmişti.

"Seni tanımak istiyorum," dedi arzuyla yumuşayan sesiyle. "Senin her santimini bilmek istiyorum."

Yüzünde ve boynunda hafif pembe bir duygu parıldadığında kızardı.

Önce alnını, sonra şakağını, ardından kulağının yanındaki küçük girintiyi öptü. "Mükemmelsin," diye fısıldadı.

"Kimse mükemmel değil," dedi. Ama sesi, sanki cevap otomatikmiş gibi, yoğunluğu rahatsız edici olan bir ana hafiflik getirmeye yönelik kökleşmiş bir girişimmiş gibi titrekti.

"Benim için mükemmel," diye mırıldandı.

"Bunu bilmiyorsun."

Aşağıya doğru gülümsedi. "Neden böyle aptalca şeyler söyleyip duruyorsun?"

Gözleri genişledi.

"Sen" - burnunu öptü - "öylesin" - ve şimdi ağzı - "mükemmel" - yine ağzı, ama bu sefer bir hırıltı ile - "benim için."

El işinden memnun olarak tekrar ona baktı. Hızla art arda birkaç kez gözlerini kırptı ve onun kafasını bu kadar iyice karıştırmayı başardığı için sevinç duymaktan kendini alamadı. Yüz ifadesinin şaşkınlık mı yoksa arzu mu olduğunu anlamak zordu -belki ikisinin birleşimi ya da belki tamamen başka bir şey- ama dudakları aralanmış ve gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve o ikisinin içinde boğulmak istiyordu.

Tüm hayatını onu tanıyarak ve buna ihtiyacı olduğunu bilmeden nasıl geçirebilirdi ?

Sabahın ilk ışıklarında Georgie'nin solgun ve parlak teni kadar güzel bir şey görmemişti.

Geceliği baştan çıkarmak için tasarlanmamıştı; Bu, kendisininki gibi basit, faydacı bir şeydi, ama onu ince bacaklarının eteklerini santim santim yukarı kaydırırken, bunun için minnettardı. Acele edilen düğün planlarının bir noktasında, annesinin uygun bir çeyiz eksikliğinden yakındığını duymuştu. Georgie'yi Fransız ipeği ve Belçika danteliyle görmek istedi ama henüz değil. Alabileceğini düşünmüyordu.

"Bana neyi sevdiğini söylemek zorundasın," dedi.

Başını salladı, gözleri utangaçtı.

Uyluğuna dokundu, iri eli hafifçe sıkmadan önce ön tarafını kaydırdı. "Bunu beğendin mi?"

"Evet."

Başparmağı pozisyonundan kaydı, yumuşak yeri okşadı. iç uyluğunun derisi, çok yükseğe çıkmamaya her zaman dikkat etti.

Henüz buna hazır değildi. Ve belki o da değildi. Orada ona dokunursa, onun sıcaklığını hissederse, patlayabilirdi.

Bunu sona erdirmek zorundaydı. Hayatında hiç olmadığı kadar sertti ve bu yeni olmasına rağmen, insanın içindeki ilk içgüdünün sert ve hızlı bir şekilde yükseldiğini hissetti. Onu sahiplenmek istedi.

Onu kendisininmiş gibi işaretlemek istedi.

İhtiyaç o kadar şiddetli ve yoğundu ki kendini zar zor tanıdı.

Tekrar konuştuğunda sesi titriyordu. "Başka nelerden hoşlanırsınız?"

Sorduğuna bile inanamıyormuş gibi baktı. "Her şey," diye fısıldadı. "Yaptığın her şeyi beğendim."

"Her şey?" dedi kısık bir sesle. Bunu duymaktan ne kadar hoşlandığı neredeyse utanç vericiydi.

Utangaç bir şekilde başını salladı. "Bundan gerçekten hoşlanıyorum—"

"Ne?" acilen sordu. Bilmek zorundaydı.

"Beni öptüğün zaman," diye fısıldadı, parmaklarını köprücük kemiğinin hemen altına getirerek. "Burada."

Nefesini içine çekti. İşte göğsünün şişmesi burada başladı. İşte keşfetmek için can attığı pembe uca kısa bir yolculuk.

İşte bir yolculuğa başlamak için mükemmel bir yerdi.

Parmaklarını ağzıyla değiştirdi, dili teninde tembel, şehvetli daireler çizdi. Zevkle inleyerek ona doğru eğildi, ve ses, zaten içinde alevlenen ateşi körükledi.

Çok yumuşaksın, diye mırıldandı. Cildine hiç güneş dokunmuş muydu? Onu, her santimini keşfetmek istiyordu. Vücudunun bir haritasını istedi ve onun kendi başına çizilmesini istedi.

Tanrım, bu düşünceler nereden geliyordu? O bir bilim adamıydı, şair değil. Yine de onu öptüğünde -dudaklarını, yanağını, boynunu- dünyanın bir şarkıya dönüştüğüne yemin edebilirdi.

Geceliği basit bir fiyonk ile boynuna bağlandı ve adam onu biraz çekiştirerek, sonunda serbest kalana kadar fiyonk halkasının küçülüp küçülmesini izledi. Elbisenin vücudunun üzerine indirilmesi

gerektiğini düşünmedi, ancak gevşemiş yaka, daha geniş bir tenine erişmesine izin verdi. Yeni ortaya çıkan noktalardan birini öptü, sonra bir diğerini.

Ve sonra bir tane daha, çünkü onun bir santimine bile karşı koyamıyormuş gibi görünüyordu.

Geceliği daha fazla indirilemedi, bu yüzden dudaklarını müslinin üzerinde gezdirdi, doruğa ulaşana kadar dolgun göğsünde gezindi.

Nefesi kesildi.

Ağzına aldı ve tekrar nefesi kesildi, ama bu sefer daha gürültülüydü, bir zevk iniltisiyle renklenmişti.

"Bunu beğendin mi?" diye sordu, eğer hayır derse çok iyi ölebileceğini düşünerek.

"Evet."

Diğer göğsünü eline aldı, oynuyordu. geceliğinin kumaşından meme ucuyla. Altında kıvrandı, arzusundan nefes nefeseydi.

Kendini bir tanrı gibi hissetti.

Georgie, "Bu kadar hassas olduklarını bilmiyordum" dedi.

Bu onu şaşırttı. "Onlara hiç dokunmadın mı?"

O, başını salladı.

"Malısın." Nicholas neredeyse tam o sırada geldi, sadece kendine dokunmasını düşünüyordu.

"Sence de aynı şekilde mi?" diye sordu.

Ne istediğini anlaması biraz zaman aldı, ama ne demek istediğini anlayınca doğrulup geceliğini o kadar hızlı çıkardı ki afalladı, yırtılmadı.

"Dokun bana" dedi.

Ya da yalvarmış olabilir.

Uzandı ve parmak uçlarını göğsüne dokundurdu, ortasından başlayarak hafifçe meme ucuna doğru ilerledi. Titredi ve elini çekti.

"Hayır," dedi sesini zar zor tanıyarak. "Bunu sevdim."

Gözleri onunkiyle buluştu.

"İstiyorum," dedi.

Tekrar uzandı ve bu sefer dokunuşu daha emindi. Aniden ne yaptığını bildiğinden değildi - ikisinin de anlamadığını hissediyordu - ama ona zevk verdiğini - hatta cesur - bilgisinden emindi.

Güçlü bir afrodizyaktı, bu. Bunu biliyordu, fazla. Ne zaman zevkle inlese, tepki olarak kendi vücudu yanıyordu.

"Seni öpebilir miyim?" diye sordu.

"Lütfen."

Oturdu, ona bakarken başı yana eğikti. Gözlerindeki merak büyüleyiciydi; göğsünün her çizgisini ve düzlemini inceliyor gibiydi. Bu kadar yoğun bir incelemenin nesnesi olmak tuhaftı, ama bunun için onu suçlayamazdı; aynısını yapmak istedi. Ve evlilik yatağında daha rahat edecekse orada saatlerce kalırdı.

İstediği zaman onu keşfedebilirdi.

Dürüst olmak gerekirse, daha güzel bir işkence hayal edemezdi.

Öne eğilip dudaklarını ona dokundururken nefesini tuttu. Kasları derisinin altına sıçradı, ama sabit kaldı. Kalbi hızla çarpıyordu ve ruhu vücudunu zorluyormuş gibi hissediyordu. Onu kapmak, şilteye doğru itmek istedi. Vücudunu onunkinin üzerine koymak, onun sıcaklığını, ağırlığını hissettirmek istiyordu.

Ona ne yaptığını anlamasını, şu anda emrin kendisinin olduğunu bilmesini istiyordu.

Ve aynı zamanda ona hükmetmek istedi.

Titrek bir nefes aldı, sesi bir nefes gibi dudaklarının arasından hızla geçti ve kadın yukarı baktı.

"Doğru yapıyor muyum?" diye sordu.

Onayladı. " Çok doğru."

"Mümkün mü?"

"Beni öldürüyorsun, Georgie."

"Ama iyi anlamda?" diye mırıldandı. Bu neredeyse bir soruydu; kadınsı yeteneklerine olan güveni açıkça artıyordu.

Tekrar başını salladı ve elini tuttu ve dudaklarına götürdü. "Seni görmek istiyorum" dedi.

Hiçbir şey söylemedi, ama gözleri parladı ve yanaklarında soluk bir kızarıklık belirdi.

"Bana izin verecek misin?" fısıldadı.

Başını salladı ama kıpırdamadı. Onun için geceliğini çıkarmasına ihtiyacı olduğunu fark etti. Henüz o kadar cesur değildi.

İnce pamuğun bir kısmını parmaklarında topladı, elbiseyi yavaşça başının üzerine kaldırırken gözlerini ondan hiç ayırmadı. Alt bedeni hâlâ çarşaflarla örtülüydü ama geri kalanı ona açıktı.

Şanlı bir şekilde.

"Harikasın" dedi.

Kızardı. Her yerde. Ama kendini saklamaya çalışmadı.

Göğüslerine dokunmak, ellerinin arasına almak istedi ama daha da çok göğüslerini çıplak tenine bastırdığını hissetmek istedi, bu yüzden onu kollarına aldı ve tekrar öptü.

Ve yeniden.

Ve tekrar, onu yatağa indirirken sıkıca tuttu. Pelvisini kıza bastırdı, damarlarında kan sıçrıyor, "Bana ne yaptığını hissediyor musun?" diye sordu.

Başını salladı, ama emin değildi, bu yüzden, "Uyandırıldığında değişir," dedi. Büyür. Daha güçlü."

Yine başını salladı, ama yine gözleri diye sordu, bu yüzden yanağına dokundu ve "Bir erkekle bir kadın arasında ne olduğunu biliyor musun?" dedi.

"Evet," dedi. "Annem söyledi, sonra Billie söyledi."

Nedense bu onu gülümsetmişti. "Ve hesapları nasıl karşılaştırıldı?"

"Kız kardeşim çok daha açık sözlüydü."

"Ve cesaret verici, umarım."

Georgie'nin ağzı küçük bir sırıtışla kıvrıldı. "Çok öyle. Söylemesine rağmen..." Başını hafifçe sallayarak sözünü kesti.

"Söyle bana."

"Numara." Başını salladı ama bunu yaparken gülümsüyordu. "Yapamam."

"Ne dedi?"

"Yapamam. Yapamam."

Nicholas ağzını onun kulağına götürdü. "Bunu senden çıkarabilirim, biliyorsun. Yöntemlerim var."

Yüzüne tekrar bakmak için dönerken, parmaklarını kaburgalarına götürdü ve biraz gıdıkladı.

Çığlık attı.

"Gıdıklandığını hatırladığımı sanıyordum," dedi.

"Durmak. Ah, lütfen dur."

"Bana Billie'nin ne dediğini söyle."

"Aman... Nicholas, dur."

"Söyle bana ..."

"Tamam tamam."

Gıdıklamayı bıraktı ama elini hareket ettirmedi.

Anlamlı bir şekilde aşağı baktı.

"Henüz tehdidi ortadan kaldırmıyoruz," diye mırıldandı.

"En kötüsüsün."

İlk evlilik yataklarında onlara bu kadar kahkahayı hangi muhteşem tanrının verdiğini merak ederek omuz silkti.

Georgie dudaklarını huysuz bir ifadeyle birbirine bastırdı, "Bana bunun işe yaramayacağından emin olacağımı, ama yanılacağımı ve olacağını söyledi."

Bunu düşündü. "Bu neden utanç verici?"

"Çünkü sığmayacağından emin olacağımı söyledi," diye çıkıştı.

"Bu neden utanç verici?"

"Sadece öyle ."

Alnını onun alnına yasladı. "Yakışacak."

"Nasıl bileceksin?" diye karşılık verdi.

Ve sonra gülmeye başladı. O kadar çok güldü ki artık kendini tutamadı ve ona karşı düştü, tüm ağırlığı onu aşağı bastırdı. O kadar çok güldü ki sonunda onu üzerinden atıp sırtına binmek zorunda kaldı.

O kadar çok güldü ki, gözyaşlarını silene kadar ağladığının farkına bile varmadı.

"Komik olmaya çalışmıyordum," dedi.

komik yapan da buydu ."

Kaşlarını çattı. Daha doğrusu yapmaya çalıştı. Bunu gördü.

"Yakışacak," dedi tekrar.

"Bunu doktor olduğun için mi biliyorsun?"

Elini kalçalarının birleştiği yere kaydırdı. Kıvrımlarına girmeden bile seksi olduğunu söyleyebilirdi. Ve ıslak büyüyor.

"Bunu biliyorum," dedi, "çünkü sen benim için yaratıldın."

Adam ona daha yakından dokunduğunda biraz nefesi kesildi, sırtını kamburlaştırdı. "Ve sen benim için mi yaratıldın?" diye sordu, sesi güçlükle nefes aldı.

Onu okşadı, o kayganlaştıkça erkeksi her yanı gurur ve zevkle kabardı. "Bunu düşünelim," diye mırıldandı. "Birlikte yattığım ilk kadınsın . Yani evet, sanırım öyleydim."

Gözleri parladı ve bir parmağını içine kaydırarak onun zevkinden yararlandı. O kadar sıkıydı ki, onun penisinin neden uymayabileceğini düşünebileceğini anlayacak kadar sıkıydı, ama o sabırlı bir adamdı. Vücudu salıverilmesi için çığlık atıyor olabilir, ancak şu anki hizmetlerine devam etmekten çok mutluydu, istilasına hazır olana kadar okşayarak ve okşayarak.

"Bunu hissediyor musun?" diye sordu, sesi arzuyla boğuktu. "Ne kadar ıslak olduğunu hissediyor musun?"

Başını salladı.

"Uyduğumdan emin olmak için. Vücudunuz da değişir."

Yüzü bir merak ifadesiyle aydınlandı. Neredeyse entelektüeldi. Belki entelektüeldi , ya da kendi arzusunun pençesinde olmasaydı belki de öyle olacaktı. Sözlerinin dokunuşu kadar onu uyandırdığını fark etti ve bu yüzden dudaklarını kulağına götürdü ve dedi ki, "Sana böyle dokunduğumda daha yumuşak oluyorsun. Ve daha ıslak. Demek ki benim için hazırlanıyorsun."

Titrek bir şekilde başını salladı.

"Boş mu hissediyorsun?" O sordu.

Kaşları şaşkınlıkla çatıldı.

Sanki daha fazlasını istiyorsun, diye fısıldadı. "Daha fazla burada."

Bir parmağını daha içine kaydırdı.

"Evet!" nefesi kesildi.

"Evet, boş hissediyor musun?"

"Yaptım."

"Fakat şimdi değil?"

O, başını salladı.

"Olacaksın." Parmaklarını oynattı ve bir başka ısı dalgasıyla ödüllendirildi. "Daha fazlasını da isteyeceksin."

"Bir parmak daha mı?"

Yapmacık bir şekilde gülümsedi. "İstediğin bu mu?"

"Bilmiyorum."

"Deneyelim mi?"

Başını salladı.

Bir parmağını daha içeri kaydırdı. "Emriniz gibi leydim."

"Aman Tanrım!" diye bağırdı. Ama acıyla değildi. Bunu onun yüzünde görebiliyordu.

Onu bu şekilde tamamlayabilirdi. Bunu yapabileceği aklına gelmemişti; gerçekten, sadece vücudunu girişine hazırlamaya çalışıyordu. Ama eğer doruğa ulaşırsa, hakkında çok şey duyduğu kadınsı "küçük ölümü" deneyimlerse, bu kesinlikle onların kaçınılmaz birleşmelerini daha da zevkli hale getirirdi, değil mi?

"Gerilmeyi seviyorsun, değil mi?" diye mırıldandı.

Konuşması biraz zaman aldı ama konuştuğunda sözleri açıktı. "Ben yaparım."

"Böyle hareket etmemden hoşlanıyor musun?"

Nefesi sığlaştı.

"Bunu evet olarak kabul ediyorum."

"Nicholas..."

"Bunu sever misin?" Parmağını bükerek içini gıdıkladı.

Beğendi. Hiçbir şey söylemedi. Yapamayacağından şüphelendi. Ama hoşuna gittiği belliydi.

Başparmağını hareket ettirerek kadının dış dudaklarını okşadı, duyduğu küçük demet çok hassastı. "Peki buna ne dersin?" şeytanca fısıldadı.

Dudakları aralandı ve öksürmeye başladı. Hepsinin içinde bir yerde, onun başını salladığını gördü.

"Daha?"

Başını salladı. Acilen.

"Bir gün seni orada öpeceğim," dedi, sözleri parmaklarının şarkısının yaramaz sözleriyle. "Dilimi alacağım ve..."

"Ey!"

Altında kavis çizdi, vücudu sımsıkı kıvrıldı. İç duvarları parmaklarının etrafında kasıldı ve sevgili Tanrım, o anda neredeyse onun üzerine geliyordu.

"O neydi ?" nefesi kesildi.

"Fransızlar buna le petit mort diyor."

"Nedenini anlayabiliyorum."

Parmaklarını ondan çekti ve gözleri onunkilere uçtu. "Artık kendimi boşlukta hissediyorum," diye fısıldadı.

Yerine geçti.

"Bence sığacaksın," dedi.

Onayladı. "Oh evet."

Vücudu artık onun için fazlasıyla hazırdı, kasları hâlâ sıcak ve zevkten kızarmıştı. Üç vuruş ve tamamen oturmuştu ve tek düşünebildiği bunun hayatında hissettiği en iyi şey olduğuydu.

Ve daha hareket etmeye başlamamıştı bile.

"Acıttı mı?" diye sordu, bir yandan da düşünürken lütfen hayır deyin, lütfen hayır deyin .

"Hayır," dedi. "Çok garip hissettiriyor, ama acıtmıyor." O baktı. "Sana zarar veriyor mu?"

Sırıttı. "Oh hayır."

"Şimdi ne olacak?" diye sordu.

Hareket etmeye başladığında dirseklerine biraz daha ağırlık verdi. "Bu," dedi.

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü.

"Lütfen canın acıyorsa söyle bana," diye yalvardı çünkü o noktada onu yavaşlatabilecek tek şeyin onun sözleri olduğunu biliyordu. Ona olan açlığı onu ele geçiriyordu ve o sadece onu dövmek, onu hissettirmek istiyordu. Onu işaretlemek, onu sahiplenmek, içindekinin kendi bedeni olduğunu ve sadece kendisine ait olduğunu, ona böyle bir zevk verenin kendisi olduğunu, bunu yapacak olanın kendisi olduğunu bilmek istiyordu...

O kadar hızlı geldi ki geldiğini bile görmedi.

Öne doğru çarparken bir çığlık attı, rahminin onun tohumuyla kaplı olmayan bir santim olabileceğini düşünene kadar tekrar tekrar.

Ve sonra çöktü.

Bunu denemek için bu kadar uzun süre beklediğine inanamıyordu.

Yapabileceği dışında. Çünkü başka bir kadınla asla böyle olmazdı.

Georgie'ydi.

Sadece Georgie vardı.

20. Bölüm

Üç hafta sonra

Scotsby'den bu kadar çabuk ayrılmasından hiç de memnun olmamıştı.

Birlikte bir akşam geçirmişlerdi.

Bir.

Bayan Hibbert basit ama güzel bir akşam yemeği hazırlamıştı. Yeni açılan evde ilk gecelerini bir araya getirebildiği için telaşlanmış ve özür dilemişti. İlerleyen uygun menüler olacağına dair onlara güvence verdi. Georgie aldırış etmemişti. Tek umursadığı kadar meyhanede esmer ekmek ve gece sonu çorbası yiyebilirlerdi. Nicholas'la birlikte olmak istiyordu.

Tek basina.

Kuzeye yolculuk muhteşem geçmişti. Zamanın yarısında Cat-Head'in uluması ya da Sam'in Marcy'ye olan sevgisinin (ya da Darcy miydi?) geri dönmemesi önemli görünmüyordu ve o zaman, ve sonra hayır, ve sonra - dürüst olmak gerekirse, Georgie'nin ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak her şeyi çevreleyen çok fazla dram vardı ve Bayan Hibbert'in kızına tüm dil kırbaçlarını sona erdirmek için dilini kırbaçlamasıyla sonuçlandı. , sadece yanlış kızı azarladığını keşfetmek için.

Georgie bunların hiçbirini fark etmedi. Yeni aşkın, paylaşılan sohbetlerin ve kahkahaların, yumuşak, sessiz anların ve erotik keşif gecelerinin keyifli bir sisinde kaybolmuştu.

Evliliğin çok muhteşem bir kurum olduğuna karar vermişti.

Ama sonra hedeflerine ulaşmışlardı.

Georgie işlerin değişeceğini biliyordu. Sadece bu kadar hızlı tahmin etmemişti.

Bir gece. Hepsi buydu.

Bunca gün yolculuktan sonra, mutluluktan başka bir şey olmayan düzgün bir banyo yapmıştı. Saçını bile yıkamıştı, bu onun için aşırı uzun bir süreçti. Saçlarını temizleyen, lavanta yağıyla karıştırılmış bir miktar elma sirkesini ıslak, düz buklelerine uygulayan ve sonra sadece tarayıp saçlarını temizleyen ablası Billie'yi her zaman kıskanmıştı.

Ancak Georgie için bu konuda basit bir şey yoktu. Bukleleri sıkı, aşırı bol ve narin bir dokuya sahipti. Onları evcilleştirmek, Marian'ın dediği gibi, "bir bakanın kendi kefareti"ydi. Saçları çok dikkatli bir şekilde kurutulmalıydı, yoksa ertesi sabah başında bir böğürtlenle uyanacaktı.

Ya da sadece örebilirdi. Dikkatlice taradığı, tedavi ettiği zamanki kadar güzel olmadı. ve havayla kuruttu, ama çok daha hızlıydı. Nicholas'ın ertesi sabah ayrılacağını bilseydi, yeni yatak odalarında ona daha erken katılabilmek için böyle yapardı.

Şu anki öfkesine rağmen gülümsedi. Saçlarını onun için bıraktığında, tamamen nemli ve ipeksi bir şekilde çözülmüştü. Bu oldukça masumane bir şekilde yürütülen hareketti; iğneleri ağırlığı altında gevşemişti. Düzeltmek için uzandı, yalnızken yaptığı şeyi yaptı: Başını ters çevirdi, sallayarak ve sonra tüm kütlesini geri çevirdi. Kıvırcık saçlarından hiçbir zaman, iki eliyle birer avuç toplayıp "İsa" deyip onu kendisine çektiği zamanki kadar gücenmemişti.

Marian ertesi sabah onu gördüğünde neredeyse haç işareti yapacaktı o gece saçlarını öyle bir dağıtmışlardı ki. Georgie gülebilirdi -Marian Katolik bile değildi- ama mizah toplayamayacak kadar umutsuz bir ruh halindeydi.

Nikola gitmişti.

En azından hoşçakal demek için onu uyandırmıştı. Yanağına hafif bir öpücük ve ardından omzunun hafif sarsılması. Georgie, yatağın kenarında oturan adama, yüksek pencereden zayıf güneş ışınları süzülürken aşağıya, ona bakmıştı.

Gülümsemişti, çünkü böyle bir manzara şimdi onu her zaman gülümsetecekti ve utanmadan kendini koltuğa attı ve çıplak vücudunu onun giysili vücuduna bastırdı ve sonra -

Sonra atının eyerlendiğini ve onu öper öpmez gideceğini söyledi. Şakacı ve tatlıydı, ama çok yakında ayrılışının gerçekliği soğuk, ıslak bir rüzgar gibiydi.

Onu öptü ve gitti.

Ve neredeyse bir haftadır ortada yoktu.

Georgie günlerce surat asmıştı. Yapacak çok şey vardı, bu yüzden meşgul kaldı, ama onu geride bırakmasından hoşlanmadı.

Evet, onunla Edinburgh'a gidemeyeceğini biliyordu, en azından henüz değil. Hâlâ kadınlara uygun olmayan bir pansiyonda yaşıyordu.

terk etmediği gerçeğinin tamamen farkındaydı . Okula geri dönmek zorunda kaldı. Gerektiği gibi. O bir öğrenciydi ve şimdiden birkaç sınavı kaçırmıştı.

Ve evet, güzel , bunun geleceğini biliyordu. Sürpriz değildi ve huysuz olmaya hakkı yoktu.

Ama öyleydi. O yeni bir yerdeydi, Tanrı aşkına, İskoçya'nın vahşi doğasını andıran bir yerde yeni bir ülkedeydi ve Nicholas'ın tam olarak olması gerektiği gibi davrandığını bilmesine rağmen, kendini terk edilmiş hissediyordu.

Bu yüzden kendini Scotsby'yi ayağa kaldırıp koşmaya adamıştı. Georgie, boşta kalan ellerin gerçekten şeytanın oyuncağı olduğu inancına hiçbir zaman tam anlamıyla katılmamıştı, ancak meşgul olanlar genellikle kişinin zihnini nahoş şeylerden uzak tutmak için iyi çalışırdı.

Ama yapacak çok şey vardı. Bayan Hibbert evi düzene sokma işini de üstlenmişti ve dürüst olmak gerekirse, o bunda eskisinden daha iyiydi. Georgie. Dahası, Georgie'nin amacı Scotsby'de çok uzun süre yaşamamaktı - sonuçta Edinburgh'da bir ev kiralamayı planlamıyorlar mıydı ? Yakında boş oturacak bir eve gerçekten ne kadar iş koymak istiyordu?

O sıkılmıştı.

Ve yalnızdı.

Ve Nicholas saatlerce uzaktaydı, her türlü ilginç şeyi öğreniyordu.

Şimdi, Edinburgh'a gittikten yaklaşık bir hafta sonra, onun dönmesini beklerken sabırsız görünmemeye çalıştı. Sabırsız hissetmenin bir anlamı yoktu , ama bunu açıkça söylemesine gerek yoktu.

Görünüşe göre, bir evin hanımıyken, ahşap işçiliğine karışmak, sadece kızıyken olduğu kadar kolay değildi. Aubrey Hall'da elinde bir kitapla pencere kenarındaki koltuğa kıvrılmış ya da odasına çekilmişti ve kimse ikinci kez düşünmemişti.

Ancak Scotsby çok daha küçüktü. Ve ikamet eden tek aile üyesi olarak, personelin bölünmemiş ilgisine sahipti.

Hepsi.

Bir anlık gerçek yalnızlık elde etmek imkansızdı. Georgie kendini iyi hissetmiyormuş gibi yapmaya çalışmıştı ama endişeli bakışlar anında ve barizdi. Belli ki annesi, "hassas sağlığını" tehlikeye atmamaları için kesin talimatlarla hepsini göndermişti.

Yani bu işe yaramamıştı.

Ama nihayet Cuma günüydü, Nicholas'ın döneceğini söyledi. Cumartesi ya da Pazar günü dersi yoktu (onu uyarmış olmasına rağmen, durum her zaman böyle değildi) ve o akşam eve gideceğine söz vermişti. Georgie'nin onu ne zaman bekleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Hesaplarına göre, öğleyi dört saatten akşam geç saatlere kadar herhangi bir yerde olabilir.

Erken tarafta olmasını umuyordu. Bayan Hibbert'in köyden tuttuğu aşçı, eşkıyaların ve yaramaz perilerin korkunç hikayelerinin gerçek bir kaynağıydı. Ve Georgie periler hakkında fazla endişe duymasa da, eşkıya fikri onu Nicholas'ın yalnız bir binici olarak statüsü konusunda endişelendirdi.

Belki de arabayı kullanmalıydı.

Yine de yolculuğunu daha da yavaşlatacaktı.

Georgie içini çekti. Kelimenin tam anlamıyla pencerenin yanında bekliyordu.

"Ben acınasıyım," dedi özellikle kimseye.

Hayır, acınası değildi. O sadece yalnızdı. Bu da kendi tarzında şaşırtıcıydı. Kendi haline bırakıldığında her zaman halinden memnun olmuştu. Arkadaşları ve ailesiyle bir araya gelmekten hoşlandığı kesindi ama hiçbir zaman kendi başına geçinemeyecek türden bir insan olmamıştı. Sessizliği severdi . Yalnızlığın tadını çıkardı .

Birini bu kadar çok özlemenin mümkün olduğunu fark etmemişti.

O akşam saat dokuzda tekrar pencereye döndü, acınası hissetmeye geri döndü. Onun kredisine göre, bütün gün orada değildi. üzüldükten sonra kendisi için o öğleden sonra erken kalktı ve tamamlaması gereken çoğunlukla gereksiz bazı ev işleri buldu. Sonra akşam yemeğini yemişti. Acıkmıştı ve Nicholas'ın onun beklemesini istemeyeceğini biliyordu.

Ama şimdi onu beklemeye geri dönmüştü. Günler hala uzuyordu; neredeyse gündönümüne yaklaşıyorlardı ve güneş neredeyse ona kadar batmayacaktı. Ve ondan sonraki güzel bir saate kadar gerçek karanlık olmazdı. Scotsby oldukça ağaçlık bir alanda olmasına rağmen geceyi olduğundan daha karanlık gösteriyordu.

Ama görünüşe göre, izlenen bir tencere hakkında eski söz doğruydu, çünkü Georgie'nin lazımlığı kullanmak için ayağa kalktığı an, Nicholas'ın arabaya bindiği an oldu ve o, ondan döndüğünde çoktan ön salondaydı. oda.

"Evdesin!" Kendini onun kollarına atmamak için yapabileceği tek şey buydu. Bu kadar yorgun görünmeseydi, yapacaktı.

Ve ıslak. Scotsby'de yağmur yağmıyordu ama belli ki orası ile Edinburgh arasında bir yerdeydi.

Georgie, genç Wheelock daha şapkayı alamadan şapkasına uzanarak, Marcy'ye seni banyo yaptıracağım, dedi. "Çok soğuk görünüyorsun."

"İskoçya'da yaz, başka herhangi bir yerde kış gibidir," dedi Nicholas, paltosunu silkerken biraz ürperdi.

"Haftan nasıldı? Yeni bir şey öğrendin mi?"

Hafif bir şaşkınlıkla ona baktı. O sanıyordu derslerine bu kadar ilgi duymaya alışık değildi. "Evet, elbette" dedi. "Öncelikle dolaşımın özelliklerine odaklandık. Artı biraz-"

"Peki tapu memuruyla görüştün mü?"

Nicholas, paltosunu almak için neredeyse Georgie'nin önüne atlayan Wheelock'a verdi. "Arazi ajanı mı?"

Ev için, dedi Georgie.

"Ev," diye tekrarladı.

"İçinde yaşayabileceğimiz yer."

Göz kırptı.

Kendi kendine yorgun olduğunu söyledi. Sabırlı olması gerektiğini. Bu yüzden, "Edinburgh'da. Elbette, Scotsby'de bizden daha fazla kalmak istemezsin."

"Hayır tabii değil. Sadece zamanım olmadı."

"Ey." Georgie onu yemek odasına kadar takip etti. Duymayı umduğu şey bu değildi.

Nikola etrafına bakındı. "Yiyecek bir şeyler var mı?"

"Evet, elbette, senin için ısıttık." Georgie bir sandalyeyi işaret etti. "Oturmak."

Dedi ve yanına oturdu. "Kuzu yahnisi," dedi ona. "Çok iyi. Taze pişmiş ekmek ve tatlı olarak ahududu tatlısı. Seni beklemediğim için özür dilerim."

"Hayır, hayır, aptal olma. Geciktim."

Bayan Hibbert akşam yemeğini getirirken Georgie bekledi. Sonra Nicholas yemek yerken bekledi. birkaç ısırık. Ama sonra daha fazla bekleyemedi. "Yani onunla temasa geçmedin bile?"

Ona boş boş baktı.

"Arazi görevlisi," diye hatırlattı ona.

"Oh evet." Ağzını sildi. "Üzgünüm hayır."

Georgie yüzündeki hayal kırıklığını önlemek için elinden geleni yaptı. Meşguldü, diye hatırlattı kendine. Gerçek hayatları nasıl kurtaracağını öğreniyordu.

Nicholas uzanıp onun elini tuttu. "Bu hafta yapacağım, söz veriyorum."

Başını salladı, ardından tam beş saniye beklemeyi başardı ve "Onunla iletişime geçtiğinde bir ev bulmanın ne kadar süreceğini düşünüyorsun?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi sabırsızlıkla. "Daha önce hiç ev kiralamadım."

"Ama baban önceden haber göndereceğini söylemedi mi? Yani seni bekliyor olacak."

"Mümkün."

"Belki onunla tanıştığında her şey çözülür."

Nicholas elini saçlarından geçirdi. "Dürüst olmak gerekirse, bilmiyorum. Ayakta öldüm, Georgie. Bunu yarın konuşabilir miyiz?"

Sıkıca gülümsedi. Bu akşam bütün gülümsemeleri gergindi sanki. "Tabii ki."

O yedi ve o izledi ve sonra sessizlik onu kaşındırdığı için, "Bu hafta yeni bir şey öğrendin mi?" diye sordu.

Ona baktı. "Bunu zaten bana sormadın mı?"

"Cevap vermedin."

"Bana bir şans vermedin."

"Özür dilerim," dedi sesindeki alaycılığın tüm izlerini gizleyemeyerek. "Tapu acentesini görmeye gitmemiş olman beni çok meşgul etti."

"Bunu göremeyecek kadar meşgul olduğum için üzgünüm," diye tersledi. "Tüm zamanımı senin için Kent'e seyahat etmeyi özlediğim her şeyle uğraşarak geçirdim ."

İşte oradaydı. Minnettarlık beklentisi. Onu beklediğini neredeyse unutmuştu.

"Benimle evlendiğin için teşekkür ederim," dedi ayağa kalkabilmek için sandalyesini geriye iterek. "Hayatını bu kadar zorlaştırdığın için üzgünüm."

"Tanrı aşkına, Georgie. Demek istediğimin bu olmadığını biliyorsun."

Kastettiğin şeyin bu olmadığını biliyorum ."

Ayağa kalkarak, "Kelimeleri ağzıma sokma," diye uyardı.

"Bunun olacağını biliyordum."

Gözlerini o kadar sert çevirdi ki, beynini görse şaşırmazdı.

"Ben yatmaya gidiyorum" dedi. Onu durdurmaya çalışacağını umarak, bir şey söyleyeceğini, bir şey söyleyeceğini umarak kapıya yürüdü.

"Georgie, bekle."

Elini koluna koyarken döndü.

"Yatağa kızgın girmek istemiyorum," dedi.

İçinde bir şeyler yumuşadı. "Ben de."

"Neden kızgın olduğumuzu bile bilmiyorum."

O, başını salladı. "Bu benim hatam."

"Hayır," dedi ve sesi o kadar katıydı ki yorgunluğu ikisini de gizlemiş gibiydi. "Hayır değil."

"Seni özledim" dedi. "Ve ben sıkıldım. Ve tek istediğim seninle olabilmek için Edinburgh'a taşınabileceğimi duymaktı."

Onu kollarına çekti. "Benim de tek istediğim bu."

Bir yanı, o zaman neden emlakçıyı görmeye gitmediğini sormak istedi, ama bunun önemsiz olacağını biliyordu. Yorgundu ve olmaya her hakkı vardı.

"Seninle evlendiğim için minnettar hissetmeni istemiyorum," dedi.

"Ama yapıyorum," diye itiraf etti.

"İyi öyleyse. Minnettar hisset."

Geri çekildi. "Ne?"

"Minnettar hissetmek istiyorsanız, minnettar hissedin."

Göz kırptı. Onun söylemesini beklediği şey bu değildi.

Sonra elini tuttu ve dudaklarına kaldırdı. "Ama ben de minnettar hissediyorum."

İşte o zaman biliyordu. Onu sevdi. Nasıl olmaz?

"Artık yatabilir miyiz?" O sordu. "Çok yorgunum. Nasıl ayakta durduğumu bile bilmiyorum."

Başını salladı, kelimelere pek hakim değildi. Bu duygu - bu aşk - henüz çok yeniydi. Nasıl hissettirdiğini görmek için zamana ihtiyacı vardı.

"Bütün bunları sabah konuşabilir miyiz?" O sordu. "Ev? Arazi ajanı, şehre mi taşınıyor? Her şeyi sonra konuşabilir miyiz?"

Ama yapmadılar. Bunun hakkında konuş, öyleydi. Onlar Dikkatleri dağılmıştı - ne güzel ki, Georgie buna izin vermek zorundaydı - ama bu, Nicholas Pazar gecesi Edinburgh'a döndüğünde, önemli hiçbir şeyin tartışılmadığı veya çözülmediği anlamına geliyordu. Ve Georgie, kendisini meşgul edeceği çok az bir haftanın daha geleceğini düşünürken buldu.

Nicholas'ın ayrılmasından iki gün sonra Marian'a, "Bu evde kitap bile yok," diye ümitsizliğe kapıldı.

Marian, "Bu bir av köşkü," dedi. Ördüğü çoraplardan başını kaldırdı. "Erkekler avlanırken okur mu? Sadece etrafta dolaşıp bir şeyler vurduklarını sanıyordum."

Kitaplara ihtiyacımız var, dedi Georgie. "Kitaplara ihtiyacımız var, kağıda ve mürekkebe ihtiyacımız var ve dürüst olmak gerekirse, şu anda nakış yapmaya razıyım."

"İplik yok," diye itiraf etti Marian. "Hiçbiri tamir etmekten daha fazlası için uygun değil. Biz Kent'ten hiç yetiştirmedik."

"Neden?" Georgie sertçe sordu.

Nakış yapmaktan hoşlanmıyorsun, diye hatırlattı Marian ona.

Bundan hoşlanmaya başlamıştım, diye homurdandı Georgie. Bütün o aynı dikişleri atmış olması hoşuna gitmişti. Bu aslında, pekala, belki eğlenceli değildi ama kesinlikle ödüllendiriciydi.

Marian, "Sanırım çiçek toplayabiliriz," diye önerdi. "Orrrrrr... Nakış ipliği arayabiliriz . Bayan Hibbert geçen gün kilerde bir muslin sürgüsü buldu. Çok kaliteli ve hiç kullanılmadı. Kim bilir daha neler saklıyor."

Nakış yapmak istemiyorum, dedi Georgie.

"Ama az önce dedin ki..."

"İşte bu," dedi Georgie, çünkü duyması gereken en son şey tüm çelişkilerinin bir muhasebesiydi. "Alışverişe gidiyoruz. İlk iş yarın."

"Köyde?" Marian ona şüpheli bir bakış attı. Köye gelmişlerdi. Büyüleyiciydi. Ve dükkanlar olmadan.

"Numara. Edinburgh'a gideceğiz."

"Biz?"

"Neden? Arabamız var. Bir şoförümüz var."

"Şey..." Marian kaşlarını çattı. "Bilmiyorum. Sanırım burada kalmamız gerektiğini düşündüm."

"Kim tarafından kastediliyor?" Georgie karşılık verdi. "Ben evin hanımı değil miyim? Kime cevap vermeliyim?"

"Bay. Rokesby?" dedi Marian.

"O burda değil."

Georgie'nin sesi o kadar yüksekti ki Marian'ın yüzü hafif bir endişe ifadesi aldı.

"O burada değil," diye tekrarladı Georgie, bu sefer biraz daha modülasyonla. "Ben sorumluyum ve Edinburgh'a gideceğimizi söylüyorum."

"Ama biz Edinburgh'a hiç gitmedik. Kendi yolunu bilen biriyle ilk kez gitmemiz gerekmez mi?"

"Kendi yolunu bilen bildiğimiz tek kişi Bay Rokesby ve o zaten orada. Neşelen Marian. Bu heyecan verici olacak."

Ama Marian heyecanlı görünmüyordu ve Georgie bu anlaşılabilir bir şeydi. Marian rutini severdi. O ve Georgie'nin bu kadar uyumlu olmalarının bir nedeni de buydu. Yakın zamana kadar Georgie'nin hayatı rutinden başka bir şey değildi .

"Yarın mı diyorsun?" dedi Marian iç çekerek.

"Yarın," dedi Georgie kararlı bir şekilde. Şimdiden daha iyi hissediyordu.

ERKEN ÇIKTILAR ve sabah saat on gibi şehrin kenar mahallelerindeydiler.

"Ah, bak, bu kale!" diye haykırdı Georgie, şehrin tam ortasındaki tepedeki büyük kaleyi işaret ederek.

Marian daha iyi görebilmek için araba sırasının yanından geçti. Ah, benim, dedi şaşkınlıkla. "Tam burada." Georgie'ye baktı. "Ziyaret edebilir miyiz?"

"Bilmiyorum. Sanırım artık hapishane olarak kullanılıyor."

Marian hafif bir ürperti verdi. "O zaman belki hayır."

Georgie, "Başka kullanımları olabilir," dedi. "Öğrenebiliriz. Ama nasılsa bugün vaktimiz yok. Yapacak çok fazla şeyimiz var. İlk durağımız tapu memuru."

Marian ona bakmak için sertçe döndü. "Ne? Bunu yapamazsın. Bay Rokesby olmadan olmaz."

Georgie ellerini kucağında kavuşturdu. "Bensiz yapamadı, bu yüzden dizginleri ben almalıyım."

"Miss Georgiana" - Marian ondan Bayan Rokesby diye bahsetmeye pek alışmamıştı ve Gerçeği söylemek gerekirse, Georgie kendisinden bu şekilde söz edildiğini duymaya pek alışmamıştı - "arazi acentesine kendi başınıza gidemezsiniz. Yapılmadı."

" Yapılmadı ," dedi Georgie kasıtlı bir şaşkınlıkla. "Bu doğru."

"Fakat-"

"Oh, bak, buradayız."

Araba düzenli bir ofis cephesinin önünde durdu ve Georgie, Jameson arabanın kapısını açıp basamakları emniyete alırken bekledi.

Georgie, çelik gibi bir kararlılıkla, İçeri giriyorum, dedi. "Benimle gelebilirsin ya da vagonda kalabilirsin. Ama gelmen kesinlikle daha uygun olur."

Marian muhtemelen iç çekmesi gereken bir ses çıkardı. "Ölüm olacaksın," diye mırıldandı.

"Gökler, Marian. Bir geneleve gitmiyoruz."

Kapının üzerinde asılı olan tabelaya bakarken Marian'ın ağzı bir çizgi halini aldı. "Bay McDiarmid bizi mi bekliyor?"

"Muhtemelen hayır," diye itiraf etti Georgie. "Ama kim olduğumu öğrenecek. Lord Manston'ın temas halinde olduğuna inanıyorum."

"İnan."

" Eminim ," dedi Georgie, sokağa çıkarken omzunun üzerinden bakarak. "Bu bir konuşma şekliydi."

Marian hala ikna olmuş görünmüyordu.

"Muhtemelen ne aldığını merak ediyor. çok uzunuz," dedi Georgie, eldivenlerinin kenarlarını hafifçe çekerek parmaklarının üzerine rahatça oturmasını sağladı. "Zaten bir ev bulursa şaşırmam."

"Bu heyecan verici olurdu," diye izin verdi Marian. "Gerçi bugün ikamet etmeye çalışmak istemezsin, değil mi?"

Hayır, hayır, bu imkansız olurdu, dedi Georgie çevik bir şekilde. Cazip, ama imkansız. Şimdilik, sadece bir kiralamayı güvence altına almaya odaklanması gerekiyordu. Diğer her şey takip edecekti.

Marian'a son bir bakış atarak merdivenleri çıktı ve kapıyı iterek açtı. "Bunu halledelim."

“Oh, bu harikaydı !” Georgie birkaç saat sonra bağırdı. O ve Marian, White Hart'ta -Nicholas'ın dersleri için oturduğu anatomik tiyatronun hemen köşesindeki- bir masaya yerleşmiş ve bir demlik çayı paylaşıyorlardı. “Müthiş değil miydi?”

Marian ağzını açtı ama o tek kelime edemeden Georgie kendi kendine cevap verdi. “Harikaydı.”

Georgie yakındaki açık pencereye baktı ve onu masmavi bir mutlulukla ödüllendiren gökyüzüne sırıttı. “Bir evimiz var!”

Marian, Scotsby'de bir evimiz var, dedi.

"Evet, ama şimdi Edinburgh'da bir tane var. Bu çok daha mantıklı. Bay Rokesby her gün bir ileri bir geri ata binemez.”

Marian, " Her gün bir ileri bir geri ata binmiyordu," dedi.

Georgie gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Scotsby güzel ama korkunç derecede uygunsuz.” Bir elini göğsüne koydu. "Ben yeni evliyim. Benim yerim kocam."

Bu doğru, diye izin verdi Marian. Georgie onun kendini yelpazelemesini izledi, hala sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu. Georgie, iki kadının tapu memurunun ofisine girmesi ihtimali karşısında hizmetçinin neden bu kadar sarsıldığından emin değildi; canlandırıcı bulmuştu .

Bay McDiarmid ona bir ev kiralamak istememişti. Ona bir mülk göstermek bile istememişti. Kocasına ihtiyacı var, dedi. Ya da babası. Ya da kardeşi. Ya da karar verebilecek biri.

Georgie damarlarındaki buzlarla, "Sizi temin ederim," demişti, "karar verme konusunda tamamen yetenekliyim."

Georgie'nin damarlarında fazla buz olduğundan değil ama annesini ve Leydi Manston'ı iş başında görmüştü. Nasıl uyduracağını biliyordu.

"Kocanızın imzalaması gerekecek," diye yanıtlamıştı Bay McDiarmid, sesi turta kadar inceydi.

"Elbette," diye burnunu çekti Georgie. "Ama o çok meşgul bir adam. Sadece gerçekten gerekli olduğunda ağırlığını koyabilmek için tüm ön incelemeleri yapmamı bana emanet etti."

Marian o anda neredeyse gitmiş ve her şeyi mahvetmiş, gözleri sulanana kadar öksürmüştü. Neyse ki Bay McDiarmid'in dikkati ona içecek bir şeyler getirmeye yetecek kadar dağılmıştı ki Georgie, "Kes şunu hemen!" diye tısladığında onu duymadı.

Ya da Marian çaresizce "Ama Bay Rokesby sana bir şey yapma konusunda emanet etmedi." dediğinde.

Dürüst olmak gerekirse, Marian en kötü yalancıydı.

Bir on dakika daha kıstırıp havladıktan sonra, Bay McDiarmid, talebi gerçekten de Lord Manston'dan aldığını itiraf etti ve aklında genç çift için işe yarayabilecek iki özellik vardı. Ama kesinlikle, kesinlikle, onları kocası olmayan bir bayana gösterme fikrine ayak uydurdu. Kesinlikle, kesinlikle bu fikri aklından bile geçiremedi - ta ki...

Georgie hemen ayağa kalktı ve farklı bir ajan bulacağını duyurdu.

Ondan sonra ilk evi bu kadar çabuk görmeleri dikkat çekiciydi.

Georgie bunun olmayacağını hemen anlamıştı. Zemin yamuktu ve pencerelerde acı verecek kadar kısaydı. Ama ikinci ev -Georgie'nin hakkında çok şey duyduğu New Town'daki- mükemmeldi. Aydınlık ve havadar ve tamamen mobilyalı olarak kiraya verilmeye hazır. Dekor tam olarak Georgie'nin seçeceği türden değildi, ama yeterince yakındı. Ve bu, er ya da geç taşınabileceği anlamına geliyorsa...

Mavi, oturma odası için yeşil kadar güzeldi. Dürüst olmak gerekirse, umursamadı.

"Yeterince çay içtin mi?" Georgie, Marian'a, henüz oturmamış olmalarına rağmen sordu. Beş dakika. Gidip Nicholas'ı bulmak istiyorum. Bay McDiarmid, kiralama sözleşmesini bugün imzalayabileceğini söyledi."

Marian, Seni gördüğüne çok şaşıracak, dedi.

Ama iyi şaşırdım, dedi Georgie, hissettiğinden daha emin bir tavırla. Nicholas'ın evle tek başına ilgilendiğine kızacağını düşünmemişti . Ama önceden haber vermeden Edinburgh'a gelmesini sevmeyebilir. Erkekler böyle komikti. Yine de yapılanlar yapıldı ve haberlerini paylaşmak için can atıyordu.

Bay McDiarmid, ona gösterdiği evlere yakınlığıyla övünerek tıp fakültesinin yerini yanlışlıkla ona göstermişti ve bu yüzden Georgie, Marian ve Jameson, Teviot Place'e giderken nereye gittiğini bildiğinden emindi. .

Nicholas ona büyük anatomik tiyatrodan, alttaki küçük sahneye bakan dik sıralı koltuklardan bahsetmişti. Ona bazen öğretim görevlisinin sadece konuştuğunu ama bazen de aşağıda herkesin görebileceği şekilde açılmış bir ceset olduğunu söylemişti.

istediğinden emin değildi ama kocasının zamanının çoğunu geçirdiği odayı görmek için can atıyordu.

Anatomik tiyatroyu bulmak zor değildi, ama içinde yüzden fazla adam olduğu için, hepsi ona dönüktü, kapıdan içeri baktığında, Nicholas'ı birçokları arasından buldu. Georgie koyu yeşil bir günlük elbise giyiyordu. ve herhangi bir misafir odasında süslü olarak adlandırılmayacak bir şapka, ama bu yerde kesinlikle yerinde değildi.

Ve göze çarpan.

Ama şans ondan yanaydı. Kapının hemen dışındaki sıra, kol dayanağının üzerine eğilirse neredeyse her şeyi duyabileceği şekilde yerleştirildi. Sözcüklerin yarısını tanıyamadı ama bağlam yardımcı oldu ve merak uyandırdı.

"Bunu duydun mu?" diye fısıldadı Marian'a. Kanla ve ne kadarının insan vücudunda olduğuyla ilgili bir şey.

Marian gözlerini kapadı. "Yapmamaya çalışıyorum."

Georgie daha da eğildi. Şimdi konuşmacı, kanın neden kırmızı olduğu ve sinir sisteminin dengesini yeniden sağlamak için kan almanın ne kadar önemli olduğu hakkında konuşuyordu.

“Vücut hareketli bir makinedir!”

Georgie ellerine baktı. "Sanırım," diye mırıldandı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Marian.

Georgie onu susturdu ve kulağını açık kapıya geri verdi. Drat, bir şeyi atlamıştı.

“…çeşitli hareketler yap…” Georgie ellerini açıp kapadı. Tamam. Bunu kabul edebilirdi.

“… ve dış organlarla iletişim kurmak ve etkileşim kurmak için.”

Şimdi, bu ona Nicholas'ı düşündürdü.

"Gidiyoruz," dedi Marian.

"Ne? Numara."

"Kızgınsın. ne olduklarını bilmiyorum Oradan bahsediyorum ama uygun olmadığını biliyorum .” Marian şevkle ayağa kalktı, koridorun diğer tarafında bekleyen Jameson'la birkaç kelime konuştu ve ardından Georgie'yi binanın kapısından dışarı ve avluya yönlendirdi.

21. Bölüm

"G eorgiana mı?"

Nicholas konferans salonundan çıktığında ve Jameson'ın koridorda onu beklediğini gördüğünde neredeyse kalbi durmuştu. Uşağın burada, tıp fakültesi bir yana, Edinburgh'da olması için hiçbir neden yoktu.

Acil bir durum dışında bir nedeni yok.

Jameson işvereninin yüzündeki paniği görmüş olmalı, çünkü Nicholas, "Siz ne-" den fazlasını söyleyemeden Jameson, "Bir sorun yok efendim!" diye mırıldandı.

Hâlâ şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırıyordu - ve evet, bunun için bir neden olmadığından emin olmasına rağmen endişeyle - Nicholas, uşağın onu karısının beklediği güneşli avluya götürmesine izin verdi.

"Gürcistan mı?" dedi tekrar. Hizmetçisiyle sohbet ediyordu ve onu ilk kez duymamış olmalı. "Burada ne yapıyorsun?"

"Nicholas!" açık bir zevkle ağladı. Onu selamlamak için ayağa fırladı. "Harika haberlerim var!"

İlk düşüncesi , hamile olduğuydu .

Bunun dışında çok erken oldu. Olmaması için değil - son davranışları bunun olacağını hemen hemen garanti eden türdendi . Ama bunu bilmesi için çok erken görünüyordu. Belki şüpheli ama bilmiyorum.

Ayrıca, yoğun bir akademik avlunun ortasında ona söyleyeceği türden bir şey değildi.

Uzattığı ellerini tuttu, hala yüzündeki neşeden biraz şüpheliydi. "Bu ne?" O sordu.

"Ah, bu kadar endişeli görünme," dedi. "Söz veriyorum, bu iyi bir haberden başka bir şey değil."

Endişeliyim, dedi ona. "Yardım edemem. Seni burada görmeyi beklemiyordum."

Daha önce Edinburgh'a hiç gitmediğinden bahsetmiyorum bile. Şehirde nasıl dolaşacağını bilmiyordu ve bir hanımefendi için güvenli olmayan birçok bölge vardı. Kahretsin, onun için güvenli olmayan birçok alan vardı.

"Bay McDiarmid ile konuştum," dedi.

"Kim?"

Yüzünde sabırsız bir şey parladı, ama sonra onu silkeledi. "Bay. McDiarmid. Arazi aracısı."

"Oh evet." Kahretsin, bir haftadan fazladır adamı görmeye gitmek istiyordu. Tüm akademik taahhütleriyle zaman bulmak çok zordu. "Babamın adamı."

Hayır, babanızın erkeğiyle temas halinde, diye düzeltti Georgie. o ellerini verdi kendini çekmeden önce küçük bir sıkma. "Sizi temin ederim, babanızla hiç tanışmadı. Olsaydı —Eh, bu neredeyse ne burada ne de orada. "

Nicholas bir an ona baktı, ama hayır, bu gizemli sözü aydınlatmaya hiç niyeti yok gibiydi. "Lütfen bana neler olduğunu anlatır mısın?" dedi. Dürüst olmak gerekirse, tahmin edecek enerjisi yoktu.

"Bize bir ev buldum!" haykırdı.

"Neden, bu kazandı-"

Ama tebriklerini dinleyemeyecek kadar heyecanlıydı. "İlk başta bana hiçbir şey göstermek istemedi," dedi, muhtemelen sözünü kestiğinin farkında bile değildi. "Senin çok meşgul olduğunu ve bizim işimizi istiyorsa benimle ilgilenmesi gerektiğini söylememe rağmen, orada olman için ısrar etti." Durdu, gözlerini devirdi. "Gerçekten iyi bir adam değil, ama sadece bir ev bulmak istediğim için ona katlandım."

"Bir ev mi kiraladın?" Nicholas sordu.

"Elbette hiçbir şey imzalamadım. Bunu yapman gerekiyor. Ama ona aramayı bana emanet ettiğini ve ben ne seçersem onu uygulayacağını söyledim." Gözleri biraz kısıldı ve dudaklarını birbirine bastırarak ekledi, "Seçtiklerimi beğensen iyi edersin, çünkü beğenmezsen bir aptal ve daha kötü görüneceğim, o korkunç adam asla iş yapamayacak. yine başka bir kadınla."

Nicholas, "Kadınlar onunla iş yapmak istememeli gibi görünüyor" dedi.

"Pek seçeneğim yoktu, eğer bir şey isteseydim derhal. Ayrıca" - bu olması gereken bir hareketle elini havada salladı . "Başka bir arazi ajanını nasıl bulacağımı bilmiyorum."

Muhtemelen hepsi aynı şekilde olacak, diye düşündü Nicholas. Çoğu erkek, kendi sözleşmelerini imzalayabilen, ancak evli bir bayan olmayan bir dul kadınla iş yapmaya istekli olacaktır. Kocası onu bu kadar kolay kazanabilirken değil.

"Sana mülkleri göstermesini nasıl sağladın?" ona sordu.

Ona arsız bir sırıtış verdi. "Ona başka bir emlakçı bulacağımı söyledim."

Buna yüksek sesle güldü. Brava, dedi ona. "Etkilendim."

"Olmalısın," dedi küstahça. Kendinden açıkça etkilenmişti ve Nicholas'ın yüzünde bu ifadeyi görmekten ne kadar hoşlandığı hayret vericiydi.

"Artık ofisine gidebilir miyiz?" diye devam etti, tüm kararlılığıyla. "Bu öğleden sonra mülkü gezebileceğini söyledi. Özgür olacaksın diye parmaklarımı birbirine sürtüyordum."

"Özgürüm ama görmeme gerek yok." Nicholas uzanıp serçe parmağını onunkiyle tuttu. "Uygun olduğunu düşünüyorsan, sana güveniyorum."

Sözlerine inanamıyormuş gibi ona baktı. "Yapmalısın?"

"Tabii ki." Omuz silkti. "Ne olursa olsun, benim kararımdan çok senin kararın olmalı. Sen benden daha çok orada olacaksın."

"O zaman kira sözleşmesini imzalayabilir miyiz?" sordu, ona heyecanla yüz aydınlatma. "Hazırlatacağını söyledi ama dürüst olacağım - ciddi olduğundan emin değilim. Sanırım, küstahlığım için dalıp gitmeni ve beni kamçılamanı yarı yarıya bekliyor."

“Sabırsızlığınız için bir dil kırbaçlama mı?” Nicholas mırıldandı. "İlgi çekici."

"Nicholas!" diye bağırdı Georgie. Gözleri büyüdü ve başıyla hâlâ yakındaki bir bankta oturan hizmetçisini işaret etti.

"Bizi duyamıyor," diye fısıldadı. "Ve zaten ne demek istediğimi anlamayacak."

"Bu neredeyse o kadar kötü. Hareketlerimi onaylamadığını düşünmesini istemiyorum.” Geri çekildi, sadece birazcık. "Kabul ediyorsun, değil mi?"

"Benim ilgilenmeme gerek kalmaması için emlakçıyla ilgilenmenden mi? Tabi lan. Keşke düşünebilseydim.” Çenesine dokundu, yüzünü kendine doğru eğdi. "Ama bir daha böyle bir şey yapacaksan bana önceden haber ver. Neyin peşinde olduğunu bilmek hoşuma gidiyor.”

"Tamamen dürüst olmak gerekirse," dedi, "anlık bir şeydi. Daha dün karar verdim." Gözleri utangaç oldu. Ve belki biraz utandım. "Bütün haftayı kırda sensiz geçirmekten hoşlanmıyorum."

"Üzgünüm." Elini sıktı. Onu Scotsby'de bırakmaktan hoşlanmıyordu ama başka bir seçeneğin nasıl olduğunu da anlamıyordu.

"Üzülecek bir şey yok," diye yanıtladı. "Neye bulaştığımı biliyordum. Sadece bundan ne kadar hoşlanmayacağımı bilmiyordum.”

Öne eğildi. Sadece yaklaşık bir inç; ne de olsa halkın içindeydiler. "Bensiz mutsuz olduğunu duymak beni kötü bir koca yapar mı?"

"Sefil demedim," dedi başını biraz cilveli bir şekilde eğerek.

"Beni eğlendir" dedi. "Sensiz çok mutsuzdum."

Tamamen gerçek değildi. Çoğu zaman mutsuz olamayacak kadar meşguldü ve çok meşgul olmadığında çok yorgundu.

Ama onu özlüyordu. Geceleri, pansiyondaki dar yatağında yatarken, ona uzanmayı, onu yakınına çekmeyi özlemişti. Sonra gün içinde, en tuhaf anlarda bir şey fark ederdi -genellikle tuhaf, komik ya da olağandışı bir şey- ve bunu ona gösterebilmeyi isterdi.

Onu korkutması gereken bir şekilde onun varlığına alışmıştı.

Ama olmadı.

Sadece daha fazlasını istemesine neden oldu. Ve bu New Town'daki evin düzenlenmesiyle başladı. "Bay McDiarmid'in ofisi nerede?" Georgie'ye sordu. "Hemen halledeceğiz."

Georgie sırıttı ve retikülünden bir kağıt parçası çıkardı. "İşte, adresi not aldım."

Sözcüklere hızlı bir bakış attı. "Bu çok uzak değil. Orada yürüyebiliriz. Bana biraz zaman ver, Jameson ve hizmetçin için ayarlamalar yapayım. Seni beklemek için uygun bir yer bulmaları gerekecek."

"Çok uzun sürmemeli."

"Hayır, ama şimdi burada olduğuna göre, bunu bir gün yapmalıyız. Sana şehri gösterebilirim."

"Yok canım? Yapmanız gereken başka bir şey yok mu?"

Yapması gereken bir yığın şey vardı. Hâlâ derslerinin gerisindeydi ve o haftanın ilerleyen saatlerinde profesörlerinden biriyle yapacağı bir toplantıya hazırlanması gerekiyordu ama Georgie'nin gülümseyen yüzünün ötesini göremiyordu. Karısı buradaydı ve onunla birlikte olmak istiyordu.

"Tutmayacak hiçbir şey," dedi ona. "Gel. Şu kira sözleşmesini imzalayalım. Sonra biraz eğleneceğiz."

Elini onunkinin üzerine koydu ve sırıttı ve adamın aniden bir anısı oldu. Freddie Oakes'a baktıklarından, o da ona gülümsemişti ve bu, güneşi gökyüzünden alıp ona bir tepside vermek istemesine neden olmuştu.

Hala doğruydu. Georgiana'dan bir gülümseme ve her şeyi yapabileceğini düşündü.

Herhangi bir şey ol.

Bu aşk mıydı? Bu çılgın, baş döndürücü duygu, bu sonsuz olasılık duygusu?

Karısına bir şekilde aşık olmuş olabilir mi? Çok hızlı, çok erken görünüyordu ve yine de…

"Nicholas?"

Ona baktı.

"Bir sorun mu var?" diye sordu. "Çok uzaklara baktın."

"Hayır," dedi yumuşak bir sesle. "Ben tam buradayım. Ben her zaman burada olacağım."

Kaşları şaşkınlıkla kırışmıştı ve onu suçlayamazdı. Mantıklı değildi. Ve aynı zamanda, sanki tüm dünya nihayet yerine oturuyormuş gibi geldi.

Belki bu aşktı .

Belki.

Muhtemelen.

Evet.

DOKUZ DAKİKA SONRA , Georgie, Bayan McGreevey'in Saygın Bekarlar Pansiyonunda merdivenleri parmak uçlarında çıkıyordu.

"Pek saygın değiliz," diye fısıldadı.

Nicholas parmağını dudaklarına götürdü.

Georgie kıkırdadı. Sessizce. Yardım edemedi. Nicholas'ın odalarına gizlice girerken başım dönüyordu.

Bay McDiarmid ile görüşmesi sorunsuz geçmişti, ancak Georgie, Nicholas'a ondan çok daha fazla hoşgörülü davranmış olmasına biraz kızmaktan kendini alamamıştı.

Yine de şikayetlerini kendine sakladı; onları seslendirmekle kazanılacak bir şey yoktu. Kira sözleşmesinin imzalanmasını ve bir an

önce imzalanmasını istedi. Hedeflerine giden en etkili yolun sessizce oturmak ve saygılı eşi oynamak olduğu açıktı.

Nicholas gibi o da gerçek olmadığını biliyordu ve önemli olan da buydu.

Bununla birlikte, tüm bunları hallettikten sonra, onun olması gerekene kadar hala biraz zamanları vardı. Scotsby'ye dönüş yolculuğu için Marian ve Jameson'la buluşmak için. Aslında birkaç saat. Nicholas ona biraz şehri göstereceğini söylemişti, ama sonra pansiyonun yanından geçiyorlardı ve Bayan McGreevey de ortalıkta görünmüyordu...

Bir sonraki bildiği şey, merdivenlerden yukarı çıkarken kıkırdadığıydı.

Nicholas anahtarını kilide çevirirken, "Kendimi çok yaramaz hissediyorum," diye fısıldadı.

"Sen yaramazsın , " dedi. "Çok, çok yaramaz."

Ona baktı ve daha ne olduğunu anlamadan kapı arkalarından kapandı ve onu yatağına fırlattı.

"Nicholas!" diye fısıldadı.

"Şşşşş. Başımı belaya sokacaksın. Burada kadın bulundurmamam gerekiyor."

"Ben senin karınım."

Ona gülünç masum bir ifadeyle baktı. "Ama bunu açıklamanın ne kadar süreceğini bir düşün. Bunu yapabilecekken tüm o zaman boşa gitti ."

Georgie küçük bir çığlık attı. Bunun onun uyluğundaki elini mi yoksa boynundaki dudaklarını mı kastettiğinden emin değildi ama ikisi de çok lezzetliydi. Ve nasıl sessiz kalacağı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Beni bulursa ne olur?" diye sordu. "Senden gitmeni mi isteyecek?"

Omuz silkti. "Fikrim yok. En kötü şey olmazdı. Yeni bir ev için kira kontratı imzaladık."

Georgie kendini ciddi olmaya zorladı. bir an. “En az bir hafta oturmaya hazır olmayacak. Ve Scotsby'de yanımda olmanı ne kadar çok istesem de her gün bir ileri bir geri ata binemezsin. Yorgun olurdun."

Nicholas onu dudaklarından hızlıca öptü. "O zaman yakalanmamak için fazladan sessiz olmamız gerekecek."

"Eh, evet," dedi Georgie. Ama şimdi endişeliydi. Sadece bir hafta daha vardı ama Nicholas'ın bu odaya ihtiyacı vardı. "Elbette Bayan McGreevey anlayacaktır."

Nicholas homurdandı. "Neden Bayan McGreevey'den bahsediyoruz?"

"Çünkü odalarınızdan atılmanızı istemiyorum."

"Olmayacağım," dedi, "çünkü çok, çok sessiz olacağız."

Georgie nefesini içine çekti. Sesi sıcak ve baştan çıkarıcıydı ve onun kucağında eridiğini hissetti.

"Bunu yapabilirmisin?" diye mırıldandı. Kalçasını, ikisinin de sevdiğini öğrendiği bir şekilde sıktı, başparmağı kadının kadınlığına tehlikeli bir şekilde yakın kayıyordu.

"Ne yap?"

"Sessiz ol."

"Hayır," dedi dürüstçe.

"Yazık." Parmakları hareketsiz kaldı. "Durmak zorunda kalacağım."

Elini tuttu. "Cesaret etme."

"Ama çok gürültücüsün." Sahte bir teslimiyetle başını salladı. "Ne yapacağım?"

Georgie üyesine cesur bir el koydu. Kıyafetlerinin üzerinde, ama fikri anlardı. "Ne yapacağım ?"

"Minx," diye hırladı.

Sıktı. " Sessiz olabilir misin ?"

Tek kaşını kaldırdı. "Yapabilirsen yapabilirim."

Tek bir kaşını bile kaldıramamıştı, bu yüzden aptalca bir neredeyse göz kırptı. "Pekala, yapabilirsen yapabilirim."

Uzun bir an ona baktı ve Georgie onun alev almamasına hayret etti. Ya da kahkahalar. Sonra ayağa kalktı.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu oturma pozisyonuna geçerek.

"Ben" -elleri kravatına gitti- "çok sessizce kıyafetlerimi çıkarıyorum."

"Ey."

"Ey?" diye yankılandı. "Tek söyleyeceğin bu mu?"

Dudaklarını yaladı. "Kararınızdan oldukça memnunum."

Çarşafları çözmeyi bitirdi ve çırptı. "Kararımdan memnunsun," diye tekrarladı.

" Oldukça memnun oldum," diye düzeltti.

O gülümsedi. şeytanca. "Beni neyin memnun edeceğini biliyor musun?"

"Şüphelerim var," diye mırıldandı.

Elleri gömleğinin düğmelerine gitti. Sadece üç tane vardı, ama giysiyi başına geçirebilmek için onları çözmesi gerekiyordu. Belki de Georgie kendi kıyafetlerine bakmalıydı, ama onunla birlikte soyunmasını izlemeliydi. Bu kadar ağır bir kasıtlılık, şimdiye kadar gördüğü en tahrik edici şey olabilirdi.

Konuşmuyordu ama konuşmasına da gerek yoktu. Gözleri onunkilere kilitlendi ve Georgie onun ne istediğini biliyordu. Parmaklarını elbisesinin korsajına, elbisesinin yakasını dolduran ipek fichuya götürdü.

Yavaşça onu serbest bıraktı.

"Ben yüzsüz oldum," diye fısıldadı.

Gömleğini yukarı çekip başının üzerine çekmeden önce gözleri arzuyla parlayarak başını salladı.

“Bütün düğmeleri yapamam” dedi. Döndü ve omzunun üzerinden hâlâ bakabilmesi için ona sırtını yeterince verdi.

"Pek kullanışsız bir frak," diye mırıldandı. Yanına oturdu ve düğmeleri tek tek çalıştırmaya başladı.

"Her zaman yardım aldım," diye fısıldadı.

Üstteki birkaç düğmenin açtığı tenini öptü. "Ben her zaman sizin hizmetkarınızım, Bayan Rokesby."

Georgie titredi, sesinin dokunuşu kadar onu nasıl baştan çıkardığını merak etti. O her zaman bir beyefendiydi ama evlilik yataklarının mahremiyetindeyken en yaramaz şeyleri söyledi…

Ona sadece bir şeyler yapmadı, onlardan sıcak, muhtaç sözlerle bahsetti. Ona ne istediğini söyledi ve bir şey istediğinde ona da söyletti.

Nedense bu daha da şok ediciydi. Söylemek Bana ne istersen , derdi ve bunu yapmaya kendini ikna etmek çok zordu. Sorumluluk almasını, kararları kendi kontrolünden almasını istedi, ama ona izin vermedi.

Söylemek zorundasın, derdi.

Çok utanarak başını iki yana sallardı, ama bunun yanına kâr kalmasına izin vermeyecekti. İstediğin bu mu , diye sorardı, göğüslerine dokunarak. Sonra eli bacaklarının arasına kayardı. Bu?

Şimdi bile, onlar çok sessiz olmaya çalışırken, kulağına günahkar sözler fısıldadı.

"Seni tatmak istiyorum."

Titredi. Ne demek istediğini biliyordu.

"Elbiseni bile çıkarmayacağım. Eteklerinin altına girip, patlayana kadar seni yalayacağım."

Vücudunu öpmeye başladı, lezzetli zamanını göğüslerinde geçirdi. Sonra başını kaldırdı ve Tanrı aşkına, bu bir şekilde daha da erotik hissettirdi - gözleri onunkilere kilitlendi ve yandı.

Sanki evrendeki tek kadın oydu. Görebileceği tek kadın. İstediği tek kadın.

"Pekala," dedi, sesi vaatle boğuktu. "Buna ne diyorsun?"

Başını salladı. Onu çok istiyordu.

Parmakları eteğinin altında gezindi, ama sadece. "Yeterince iyi değil, sevgilim."

"İstiyorum," diye fısıldadı.

"Ne?" diye sordu ve hızlı bir hareketle, ona dönmüştü, yüz yüze. "Ne istiyorsun?" bastı. "Söyle bana."

Vücudunu elektrik gibi hissetti. Arzusunu konuşmanın onu nasıl bu kadar çaresiz hale getirdiğini anlamıyordu ama öyleydi.

"Beni tatmanı istiyorum."

Gözleri uzun bir süre onunkini tuttu ve sonra hayvani bir hırlama ile neredeyse vücudunu aşağı atladı, bacaklarını arayan ağzına yaydı.

Neredeyse çığlık atacaktı. Aslında bir elini ağzına kapatmıştı.

Buruk bir sırıtışla baktı.

"Durma," diye yalvardı.

Boğazından bir kahkaha attı ve ona olabilecek en mükemmel şekilde işkence ederek işine geri döndü.

Bunu daha önce yapmıştı ve hala ona izin verdiğine inanamıyordu. Hayır, bu doğru değildi. İnandı. Muhtemelen ona bir şey yapmasına izin verecekti.

Onu bu kadar çok sevdiğine inanamıyordu. Ağzı... orada. Çok samimiydi. Ve sonra işi bittiğinde... işi bittiğinde... onu her zaman tekrar öperdi.

Ve kendini tattı.

Kötüydü, şehvetliydi ve o bunu seviyordu.

Ama onun cinsiyetinden uzaklaşmıştı ve şimdi tatlı zamanını alıyor, uyluğunun iç kısmına yumuşak öpücükler yağdırıyor, asla onu istediği yere geri dönmüyordu. Ona ihtiyaç duyduğu yerde.

Huzursuz bir inilti ile bacaklarını daha da açtı ama adamın tek yaptığı ona karşı kıkırdamak oldu.

Çok sabırsız, diye mırıldandı.

"Sana ihtiyacım var."

"Biliyorum." Sesi çok memnun görünüyordu.

Kalçalarını öne doğru uzatarak sırtını kavislendirdi. "Şimdi Nikola."

Onu ısırdı, dişleri tenini yumuşak bir şekilde aşındırdı, onu istediği yere çok yakındı. "Yakında Georgiana," dedi.

"Lütfen," diye yalvardı. Onu bu kadar umutsuzca istemesini nasıl sağlayacağını bilmiyordu ama umursamıyordu. O sadece-

"Ey!"

"Şşşş." Eli ağzını kapatmak için yukarı çıktı. "Sessiz olmalıyız."

Ama dili onu tam göbeğinden okşuyordu, en hassas olduğunu öğrendiği yerde tembel daireler çiziyordu.

"Nicholas, ben..."

Onu tekrar susturdu, parmağını ağzına soktu, sonra emmeye başladığında inledi.

Tanrım, Georgie, diye inledi ona karşı. Onun da kendisi kadar zevk duyduğunu hayal edemiyordu ama parmağını emmekle ilgili kendisini aşırı derecede ahlaksız, daha fazlası için aç hissettiren bir şey vardı.

Dili daha hızlı hareket etmeye başladı.

Daha sert emdi.

"Georgie," diye inledi, kelimeleri ona karşı titreyerek.

Daha da sıkılaştı, gerildi.

Ağzını kemirip yalarken bile parmaklarıyla onu çalıştırdı, iki tanesini içeri kaydırdı.

Patladı.

Hayır, geldi . Bunun için kelime buydu, demişti ona, en azından bir tanesi. Ve bu tuhaf bir anlam ifade ediyordu, çünkü o geldiğinde, onu geldiği noktaya getirdiğinde, çok önemli bir yere varmış gibi hissetti.

Açıklayamazdı, tanımlayamazdı, tam olarak olması gereken yerde olduğunu bilmesi dışında.

Onunla.

Nicholas'la. Onun kocası.

Ev.

"Aman tanrım," diye içini çekti. Hareket edebileceğinden emin değildi. Kemiklerini eritmiş olabilir.

"Bu olduğunda seni hissetmeye bayılıyorum," dedi, yüzü onunkine yakın olana kadar vücudunu yukarı kaldırarak. "Seni daha çok istememe neden oluyor."

Onu dürttü, talepkar bir şekilde değil, daha çok küçük bir hatırlatma. Zordu ve hala onu istiyordu.

Bir dakikaya ihtiyacım var, dedi Georgie bir şekilde.

"Bir dakika?"

Aslında hiçbir fikri olmamasına rağmen başını salladı. Tamamen çözülmüştü. Cildi inanılmayacak kadar hassaslaşmıştı. Hâlâ hafifçe koluna dokunuyordu ama bu onu kontrolsüz bir şekilde titretiyordu.

"Sizinle ne yapacağız?" diye mırıldandı, sesinde bir kahkaha tınısı.

"Hareket edemiyorum."

"Azıcık bile değil?"

Başını salladı, ama gözlerinde alaycı bir ifadeyi koruduğundan emin oldu. Bir an için yan yana yatıp dar yatağında birbirlerine sarıldılar ve sonunda Georgie, "Pantolonunu bile açmadın," dedi.

"Yapmamı ister misin?"

Başını salladı.

Döndü, yanağından öptü. "Hareket edemediğini sanıyordum."

"Beni uyandırmak mümkün olabilir."

"Öyle mi?"

Tekrar başını salladı. "Senin de memnun olmanı istiyorum."

Gözleri ciddileşti. "Beni her zaman memnun ediyorsun, Georgie."

"Ama yapmadın..."

Eli onunkini kapladı ve yüz yüze olmaları için ikisini de yuvarladı. "Önemli bir şey değil. Sana özgürce veriyorum."

Sana özgürce vermek istiyorum ," diye fısıldadı. Sonra yüzünün gerildiğini hissetti. "Tekrar hareket edebildiğim zaman."

"Bekleyebilirim," dedi. Onu burnundan öptü, sonra kapanan her göz kapağından, sonra ağzından. "Senin için aşkım, sonsuza kadar bekleyebilirim."

22. Bölüm

" Kan dökülmesini anlamıyorum."

Nicholas Georgie'ye şaşkınlıkla baktı - hayır, şok içinde.

Hayır, şaşkınlık içinde.

Çünkü hayatının en olağanüstü cinsel deneyiminin üzerinden henüz beş dakika geçmişti - cinsel deneyimler yaşamaya daha birkaç hafta önce başladığını düşünürsek bu belki de o kadar anlamlı bir tanımlayıcı değildi - ama yine de.

Dünyayı kendi ekseni etrafında döndürdüklerinden oldukça emindi. Hava durumu kalıpları değişecekti. Gündüz gece olacaktı.

Cehennem, kendi yerçekimi kuvvetlerini yaratmış olsalardı şaşırmazdı. Ay'ı aşağı çekmiş olabilirler.

Bunların hiçbiri, karısının ani kan alma soruşturmasını açıklayamıyordu.

"Az önce ne dedin?" O sordu.

"Kan alma," dedi tekrar, şu anki konumlarına, yani yatakta çıplak olmasına rağmen, romantizmle en ufak bir ilgi duymuyor gibiydi. İçinde birbirimizin kolları. Ona daha doğrudan bakabilmek için ağırlığını değiştirdi. "Anlamıyorum."

"Yapman için bir sebep var mı?" Nicholas küçümsememesini umdu; olmak istemedi. Ama karmaşık bir konuydu. Çoğu meslekten olmayan kişi bunun arkasındaki bilimi anlamadı.

Dürüst olmak gerekirse, arkasındaki bilimi anladığından emin değildi . Kimsenin yaptığından emin değildi, sadece işe yarıyor gibiydi. En azından bazı zamanlar.

"Şey, hayır," dedi Georgie, başını eline dayamış bir şekilde yan yatabilmesi için onun altından çıkarak. "Pek sayılmaz. Ama bugün erken saatlerde dersin birazını duydum. Bana pek mantıklı gelmedi."

"Bugünkü ders özellikle kan almayla ilgili değildi," dedi ona. "Sonunda dolaşımı bozan bir şey olarak bahsedildi."

Birkaç kez gözlerini kırptı.

" Konu neydi . Dolaşım."

Yine, hiçbir şey söylemedi. Ve sonra, sanki onun sözlerini duyduğuna ve onları alakasız bulduğuna karar vermiş gibi, "Doğru," dedi. İşte sorun burada. Nasıl oluyor da erkekler savaş meydanlarında kan kaybından ölüyorsa, diğer zamanlarda kan kaybından ölen diğer insanlardan bahsetmiyorum bile, nasıl oluyor da kanın vücuttan uzaklaştırılmasının faydalı olabileceğini düşünüyorlar." Bir an ona baktı. "Hayatta kalmak için kanın gerekli olduğu açık."

"Ah, ama hayatta kalmak için tüm kanımız gerekli mi?"

"Ah, ama daha fazlasının daha iyi olduğunu düşünmüyor musun?"

"Şart değil. Vücutta çok fazla sıvı bulunmasına ödem denir ve çok tehlikeli olabilir."

"Ödem?"

"Şişme," diye açıkladı.

"Bu ekimoz olayı gibi," dedi dudağını hafifçe bükerek. "Doktor-konuş ki geri kalanımız neden bahsettiğini anlamasın."

"Bir çürük mü demek istiyorsun?" masumca sordu.

Onu omzuna vurdu.

"Beni aşı yapacaksın," diye sızlanıyormuş gibi yaptı.

"Bu bir kelime mi?"

"Biraz bile değil."

Kıkırdadı, ama sonra her zaman inatçı bir şekilde, eldeki konuya geri döndü. "Hala söylemedin - neden hastalardan kan alıyorsun ?"

Nicholas, "Her şey denge ile ilgili" dedi. "Mizahlardan."

"Mizah," diye tekrarladı şüpheyle. "Bu kabul edilen bilimsel bir gerçek mi?"

Nicholas, "Bazı rakip teoriler var," diye itiraf etti. "Ve bazı düşünce okullarında kan dökmek gözden düşüyor. Bu, büyük ölçüde doktorun bir kahramanlık tıbbına mı yoksa katılığa mı bağlı olduğuna bağlıdır."

Bu, kabul etmek için çok fazla şey bulmuş gibiydi. "Bir dakika bekle. Bana kahramanca tıp diye bir şey olduğunu mu söylüyorsun?"

Nicholas, "Bazıları tüm ilaçların kahramanca olduğunu söyleyebilir," diye şaka yapmaya çalıştı.

"Kes şunu," dedi sabırsızca. "Bunun hakkında daha fazla şey duymak istiyorum. Bir bilim dalının kendisini kahraman olarak tanımlaması çok gurur verici görünüyor ."

Nicholas, "Bu ifadenin kökeninden tam olarak emin değilim," diye itiraf etti. "Kahramanca tükenme teorisi olarak da bilinir."

Bu hiç de itici değil, diye mırıldandı Georgie.

"Muhtemelen neden daha temel terim galip geldi," diye yanıtladı.

"Ama bu ne demek?"

"Vücudun mizaçları dengede olduğunda iyi bir sağlığa ulaşıldığı fikrini takip eder." Daha fazla açıkladı: "Kara safra, sarı safra, balgam ve kan."

"Bütün sıvılar," diye gözlemledi.

"Açık olarak. Bu nedenle teori, hayati ve hastalığa duyarlı olanın vücudun katı kısımları olduğu fikrini takip eden katıcılıkla çelişiyor. "

Kaşlarını çattı. Derin düşüncelere dalmışken bunu yaptığını fark etmişti. Bunu büyüleyici bulduğunu da fark etmişti. Georgie bir şeyi derinden düşündüğünde, yüzü sürekli hareket halindeydi. Kaşı düşebilir veya gözleri sağa sola fırlayabilirdi.

Pasif bir düşünür değildi, karısı.

Sonra aklına bir şey geldi. "Hiç kanadın mı?" ona sordu. "Nefes alma hastalığın için mi?"

"İki kez," dedi ona.

"Ve işe yaradı mı?"

Omuz silkti. "Doktora göre öyleymiş."

Nicholas bu cevabı tatmin edici bulmadı. "Kriterleri neydi?"

"Başarı için?"

Onayladı.

Ona açıkça baktı. "Ben ölmedim."

“Ah, ağır-”

Georgie başını sallayarak onun sözünü kesti. "Anneme göre, bu tedavinin nihai kanıtı."

Nicholas, bunun gerçekten komik olduğunu düşünmese de gülümsedi.

“Ama,” diye devam etti Georgie, “kan almanın iyileşmemle bir ilgisi olduğunu düşünmüyorum. Bir şey olursa, bu beni daha da kötü hissettirdi. Çok yorucuydu. Ve acıttı."

“Yorgunluk beklenebilir. Vücut yeni, daha sağlıklı kan üretmek için çalışmalıdır.”

"—bu diğer üç mizaçla daha dengeli," diye bitirdi.

"Düşünce bu."

Kaşlarını çattı ve gırtlağından tuhaf, hırıltılı bir ses geldi. Sabırsız olduğunu anladı.

"Kan dökmeden iyileşemeyeceğimi nereden bileceğiz?" diye sordu. “ Daha hızlı gelişmeyeceğimi nereden bileceğiz ?”

"Yapmıyoruz," diye itiraf etti.

Georgie'nin gözleri onunkilerle buluştu ve sonra onları delici bir şekilde doğrudan tuttu. "Bu şartlar altında beni kanatır mıydın?"

Buna cevap verememem, dedi. " bilmiyorum tüm koşullar. Nefesin ne kadar yorucuydu bilmiyorum. Sığ mıydı, hızlı mıydı? Ateşin var mıydı? Kas ağrıları? Dalağındaki sertlik mi?"

Soruları büyük ölçüde retorik olmasına rağmen bir an durakladı. "Elinizin altında tüm gerçekler olmadığında tıbbi tavsiye vermek tehlikelidir."

Doktorun tüm gerçekleri bildiğinden emin değilim ," diye mırıldandı.

"Kesinlikle benden daha fazlasına sahipti."

Bunu küçük bir homurdanmayla geçiştirdi. "Ama bir düşün," dedi. "Zorluk nefesimdeydi. Benim sorunum ne ise damarlarımda değil ciğerlerimdeydi."

"Her şey bağlantılı" dedi.

Gözlerini devirdi. Sert. "Hiçbir şeyi açıklamayan basmakalıp cevaplar vermeye devam ediyorsun."

"Ne yazık ki, tıp bir bilim olduğu kadar bir sanattır."

Parmağını ona doğru salladı. "Başka bir klişe."

"Öyle demek istemedim," dedi. "Yemin ederim. Keşke uygulamalarımıza rehberlik edecek daha fazla kanıtımız olsaydı . gerçekten yaparım. Ve nefes almakta güçlük çeken bir hastamın kanamasını tercih edeceğimden emin değilim. En azından ilk önlem olarak değil."

"Ama birisi nefes almakta güçlük çekiyorsa," dedi sessizce, "ikinci bir önlem için zaman olmayabilir."

Nicholas'ın içinden soğuk bir ürperti geçti, o türden bir his pek mantıklı gelmiyordu. O hiç Georgie'nin nefes alma ataklarından birine tanık oldu. Yine de yıllar boyunca onları duymuştu. Onları çok fazla düşünmemişti - her zaman, gerçeğin uzun süre sonra, kalıcı bir sonuç doğurmayacağı açıkken, onları öğrenmiş gibi görünüyordu. Bu yüzden ne kadar ciddi olduklarını fark etmemişti.

Üstelik gençti. Ve tıbben fikirli değil. Kesinlikle bir doktor gibi düşünmeyin.

"Georgie," dedi yavaşça, konuşurken düşünceleri birleşiyordu, "doktorunuz hiç astımınız olabileceğini önerdi mi?"

Ah, evet, tabii ki, diye yanıtladı, sorusunu biraz aptalca bulduğunu gösteren bir ton ve ifadeyle.

Hayır, hayır, dedi Nicholas. Onun tepkisini anladığını hissediyordu. Birçok doktor, özellikle de bir üniversiteye bağlı olmayan ve bu nedenle tıbbi ilerleme konusunda güncel olmayanlar, her türlü solunum hastalığını tanımlamak için "astım" kelimesini kullandı. Bunu ona açıkladı ve ardından, "Hiç kimse spazmodik veya konvülsif astım terimini kullandı mı?" diye sordu.

Bir an düşündü, sonra özür dilercesine omuz silkti. "Bilmiyorum," dedi. "Bana değil. Belki aileme."

Nicholas, "Bu, çok özel bir tür solunum bozukluğu," diye açıkladı, "farklı insanlarda kendini farklı şekilde gösteren bir rahatsızlık."

"Ve bu teşhis koymayı zorlaştırıyor mu?"

"Tedavisi o kadar zor değil. Farklı insanlar farklı tedavilere yanıt veriyor gibi görünüyor. İyi haber şu ki, nadiren ölümcül oluyor."

Nadiren, diye tekrarladı, sesi düzdü.

"Rahmetli profesörüm - daha geçen yıl öldü - bu konuda kapsamlı bir şekilde yazdı."

Bunun üzerine gülümsedi. "Ne kadar tesadüfi."

"Dürüst olmak gerekirse," dedi Nicholas, "hemen hemen her tıp konusu üzerine kapsamlı bir şekilde yazdı. Hayatının ana işi, hastalıkların düzenlenmesi ve sınıflandırılmasıydı."

"Bir kitapta mı?" diye sordu. "Bunu okumak isterim."

Ona biraz şaşkınlıkla baktı. "Yapabilirdin?"

"Yapmaz mısın?"

"Ben zaten yaptım," diye yanıtladı. Dr. Cullen'ın kitabını Edinburgh Üniversitesi'ndeki her tıp öğrencisinin okuması gerekiyordu. Nicholas bazı sınıf arkadaşlarının ilgilenmedikleri bölümleri atladıklarını biliyordu, ancak tüm dikkatini tüm çalışmaya vermek için elinden gelenin en iyisini yaptı.

Ki bu her zaman kolay olmamıştı. Özet Nosologiae Methodicae tek kelimeyle yoğundu.

"İlginç buldun mu?" diye sordu.

"Tabii ki. Çoğunu. Tıbbın her yönünü ilginç bulan bir doktor var mı bilmiyorum."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Sanırım okumaktan zevk alacağım."

"Muhtemelen yaparsın. hoşunuza gidebilse de metinlerinden farklı biri daha iyi. Hastalıkların sınıflandırılmasıyla ilgili değil, daha çok nasıl tedavi edileceğiyle ilgili."

"Ah, evet, kulağa daha ilginç geliyor. Bu kitabın sahibi sen misin?"

"Ben yaparım."

"Burada mı yoksa Scotsby'de mi?"

Nicholas taşan kitaplığına baktı ve sonra başını kitaplığa doğru çevirdi. "Tam orada."

Bakmak için eğildi, hangi kitabı işaret ettiğini bilmesi mümkün değildi. "Yanımda geri alabilir miyim? Yoksa ihtiyacın olacak mı?"

O gülümsedi. "Şu an ile seni bir dahaki görüşüm arasında olmaz."

Tüm yüzü beklentiyle aydınlandı ve Nicholas'ın aklına, Fizik Uygulamasının İlk Satırlarını okuma sürecinde , kendisi de dahil, gördüğü herhangi bir tıp öğrencisinden çok daha heyecanlı göründüğü geldi.

"Teşekkür ederim," dedi, iç geçirerek yastığa girmeden önce. "Sen yokken bana yapacak bir şey verecek."

"Öyleyse çok sıkıcı mı?"

Ağzının bir köşesi kıvrıldı - üzgün değil ama biraz mahçuptu. "Olmamalı. Yapacak çok şeyim var. Ama aynı zamanda yapacak bir şey yokmuş gibi geliyor . "

"Yapmak istediğin bir şey yok" dedi.

"Bunun gibi bir şey." Ona bakmak için yastığın üzerinde biraz yükseldi. " Bizim kurmak istiyorum ev halkı. Bana büyük mutluluk vereceğini düşünüyorum. Ama bu Scotsby değil."

"Bir hafta daha," dedi elini sıkarak.

Başını salladı ve gözlerini kapatıp yastığa geri döndü. "Keşke gitmek zorunda olmasaydım."

"Ben de," diye mırıldandı. Söylenmesi gerekse de, yatağı yeterince rahatsızdı ve içinde sadece kendisi uyuyordu. Eğer geceyi orada geçirirse ikisi de uyuyamayacaktı. Ve onun istediği nedenlerle değil.

"Saat kaç biliyor musun?" diye sordu. Gözleri kapalıydı; neredeyse dayanılmaz bir şekilde memnun görünüyordu.

Dayanılmazdı çünkü onu bir an için yerinden kaldırması gerekecekti.

Komodinin yanına uzandı ve cep saatini kontrol etti. "Yakında gitmemiz gerekecek," dedi. "Yarım saat sonra vagonda dönmen gerekiyor."

Bir kahkaha patlattı. "Gitmek istemiyorum."

Kıkırdayarak onu dürttü.

"Ya burada kalırsam?" diye sordu, bir gözü açıktı. "Bir kilise faresi kadar sessiz olacağım. Bana yemek getirebilirsin, ben de senin tıbbi metinlerini okuyayım ve..."

"—ve Bayan McGreevey bir dahaki sefere odamı temizlemeye geldiğinde muhtemelen kalp yetmezliği yaşayacak."

"Bunu o mu yapıyor?"

"Her Başka Gün."

Şimdi Georgie paniklemiş görünüyordu. "Her biri-"

"Bugün olmaz," diye araya girdi.

"Ah, çok şükür." Oturup, üzgün bir şekilde çarşafı da kendisiyle birlikte yukarı çekti. "Sadece burada kalma konusunda şaka yapıyordum, biliyorsun. Eh, çoğunlukla sadece şaka."

Onu çenesinin altına sıkıştırdı. " Akşamları geri dönmek beni çok daha hevesli yapar."

Giyinmek için yataktan kalktı, frasını giyerken kitaplığına baktı. Düğmeler için yardıma ihtiyacı olacaktı ve tek istediği, ensesindeki

hassas deriyi öpmekken onları nasıl kendi kendine yaptıracağını merak etti.

"Benim için kitabı almayı unutma," dedi, onun aç bakışlarına aldırmadan. "Hangisini kastettiğini bilmiyorum."

"Yeşil olan, en solda," dedi, "ama senin için alacağım." Okumak istemesi ona hâlâ tuhaf geliyordu, ama aslında düşündüğünde, hiç de garip değildi.

Tıpla ilgisi olmayan birinin bu kadar kalın bir metni okumak isteyeceğini hiç düşünmemişti.

Ama Georgie değil. Onun için mantıklıydı. Nicholas, kadınları kabul eden herhangi bir tıp fakültesi olup olmadığını merak etti. Karısının mükemmel bir öğrenci olacağını hissediyordu.

Giyinmeyi bitirdiler ve pansiyondan fark edilmeden çıktılar. Edinburgh için sıcak bir gündü ve arabaya doğru yürüyüş çok keyifliydi. Nicholas'ın bir kolu Georgie'nin koluna dolanmış, diğeri kalın ders kitabını tutuyordu. . Önemsiz hiçbir şey hakkında gevezelik ettiler; gerek duymadılar. Hava aydınlık ve sıcaktı ve birbirlerinin huzurunda bulunmaktan o kadar rahat ve mutluydular ki, sessizliği derin bir şeyle doldurma dürtüsü yoktu.

Araba, Eski Kent'in kenarında, nispeten sakin bir meydanda bekliyordu. Jameson ve şoför koltukta oturmuş bir somun ekmeği paylaşıyorlardı ve görünüşe göre Georgie'nin hizmetçisi içeride bekliyormuş.

"İşte buradasın," dedi hizmetçi, yaklaştıklarında kafasını dışarı çıkararak. "Geç oluyor."

Değildi ama Nicholas bunu belirtmek için bir neden görmedi. Marian'ın arabaya geri dönmesini bekledi ve sonra Georgie'ye destek verdi.

Ama içeri girmek için başını eğdiğinde, elini bırakmadı.

"Nicholas?" dedi, ona hafif bir eğlence ifadesiyle bakarak.

Ona baktı. Ona çok tanıdık gelen yüzüne. Daha doğrusu tanıdık gelmişti . Bir şekilde yeni olmuştu. Gözleri aynıydı, maviydi, neşeliydi ama kendisininki kadar parlak değildi. Burnu - her zaman sahip olduğu burnuydu. Dudakları, saçları ve onunla ilgili her şey için aynı şey, hariç...

O yeniydi.

O yeniydi.

Daha yeni başlamışlardı.

"Seni seviyorum" dedi.

Gözleri genişledi. "Ne?"

"Seni seviyorum." Eldivenli elini dudaklarına götürdü. "Ben sadece bilmen gerektiğini düşündüm."

Etrafına bakındı, gözleri pek paniğe kapılmamıştı ama belki de biraz kafası karışmıştı, sanki birinin her an dışarı fırlayıp "Sürpriz!" diye bağırmasını bekliyormuş gibi.

"Seni seviyorum aptal kız" dedi.

Dudakları ayrıldı. "Şapşal?"

"Bana inanmadığın için."

"Ben... sana inanıyorum."

"İyi." Gülümseyerek cevabını sabırla bekledi.

Gözlerini kırpmaya başladı ve ağzı biraz hareket etti. Omzunun üzerinden çabucak hizmetçisine baktı; Nicholas neden olduğundan emin değildi, belki de bu bir refleksti. Ama sonra geri döndü ve "Beni seviyorsun" dedi.

"Ben yaparım."

"Peki." Yutkundu. "Ben de seni seviyorum."

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

Ağzı açık kaldı. “ Cevap olarak bunu mu söylüyorsun?”

"Ne dedin ? "diye hatırlattı.

“ Şaşırdım .”

Biraz omuz silkti. "Ben değildim."

Nefesi kesildi. "Sen-"

"Ah ah ah," dedi, kadının üst koluna inmek üzere olduğu swat'tan kaçınmak için küçük bir adım gerileyerek. "Bunu yapmak istemiyorsun. Beni seviyorsun."

Gözleri kısıldı. Bu sadece onu güldürdü.

"Yapıyorsun," dedi. "Geri alamazsın."

şimdi söylediğine inanamıyorum ," dedi.

Arabanın basamağına sıçradı, bir eli denge için çatının kenarını tutarken, diğeri beline doladı.

"Nicholas?"

"Bekleyemedim," dedi.

Kızardı, gülümsedi, sonra fısıldadı, "Bir olay mı yapıyoruz?"

"Umurunda mı?"

O, başını salladı. "Öyle mi?"

"Azıcık bile değil." Onu tekrar öptü. "Ama ne yazık ki seni bırakmak zorundayım. Akşamdan sonra yollarda olmanı istemiyorum."

Başını salladı ve aşağı atladı. "Cuma akşamı görüşürüz," dedi. "Derslerim biter bitmez Scotsby'ye gideceğim."

Sonra arabanın kapısını kapattı ve uzaklaşmasını izledi. Lanet olsun, onu özleyecekti.

Bay McDiarmid, gelecek haftanın sonunda yeni evlerine yerleşebileceklerini söylemişti.

Nicholas bekleyemedi.

23. Bölüm

Georgie Edinburgh'a geri döndü.

Orada olmaması gerekiyordu. Daha doğrusu Nicholas onu beklemiyordu. Plan onun için o akşam Scotsby'ye gitmekti, ama Georgie, Bay McDiarmid'den yeni evlerinin kiralanmasına ilişkin imzalanacak ek evraklar olduğuna dair bir mesaj almıştı. Nicholas'ın bunu bir sonraki hafta halledebileceğini düşündü, ama doğrusu, şehre geri dönmek için bir bahane arıyordu.

Her şeyi planlamıştı: Sınıfın dışında onu tekrar şaşırtacaktı, Nicholas kağıtları imzalayabilmesi için Bay McDiarmid'i görebileceklerdi ve sonra arabada birlikte Scotsby'ye geri döneceklerdi. Elbette bu Nicholas için tüm yolu sürmekten daha rahat olurdu.

Artık Edinburgh çevresinde yolunu bildiğine göre -en azından kendini konferans salonuna götürecek kadar- Marian'ı refakatçisine ihtiyacı olmadığına ikna edebildi. Jameson onunla olurdu; sürücü de. Artı, Georgie artık evlenmemiş bir bakire. Evden her çıkışında refakatçi yaşına ihtiyacı yoktu.

Marian Scotsby'deyken, Georgie ve Nicholas'ın eve uzun bir yolculuk için arabayı kendilerine ayıracaklarından bahsetmiyorum bile.

Georgie evliliğe yeni başlamış olabilir ama aptal değildi.

Ama önce şehre yolculuk vardı. Georgie, arabalarda okumakta hiç zorluk çekmemişti, bu yüzden zaman geçirmesine yardımcı olması için Nicholas'ın verdiği tıp ders kitabını getirdi.

Fizik Pratiğinin İlk Hatları William Cullen, Doktora Şimdiye kadar sadece önsöz ve girişten geçmeyi başarmıştı. Yine de toplam elli iki

sayfaydı, yani o bir serseri gibi değildi. Materyal büyüleyiciydi, ancak daha önce hiç böyle bir şey okumamıştı ve her zamanki okuma seçeneklerinden çok daha fazla dikkatini ve zamanını gerektiriyordu.

Ayrıca Nicholas'ın kendisine yalnızca ilk cildi verdiğini de keşfetmişti. Dört kişiden.

Bunu aylarca okuyacak.

Sonra pansiyondaki rafında duran diğer kitapları düşündü. Hepsini okumuş muydu? Bir insanın bunu yapması mümkün müydü?

First Lines of the Practice Physic of Physic gibi kitapları okuyup okumadığını merak etti . Onun kopyasına göre, orijinal yayın tarihi 1777 idi. Dr. Simmons kolayca altmışlarındaydı. Tıp eğitimini çok daha önce tamamlamış olurdu. 1777. Eğitimine kendi başına mı devam etti? zorunda mıydı?

Doktorları eğitimlerini bitirdikten sonra kim takip etti? Kimse?

Georgie'nin soruları vardı.

Ama bunlar bekleyebilirdi. Bunun yerine kendini kitapla meşgul etti. Bölüm I'in ilk sayfasını çevirdi.

Ateş veya Ateşli Hastalıklar.

Ateş. Bu ilginç olurdu.

Bu sayfayı oldukça hızlı bir şekilde bitirdi, sonra bir sonrakine döndü.

Birinci Kitap.

Bekle, Birinci Bölüm'ün Birinci Kitabı mı?

Diye devam etti.

Birinci bölüm.

Göz kırptı. Birinci Kısmın Birinci Kitabının Birinci Bölümü .

Aman tanrım.

En azından Dr. Cullen metnini daha da küçük bölümlere ayırmıştı, çoğu yarım sayfa bile değildi. Sayfadaki beyaz boşluk, kafasında her konuyu ayırmayı kolaylaştırıyor gibiydi. Birinci Bölüm, girişle birlikte ele alınan, birden yediye kadar olan sekizinci bölümle başladı.

Meraktan Birinci Kitabın sonuna doğru ilerledi. İki yüz otuz dört ayrı porsiyon!

Ateşler hakkında bilinmesi gereken iki yüz otuz dört farklı şey olması nasıl mümkün olabilirdi?

için yeni bir saygı geliştirmeye başlamıştı. Nicholas'ın çalışmaları, bir şeyler söylüyordu, çünkü ona zaten büyük saygı duyuyordu.

Georgie bir saat kadar okudu, ara sıra pencereden geçen kır manzarasını izlemek için yukarıya baktı. Yardım edemedi. Gözlerini biraz dinlendirmesi gerekiyordu. Belki de Dr. Cullen'ın metnini bu kadar küçük parçalara ayırmasının nedeni buydu. Belki de insanoğlunun bir seferde yarım sayfadan fazla bu kadar zor bir malzemeye odaklanamayacağını anlamıştı.

Bu kadar ilginç bir şeyi okumak nasıl bu kadar zor olabilir? Biraz cesaret kırıcı bir şekilde başlayan kırk dördüncü bölümdeydi: "Bunu açıklamak zor olabilir..."

İçini çekti. Ayrıca anlamak da zordu. Belki de dinlenmeye ihtiyacı vardı. Gözlerini kapattı.

Sadece bir an için.

Ders kitabına geri dönmeden önce birkaç dakikalığına zihnini boşaltmaya yetecek kadar. kadar biraz şekerleme…

"Majesteleri? Bayan Rokesby?"

Georgie uyuşuk gözlerini açtı. Zaten içerideler miydi?

"Hanımefendi," dedi Jameson, açık vagonun kapısından ona bakarak, "buradayız. Edinburgh'da."

Öyleydiler.

Georgie pencereden dışarı bakarken alnını kaba bir şekilde ovuşturarak gözlerini kırpıştırarak uyandı. Üniversitenin hemen önüne park ettiler konferans salonu. Arabayı orada uzun süre bırakamazlardı. Şoför arabayı haftanın başlarında beklediği meydana götürürken onun ve Jameson'ın inmesi planlanmıştı.

"Üzgünüm," dedi eşyalarını toplarken. "Uyuyakalmış olmalıyım."

"Pürüzsüz bir yolculuktu hanımefendi," dedi.

Ve uzun bir kitap, diye düşündü.

Aşağıya inmesine yardım etmek için elini uzattı ve sonra araba ayrıldıktan sonra kız ona döndü ve "Benimle binaya gelmenize gerek yok" dedi.

Jameson'ın dışarıda kalmayı tercih edeceğinden oldukça emindi. En son dersi duyabilecekleri bir mesafede olduklarında solungaçlar konusunda biraz yeşile dönmüştü. Marian daha sonra ona, bazen kan görünce bayıldığını itiraf ettiğini söylemişti.

Ama başını salladı. "Özür dilerim hanımefendi ama tek başınıza giremezsiniz."

"İyi olacağım," diye temin etti onu. "Nereye gideceğimi çok iyi biliyorum. Ve amfinin hemen dışında bir bank var. Bay Rokesby'nin ortaya çıkmasını beklerken sessizce oturabilirim."

Jameson ikna olmuş görünmüyordu. "Bay Rokesby'nin onaylayacağını sanmıyorum."

"Hiç aldırmaz," dedi Georgie, ki bu sadece küçük bir yalandı. Nicholas, Jameson'ın ona eşlik etmesini neredeyse kesinlikle tercih ederdi, ama yapmazsa kızması pek olası değildi.

"Odanın hemen dışında oturuyor olacağım," diye devam etti Georgie. "Eğer bir şey olursa, sahip olduğum tek şey Yapmam gereken sesimi yükseltmek ve Bay Rokesby koşarak gelecek."

Ama Jameson sallanmayacaktı, bu yüzden ikisi birlikte binaya girdiler. Georgie büyük yeşil ders kitabını yanında getirdi, sanki orada olması gerekiyormuş gibi görünmesini sağlayacağını düşündü.

Belli ki orada olmaması gerekiyordu -Edinburgh Üniversitesi kız öğrenci kabul etmiyordu- ama belki birinin asistanı ya da misafir bir devlet adamı gibi görünebilirdi.

Yine de pek olası değil, ama kitapla kendini daha iyi hissetti. Akademik zırh, tabiri caizse.

İçeri girdiler ve Georgie, tiyatronun açık kapısının hemen yanındaki sıraya oturdu. Jameson koridorun karşısında duruyordu, ancak dakikalar içinde hasta görünmeye başladığı için, Jameson'ın onu duyamayacağı kadar uzakta olmadığı hissine kapıldı.

Şaşırtıcı değildi. Bugünkü dersimizin konusu yara bakımıyla ilgiliydi ve profesör solucanlardan daha yeni bahsetmeye başlamıştı.

Ve kurtçuklar.

Georgie, konuyla ilgisini anlayıp anlamadığından emin değildi ama bu, endişelerinin en küçüğüydü. Jameson'ın teni grileşmiş ve hamurlaşmıştı ve duvarı tutuyordu. Elbette dışarıda daha iyisini yapacaktı. Jameson, diye fısıldadı, dikkatini çekmeye çalışarak.

O duymadı. Ya da muhtemelen tüm enerjisini dik kalmaya odaklaması gerekiyordu.

"Pss. Jameson!"

Hiçbir şey, ama birkaç kez yutkundu.

Georgie'nin gözleri büyüdü. Bu iyi görünmüyordu.

"Jame-" Unut bunu. Ayağa kalktı ve aceleyle yanına gitti. "Jameson, bence sen-"

"Uh uh ağla..."

Aman Tanrım. O gidiyordu-

"...uharf!"

Jameson'ın midesindeki her şey - ve Georgie her şey demekti - ağzından çıktı.

Geri sıçradı, ama hepsinden kaçınacak kadar hızlı değildi. Ayakkabılarına ve muhtemelen elbisesinin eteğine çarptı ve... Aman Tanrım, balık yemiş olmalı.

Kendi midesi dönmeye başladı. Oh hayır ...

"Ah, Bayan Rokesby," diye inledi Jameson. "Yapabileceğimi sanmıyorum..."

Görünüşe göre ilk seferinde her şeyi dışarı atmamıştı çünkü tekrar itti, bu sefer kahvaltısının artıklarını kustu.

Georgie elini ağzına kapattı. Koku . _ Tanrım, koku onu da hasta ediyordu.

"Dışarı çıkmak zorundayım," diye inledi.

"Gitmek!" Georgie kendi sallanan karnına tutundu. Gitmesine ihtiyacı vardı. Kokudan uzaklaşabilirse kendi kahvaltısını alt edebilirdi. "Lütfen!"

Adamlar amfiden dışarı dökülürken o kaçtı.

"Neler oluyor?" birden fazla talep etti.

"Birisi hasta mı?"

"Nedir-"

Yerdeki pisliğin içinde biri kaydı.

Başka biri ona çarptı.

Hepsi hizmet etmek, günü kurtaracak doktor olmak istiyordu.

"Hasta mısınız hanımefendi?

"Ateşin mi var?"

İlerlemeye devam ettiler ve hiçbiri Nicholas değildi ve o kokudan kurtulamadı…

Nefes almamaya çalıştı.

Bir nefes aldı.

Ve başka. Ama korkunç kokuyordu ve ağzını tıkadı.

Sonra bir tane daha denedi, ama gelmiyor gibiydi.

Nefesi kesildi.

"Bayan, siz-"

"Nicholas," diye hırıldadı. "Nerede-"

Nefes alamıyordu. Ağzını açtı ve hava çektiğini sandı ama ciğerlerine ulaşmıyordu.

Nefes alamıyordu.

Havaya ihtiyacı vardı.

Herkes çok yakındı.

Nefes alamıyordu.

Nefes alamıyordu.

Nefes alamıyordu.

NICHOLAS NERDE HER ZAMAN konferans salonunun ön tarafına yakın oturuyordu. Görme duyusunun eskisi gibi olmadığına dair sinsi bir şüphesi vardı - muhtemelen Son birkaç yıldır yapmak zorunda olduğu tüm yakın okumalardan sonra - ve profesörlerinin ders anlatırken yüzlerindeki ifadeleri görebiliyorsa, dikkatinin dağılma olasılığının daha düşük olduğunu fark etmişti.

Bugün ikinci sıradaydı, bu yüzden konferans salonunun hemen dışında tuhaf bir şeyler olduğunu en son fark edenlerden biriydi. Arkasını döndüğünde çıkışa yakın öğrencilerin çoğu gitmişti ve birkaç kişi daha oturdukları yerden fırlayıp aceleyle dışarı çıkıyorlardı.

Nicholas, yanında oturan adamla bir bakış paylaştı. İkisi de omuz silkti.

"Neler olduğunu biliyor musun?" Nicholas sordu.

Başka bir öğrenci, "Sanırım koridorda biri bayıldı" dedi.

"Birisi salonda ne yapıyordu?" bir başkası sordu.

Nicholas tekrar omuz silkti. Amfinin dışındaki koridor, ders çalışırken genellikle boştu. Bazen geç kalan bir öğrenci, fark edilmeden arka koltuklardan birine geçmeyi umarak acele ederdi ve insanların ara sıra sınıfın çıkması için sıranın üzerinde beklediklerini düşünürdü. Birkaç gün önce geldiğinde, hizmetçisi dışarıda beklemekte ısrar etmeden önce, Georgie'nin yaptığı buydu.

"Dr. Monro!" acil bir haykırış geldi.

Çıkışı gözle görülür bir sinirle izleyen profesör notlarını bıraktı ve dik basamakları tırmandı.

"Yardım etmek için ayağa kalkmalı mıyız?" yanındaki adam sordu.

Nikolai başını salladı. "Çok kalabalık. Biz sadece araya girerdik."

Ve sonra, o konuşmayı kestikten bir saniye sonra ve başka kimse başlamadan önce, binada panik dolu bir bağırış yankılandı.

"NEFES ALAMIYOR!"

O?

Nikola ayağa kalktı. İlk başta yavaşça, beyni bacaklarına yetişirken.

O?

Burada kadın yoktu. Burada asla kadınlar olmadı, bunun dışında…

Georgie ne zaman…

Koştu.

Yanında oturan adamın yanından geçerek koridora doğru sendeledi.

Georgie buradaydı. Nasıl bildiğini bilmiyordu ama biliyordu. O buradaydı ve ona ihtiyacı vardı.

Basamakları koşarak çıktı ve koridora doğru ilerledi. Yerdeki birinin etrafını bir grup insan sarmıştı.

"Çekil," diye bağırdı biri. "Dr. Monro'ya yer verin!"

Nicholas ileri doğru itti. "Bu benim karım," dedi, henüz onu görememesine rağmen. "Bu benim karım."

Sonunda kalabalığın içinden geçmeyi başardı ve oradaydı, yerde oturuyordu, nefes nefeseydi.

"Yat onu!" Monro dedi. O konuştu onlarca yıldır pratik yapan, ne yapacağını bilen bir doktorun yetkisiyle.

Onu sırt üstü yatırdığı an hariç, vücudu kasılmaya başladı.

"Durmak!" diye bağırdı Nikolay. "Böyle yeterince hava alamıyor."

Doktor, "Onu benden uzaklaştırın," diye çıkıştı.

Nicholas onu kolundan tuttu. "O benim eşim."

Dr. Monro keskin bir ifadeyle ona döndü. "Eğer onun iyiliğine değer veriyorsan, geri çekil ve işimi yapmama izin ver."

Nicholas yutkundu ve bir adım geri attı ve profesörünün -Büyük Britanya'nın en tanınmış ve saygın doktorlarından biri- değerlendirmesine başladığını izledi.

Nicholas, bunun doğru olmasını umarak, "Bir spazmodik astım öyküsü var," dedi. Georgie'nin ona söylediği her şey bu teşhisi gösteriyordu. Ve şimdi ona baktığında gördüğü kesinlikle buydu.

Georgie'nin nefesleri daha çok iç çekiyor gibiydi, ciğerleri umutsuzca doldurmaya çalışırken kıvranıyordu.

Dr. Monro kısaca başını salladı.

"Efendim," dedi Nicholas, "Sanırım oturması gerekiyor."

Georgie'nin gözleri onunkilerle buluştu. Başını sallamaya çalıştığını görebiliyordu.

Doktor homurdandı ama onun oturma pozisyonuna geçmesine yardım etti. Georgie bir nefes aldı ama Nicholas bunun yeterli olmadığını görebiliyordu.

Lütfen , der gibiydi gözleri. Elini Nicholas'a doğru uzattı.

Öne doğru itti. Belki doktorun odaya ihtiyacı vardı ama Georgie'nin ona ihtiyacı vardı.

"Az önce ne dedim?" Monro tersledi.

"Elimi istiyor," diye yanıtladı Nicholas, sesini sakin tutmaya çalışarak. "Rahatlamaya ihtiyacı var."

Doktor tek bir canlı başını salladı ve ardından, "Ne sıklıkla nefes darlığı çekiyor?" dedi.

"Yetişkinlikte pek sık olmaz," diye yanıtladı Nicholas. "Çocukken çok daha sık."

Onay için Georgie'ye baktı. Küçük bir baş selamı verdi. Artık daha düzenli nefes alıyordu ama her nefesi hırıltılı, ıslıklı bir ses çıkarıyordu.

Nicholas, "İyileşiyor gibi görünüyor, efendim," dedi. Onu desteklemek için kolunu omzuna atarken ona dikkatle baktı. "Daha fazla mı hava alıyorsun?"

Yine küçük bir baş sallama daha. "Daha iyi."

Doktor sert bir şekilde, "Henüz tatmin olmadım," dedi. "Hastanın düzeldiği ancak daha sonra nüksettiği vakalar gördüm. Özellikle histeriye yatkın genç kadınlar."

Histeriye eğilimli değil, dedi Nicholas sertçe.

"Biliyorum-ne-" Georgie bir şeyler söylemeye çalıştı ama nefes almakta çok zorlanıyordu.

Konuşma, dedi Nicholas. "Biraz daha zamana ihtiyacın var."

"Ama o-"

Monro, "Onun kanını almamız gerekiyor," dedi.

"Ne?" Nicholas ona şok içinde baktı. "Numara. Zaten iyileşiyor."

"Ve bu onun iyileşmesini hızlandıracak." Kalabalığa baktı. "Neşterlerim. Şimdi!"

Birkaç adam koşarak uzaklaştı. Dr. Monro, Georgie'nin bileğini tuttu ve nabzını ölçmeye başladı.

"Efendim, hayır," dedi Nicholas. "Kanaması olmamalı."

Profesörü ona küçümseyen bir bakış attı.

Nicholas, "Daha önce kanaması oldu," dedi. "İşe yaramıyor."

Bunun doğru olması için dua etti. Orada bulunmamıştı. Ayrıntıları bilmiyordu. Ama Georgie bunun bir faydası olmadığını söylemişti ve onun kendi bedeni, kendi sağlığı hakkındaki hesabına güvenmeyi ona borçluydu.

Dr. Monro onu duymazdan geldi. Yanındaki adama, "Kolundaki damarlara ulaşmak için kolunu kesmemiz gerekecek," dedi.

Nicholas zorla, "Kanını alamayacaksın," dedi. "İşe yaramıyor."

"Yaşıyor, değil mi?" Monro tersledi.

"Evet, ama kanaması olduğu için değil. Bunun onu daha da kötüleştirdiğini söyledi."

Doktor bir nefes verdi. "Hastalar, özellikle birkaç yıl önceki olayları anlatırken, herkesin bildiği gibi güvenilmezdir."

Nicholas, "Karım güvenilmez değil," dedi. Georgie'ye baktı. Hâlâ solgundu, ama rengi düzelmişti ve dudakları, doktor doğum yaptığında aldıkları o korkunç mavimsi tonu kaybetmişti. yatmasını sağladı. "Daha iyi hissediyor musun?" ona sordu. "Görünüşe göre - euf !"

Diğer tıp öğrencilerinden biri öne atıldı ve ona çarptı. Hepsi hâlâ kalabalıktı, büyük Dr. Monro'yu iş başında izlemek için can atıyordu.

"Geri bas!" Nicholas kalabalığa havladı. "Onun alana ihtiyacı var."

Georgie başını salladı. "Çok yakınlar. İhtiyacım var-"

Bir ıslık sesi daha.

"Millet, bir adım geri çekilin," diye emretti Dr. Monro. "Çalışmak için odaya ihtiyacım var."

Nicholas, "Nefes almak için odaya ihtiyacı var," diye karşılık verdi.

Dr. Monro, Georgie'ye dönmeden önce ona sert bir bakış attı. "Baskın koldaki kanın daha güçlü dolaşım özelliklerine sahip olduğunu buldum," dedi ona değil, etrafına toplanan öğrencilere. Gözlerini Nicholas'a çevirdi. "Sanırım bu onun sağ kolu olacak."

Biri elinde neşter seti ile geri dönerken Nicholas kısa bir baş selamı verdi. "Ama olmayacaksın..."

"Mükemmel," dedi Dr. Monro. "Şimdi, seçtiğim kılıcı gözlemle. Şunlardan birini seçmek istiyorsun—"

"Numara." Nicholas, Georgie'yi uzaklaştırdı.

"Bay. Rokesby," dedi doktor, "karından uzaklaşmanı tavsiye ederim."

"Numara."

"Bay. Rokesby," dedi Dr. Monro sertçe, "henüz doktor olmadığınızı hatırlatabilir miyim? Ve senin bir olman buna bağlı benim onayım? Bir kez daha söyleyeceğim. Karından uzaklaş."

Nicholas tereddüt etmedi. "Hayır," dedi tekrar. Onu kollarına aldı ve ayağa kalktı. "Onu dışarı çıkarıyorum."

Dr. Monro, "Soğuk hava çok fazla şok olacak," dedi. "İçeride kalması gerekiyor."

Nicholas onu görmezden geldi. Toplanan kalabalığa, "Yolu açın," dedi.

Doktor, "Bu kötü bir fikir," diye uyardı.

Nicholas ona bakmadı bile.

"Ölürse," dedi Dr. Monro, "sana bağlıdır."

Nicholas koridorda uzun adımlarla yürürken Georgie'ye, Ölmeyeceksin, dedi.

"Nasılsa bugün değil," dedi zayıf bir gülümsemeyle.

Nicholas ona şefkatli bir gülümseme gönderdi. "Böyle bir şaka için seni azarlardım ama bu şartlar altında mizahını bir gelişme işareti olarak kabul edeceğim."

Başını salladı ve nefes verdiğinde, öncekinden daha az ıslık sesi vardı.

"Lütfen seni dışarı çıkarmakla doğru şeyi yaptığımı söyle," dedi.

"Çok kalabalıktı." Birkaç nefes aldı. Nicholas onun nefes alışını yavaşlatmaya odaklandığını görebiliyordu.

"Ve koku," diye ekledi ön kapıdan içeri girerken.

Nicholas da bunu fark etmişti. "Kustun mu?"

O, başını salladı. "Jameson."

" Jameson kustu mu?"

"Ders buydu. O..." Öksürdü. "O çok huysuz."

Tanrım, diye mırıldandı Nicholas. "Doktor olduğumda ofisimin yakınında olmasına asla izin vermememi hatırlat."

Doktor olmuşsa . Dr. Monro'nun tehdidini yerine getirip getiremeyeceğini bilmiyordu. Onun bu kadar kinci olduğunu düşünmezdi ama aynı zamanda onu hiç bu kadar kızgın görmemişti.

Ama Nicholas umursamadı. En azından şu anda değil. Georgie'yi dışarıda tutuyordu ve şehir havası istediği kadar berrak olmasa da, her taraftan içeri giren düzinelerce adamla birlikte amfinin dışındaki koridordan çok daha iyi bir manzaraydı.

Georgie'nin yanakları pembenin ilk izlerini bile göstermeye başlamıştı.

Beni bir daha böyle korkutma, dedi Nicholas. Sesi titredi. Olacağını düşünmemişti.

Uzanıp yanağına dokundu. "Teşekkürler."

"Kan çekmesine izin vermediğin için mi?"

"Bana inandığın için."

Bir ağacın altındaki taş bir banka oturdular, Nicholas hala onu böyle halka açık bir yer için skandal bir şekilde yakınında tutuyordu. Ama bırakmaya hazır değildi.

"Nasıl hissediyorsun?" O sordu.

"Daha iyi. Pek doğru değil ama daha iyi."

"Normalde hissetmek genellikle ne kadar sürer?"

Çaresiz bir omuz silkti. "Bilmiyorum, gerçekten. Söylemesi zor."

Onayladı. Ve sonra, söylemek zorunda olduğu için—

"Seni seviyorum, biliyor musun."

Nazikçe gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

"Sana her gün söyleyeceğim."

"Bunu duyduğuma memnun olacağım."

Kaşlarını çattı. Sadece biraz. Bu tam olarak umduğu tepki değildi. "Ve ... ?"

Bir elini ağzına götürüp öptü. "Ayrıca sana her gün söyleyeceğim."

"Çok daha iyi."

"Düşünmek," dedi, sadece şaşkın bir şekilde başını sallamak olarak tanımlayabileceği bir şeyle, "bunca yıl orada, burnumun dibindeydin." Başını kaldırdı, gözleri aniden kısıldı. "Freddie Oakes'a teşekkür etmem gerekiyor mu? Lütfen yapmadığımı söyle."

"Freddie Oakes?" Nicholas yankılandı.

"Bizi bir araya getirdi."

Nikola gözlerini devirdi. "Yolumuzu bulurduk. Sadece biraz daha uzun sürerdi."

Yavaş ve kararlı bir şekilde uzun bir nefes verdi ve Nicholas sadece en ufak bir hırıltıyı duymaktan memnun oldu. "İnsanlar izliyor," diye fısıldadı.

Binaya baktı. Ön kapı açıktı ve sınıf arkadaşlarından birkaçı ön basamaklarda duruyordu.

"İyiyim!" Georgie seslendi. El salladı, ama sonra bu çaba biraz öksürüğe neden oldu.

"Kes şunu," diye azarladı Nicholas.

"Endişeliler. Tatlı."

"Tatlı değil, müdahaleci."

"Onları suçlayabilir misin?"

Nicholas'ın yapmaması gerekiyordu. Bir grup tıp öğrencisinin önünde yere yığılmıştı. Merak etmemelerine imkan yoktu.

"Neden buradasın?" birden sormayı düşündü.

"Bay. McDiarmid'in daha fazla belgesi var. Sana söylemek istedim ve sonra birlikte Scotsby'ye dönebileceğimizi düşündüm."

Kağıtları unut, dedi. "Şimdi eve gidelim."

"Numara! Ne kadar erken imzalarsan, yeni eve o kadar çabuk taşınırız."

“Ev olabilir-”

"O kadar erken birlikte olabiliriz," diye kesin bir dille araya girdi.

Bir parmağını onun eline vurdu. "Orada bir noktan var. Ama sonra doğrudan Scotsby'ye. Ben Bay McDiarmid'le ilgilenirken sen arabada kalacaksın. Dinlenmeni istiyorum."

"Evet, efendim," dedi karakteristik olmayan uysal bir gülümsemeyle.

"Ve sonra eve geldiğimizde daha çok dinleniyoruz," diye emretti.

Elini kalbinin üzerine koydu. "Söz veriyorum."

"Hiçbir şey fazla zorlama."

Kaşları kalktı. "Hiçbir şey değil?"

diye inledi. Pek çok çabayı dört gözle bekliyordu.

Nicholas, "Caddenin karşısında Jameson'ı görüyorum," dedi. "Ona arabanın buluşmasını ayarlamasını sağlayacağım. Bay McDiarmid'in ofisindeyiz. Orada yürüyebileceğini düşünüyor musun?” Aynı yürüyüşü daha iki gün önce yapmışlardı; uzak değildi.

Başını salladı. "Aslında, yavaş gittiğimiz sürece yardımcı olacağını düşünüyorum."

Nicholas, Jameson'a talimat vermek için fırladı, sonra Georgie'nin yanına döndü. Birlikte Eski Şehir'de yürüdüler.

"Nicholas," dedi.

O döndü.

"Seni seviyorum."

O gülümsedi. "Ben de seni seviyorum."

Birkaç adım daha attılar ve sonra başını hafifçe eğerek, "Önce ben söylemek istedim," dedi.

“Rekabetçi miyiz?”

seviyorum ' demeden söylemek istedim ."

"Ey. Bu durumda seni seviyorum ve ben de seni seviyorum."

“Şimdi kim rekabetçi?”

"Ben değil, kesinlikle."

"Pekala, o zaman, seni üç kez seviyorum."

"Bunun bir anlamı var mı?" O sordu.

"Aslında öyle olduğunu düşünüyorum." Başını omzuna dayamasına izin verdi. Sadece bir an için; böyle bir pozisyonda bir iki adımdan fazla yürüyemezlerdi. Seninle ilgili her şey mantıklı, dedi.

"Bu pek doğru değil."

Bizimle ilgili her şey mantıklı."

Bununla ilgili bir şey üzerindeydi.

"George?" dedi.

Ona baktı.

"Seni seviyorum."

Sırıttı. "Ve ben seni seviyorum."

"Fazla?"

"Hep."

O gülümsedi. Bu işe yarar.

sonsöz

Birkaç yıl sonra

" Bunu doktorun yapması gerekmiyor mu?"

Georgie gülümsedi ve Bay Bailey'e ne yaptığını bildiğine dair güvence verdi. "Dr. Rokesby sık sık yaraları dikmemi istiyor" dedi.

Ama Bay Bailey tatmin olmadı. Kolunu masadan çekerek neredeyse kızın başarıyla kapattığı yaranın küçük bölümünü yeniden açmasına neden oluyordu.

Doktoru istiyorum, dedi.

Georgie bir nefes aldı ve yüzüne bir kez daha bir gülümseme yerleştirdi. Hastaların Nicholas'ı neden istediğini anlamıştı. O saygıdeğer Dr. Rokesby'ydi ve o -geçtiğimiz birkaç yılda edindiği tüm bilgilere rağmen- Bayan Rokesby'ydi ve her zaman öyle olacaktı.

Bayan Rokesby olmayı seviyordu. Çok beğendi. Ama böyle bir zamanda işe yarayabilirdi. Bay Bailey'i solduran bir bakışla mızraklamak ve "Ben de bir doktorum" diyebilmek.

Dr. ve Dr. Rokesby. Bu nasıl bir şey olurdu. Ne yazık ki, Edinburgh Üniversitesi'ndeki araştırmaları kuşkuyla karşılanmıştı.

Bir gün bir kadına tıp diploması verilecekti. Georgie bundan emindi. Ama hayatında değil.

Ne yazık ki, o da bundan emindi.

"Dr. Rokesby!" diye seslendi. Nicholas yan odada başka bir hastayı tedavi ediyordu, birinin durumu Bay Bailey'nin yırtık kolundan çok daha ciddiydi.

Nicholas başını içeri uzattı. Bir sorun mu var?

"Bay. Bailey onun kolunu dikmeni tercih eder," diye yanıtladı Georgie.

Sözlerini Bay Bailey'e yönelterek, "Seni temin ederim, bilmiyorsun," dedi. "Eşim iğne konusunda benden çok daha yetenekli."

"Ama doktor sensin."

Georgie, Nicholas'ın ne söyleyeceğini tahmin ederek gözlerini devirdi. Bunu daha önce yaşamışlardı ve Bay Bailey gibi adamları ikna etmenin tek yolunun bu olduğunu biliyordu ama yine de can sıkıcıydı.

Nicholas küçümseyici bir gülümsemeyle, O bir kadın, Bay Bailey, dedi. "İğne ve iplikle her zaman daha iyi değiller mi?"

"Sanırım ..."

"Şimdiye kadar ne yaptığına bir bakayım."

Bay Bailey, Nicholas'a kolunu gösterdi. Georgie, ona emanet edilmekten vazgeçmeden önce pek bir şey yapmayı başaramamıştı, ama beş dikiş düzgün ve düzenliydi ve evet, Nicholas'ın yapabileceği her şeyden daha iyiydi.

"Mükemmel," dedi Nicholas, Bay Bailey'e dönmeden önce Georgie'ye hızlıca sırıtarak. "Bak ne kadar eşitler. Bir yara iziniz olacak -bunun üstesinden gelemezsiniz- ama onun becerisi sayesinde bu çok az olacak."

"Ama acıyor," diye sızlandı Bay Bailey.

Bunun da üstesinden gelmek yok, dedi Nicholas, sesi sonunda sabırsızlığını ele vermeye başladı. "Bir kadeh viski ister misin? yardımcı olduğunu buldum."

Bay Bailey başını salladı ve isteksizce Georgie'nin devam etmesine izin vermeyi kabul etti.

Nicholas, diğer odaya dönmeden önce kulağına, Sen bir azizsin, diye mırıldandı.

Georgie, kasıtlı olarak mülayim bir ifadeyle Bay Bailey'e dönmeden önce sert bir karşılık verdi. "Devam edelim mi?" diye sordu.

Bay Bailey kolunu tekrar masaya koydu. "Seni izliyor olacağım," diye uyardı.

"Yapmalısın," dedi tatlı bir şekilde. Kan görünce bayılanlardan olmaması gerçekten çok kötüydü. Tüm bunları çok daha kolay hale getirecekti.

Yirmi dakika sonra düğümünü bağladı ve el işine hayran kaldı. Mükemmel bir iş çıkarmıştı, bunu Bay Bailey'e söyleyemezdi. Bunun yerine ona geri dönmesi için talimat verdi. Rokesby'nin dikişleri alma zamanının gelip gelmediğine karar vermeden önce yarayı bizzat inceleyeceği konusunda ona güvence verdi.

Ayrıldı ve ellerini sildi ve önlüğünü çıkardı. Saat neredeyse altıydı, Nicholas'ın Bath'da açtığı küçük kliniği kapatmak için kesinlikle yeterince geç oldu. Edinburgh'da yaşamayı sevmişlerdi ama orası aileden çok uzaktı. Bath, Kent'ten pek uzakta değildi ama ikisi de uygun bir kasabada yaşamak istemişti ve eve gitmek yeterince kolaydı.

Ayrıca Georgie, ailesiyle arasına biraz mesafe koymayı sevdiğini keşfetmişti. Onları sevdi ve onlar da onu sevdiler ama onu asla yetenekli, yetişkin bir kadın olarak görmediler. Annesi hala her öksürdüğünde paniğe kapılırdı.

Hayır, bu iyiydi. Kliniğe baktı. Burası onun olması gereken yerdi.

Hastasını kapıya doğru yürütürken Nicholas'ın, "Ona her akşam yatmadan önce üç damla ver," dediğini duydu. "Ve tavsiye ettiğim lapayı uygulayın. Üç gün içinde kendini daha iyi hissetmiyorsa, yeniden değerlendireceğiz."

"Ya kendini daha iyi hissediyorsa?" diye sordu bir kadın sesi.

"O zaman hepimiz çok sevineceğiz," diye yanıtladı Nicholas.

Georgie gülümsedi. Yüzünü kolayca hayal edebiliyordu, sıcak ve güven verici. Gerçekten mükemmel bir doktordu.

Mükemmel bir adam.

Ön kapı kapandı ve Nicholas'ın kilidi çevirdiğini duydu. Üst katta yaşıyorlardı, odalarına arkadaki bir merdivenle ulaşılıyordu.

"Neye gülüyorsun?" Kapıda göründüğünde sordu.

"Sen."

"Ben mi? İyi düşünceler, umarım."

" Gülüyorum ."

"Böylece sen. Bağlantı kuramadığım için beni bağışlayın."

Georgie küçük odayı geçti ve onu öpebilmek için parmak uçlarında durdu. "Sadece düşünüyordum," dedi, "olmam gereken yer burasıydı. Ve sen" -diğer yanağından onu tekrar öptü- "benim birlikte olmam gereken kişisin."

"Bunu sana söyleyebilirdim," diye mırıldandı. Aşağı eğildi.

bu sefer onu öptü .

SON

Buraya yüklediğimiz e-book ve pdf kitap özetleri indirildikten ve okunduktan sonra 24 saat içinde silmek zorundasınız.

Aksi taktirde kitap'ın telif hakkı olan firmanın yada şahısların uğrayacağı zarardan hiçbir şekilde sitemiz zorunlu tutulamaz.

Bu kitapların hiç birisi orijinal kitapların yerini tutmayacağından,eğer kitabı beğenirseniz kitapçılardan almanızı ve internet ortamında legal kitap satışı yapan sitelerden alıp okumanızı öneririrm.

Bu Kitaplar Ülkemizde yayınlanmamış halihazırda yabancı kaynaklardan çeviri olup; Çevirilerde hatalar mevcuttur.

Sitemizin amacı sadece kitap hakkında bilgi edinip, dünyada yayınlanan kitaplar hakkında fikir sahibi olmanızdır